ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ

БЕСЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

1948

ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ

БЕСЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

1948

Ще управлява всички народи

„И роди дете мъжко, което ще управлява всички народи с жезъл железен; и нейното чедо бе грабнато и занесено при Бога и при Неговия престол.„)
Откровение 12:5

Сега ще се спра само върху половината от цитирания стих. Детето, за което се говори тук, съставя ядката на цялата глава. Ще направя една аналогия върху цялата глава, т.е. ще свържа емблемите и символите, за които се говори, чрез роденото дете.

Съвременните културни хора, едва сега, са в първата фаза на живота, да изучават езика на природата. И когато се научат да говорят, не само по форма, но и по съдържание, не само по съдържание, но и по смисъл, светът ще се представи в нова форма, в ново съдържание и смисъл. Най-голямата спънка, в сегашния стадий на човешкото развитие, е дълбокото убеждение, всадено в човека, че е културен. Аз не отказвам, че сте културни, не въставам против думата „култура", но приемам, че сте културни само по форма; не по съдържание и смисъл. Значи, културни, в пълния смисъл на думата, са само една трета от хората.

Какво искал да каже евангелист Йоан в тази глава? Какво представя тук жената? – Тя може да се вземе като символ на цялото човечество, като символ на един народ, като символ на един човек. Какво представя детето? - Детето може, същевременно, да се представи като символ на идеалите, към които се стреми човечеството; детето е плодът на тези идеали. Ще ме попитате: Какъв е стремежът на ябълките, крушите или черешите? Отговарям: Стремежът им е да родят, да създадат поне една ябълка или круша. Вън от плодовете им, ябълката и крушата нямат друг смисъл. Какво представя змеят? – Той е символ на онези противодействащи сили в природата, които пречат на растенето на хората, на техните мисли и желания, т.е. против доброто. Змеят не е емблема на грубата сила, той е интелектуална сила, употребена да спира всеки процес на растене, всяко разширяване на човешкото съзнание.

Какво представя борбата между архангел Михаил и змея? – Тази

борба е емблема на двете велики сили в света, които ние наричаме добро и зло. Теософите ги наричат висш и нисш манас, окултистите – тъмни и светли сили в природата. Тези две сили се борят. Михаил е богът, т.е. великото, разумното в света се бори с неразумното. В змея има известна интелектуалност, но няма разум, няма разбиране на великите закони, по които върви развитието на цялото човечество. Змеят паднал на земята - това подразбира, че условията на земята се изменили, след падането на змея. Жената избягала в пустинята. И до днес, тази история се повтаря. Няма да се впускам в разяснения, защото, за тези неща, има цели томове богословски тълкувания. Моето тълкуване се различава от техните; то обяснява текста тъй, както си е. Жената представя бялата раса. Тя е носител на онази жива Божествена идея, която се олицетворява с раждането на детето. Когато майката добие детето, а бащата го роди, те трябва да кажат: Живата Божествена идея започва своето правилно развитие. Интересно е, че новороденото дете не остана на земята, а го отнесоха на небето. Майката пък, отиде в пустинята. Майката и синът се разделят. Следователно, детето трябва да се възпитава на небето до времето, когато условията на земята се изменят и то бъде готово за новия живот. Майката, която още не е готова, отива в пустинята. Колко дни останала да живее там? – Всичко 1260 деня. Сега спорят, какво означават тези дни. Едни ги смятат за дни от годината, други – за периоди. Може да се вземат и като дни, и като периоди. Не е важно, колко е стар човек, но колко е умен и добър. Живото куче е за предпочитане, пред умрелия лъв; и силният лъв е за предпочитане, пред умрялото куче.

Новороденото дете представя новото човечество, което се приготвя в невидимия свят и ще дойде на земята. И тази война, която е предвидена там и се изразява в боя между Михаил и змея, до известна степен, представя световната война, която ние преживяваме, но още не е завършена. В 19 глава на Откровението се среща повторение на събитията. Там символите се изменят. Говори се за бял коя. Изхвърлянето на змея от небето означава – изхвърлянето му от умовете на хората, да не ги изкушава, да слезе долу, на физическия свят, защото най-големите заблуждения и изопачавания съществуват в ума. Не можете да поправите някого, докато умът му е изопачен; не можете да накарате човека да ходи правилно, ако кракът му е изкривен. Следователно, първо, човешкият ум трябва да се очисти от всички противоречия. И тъй, детето се възпитавало на небето. На друго място, Евангелието характеризира детето с думите

„нов човек".

Често се говори за религия. Онези, които са издигнати, които имат духовни преживявания и са във връзка с Бога, разбират, че религията не е нова форма, но велик живот, отношение, връзка на човека с Бога. Всички сте били деца, млади; изпитали сте първите ласки и обич на вашата майка. Някои от вас сте опитали обичта на вашите приятели; други – любовта на възлюбения си и познавате трептенията на вашето сърце. То трепти като Божественото сърце. Има тайни неща в живота, които ние търсим. Това са преживявания, за които, човек е готов да пожертва живота си. Божествените преживявания се отличават от обикновените: в тях няма промяна, те са постоянни. Когато се нахраните, вие усещате приятно чувство, което постепенно отслабва и след пет – шест часа, се сменя с неприятно чувство – усещате глад. Отново задоволявате глада си и пак усещате приятност; след няколко часа огладнявате – неприятност. Приятност и неприятност – това са променливи преживявания. Такъв е физическият човек. Ако искате да угодите на този човек с кокошки, агънца, кюфтета и др. подобни, от него нищо няма да излезе. Значи, смисълът на живота не е в яденето. Аз взимам тези два противоположни полюса в преживяванията, за да разберете, че във физическия свят има смяна в преживяванията, докато в духовния свят няма промени. Никакви страдания, никакви мъчнотии не са в състояние да изменят стремежа ни към духовния свят. За духовните преживявания, човек е готов да се жертва, да страда. Това наричам любов. В нея се включват всички стремежи.

Мнозина от вас се стремите към богатство, чест, да бъдете силни, да имате знания. Питам: Какво ще остане за вас, от всичко това, след 100 години? Ще кажете: Поне, ще ме помнят хората, името ми ще бъде записано в историята. – Всичко това може да бъде, но какво ще се ползваш ти, сам, от тази слава? След като преминеш от този свят в другия; след като минеш през устата на змея; след като се бориш с него, ще задържиш ли, в себе си, тези преживявания? Съвременните философи казват: Това нещо трябва да се докаже. – Аз нищо не доказвам, нищо не аргументирам, защото, както вие, така и аз, можем да го докажем, моментално, едни на други. Например, вие сте гладували няколко дни, и за да разберете, дали може да получите нещо, отдалеч се осведомявате, дали съм добър, честен човек, какви убеждения имам и т.н. Обаче, без да ви отговоря, аз слагам трапеза и ви гощавам. Вие се усещате добре, доволен сте от мене. Огладнеете, пак се съмнявате в мене. На другия ден, пак ви изхранвам –

съмнението изчезва. Но, след като ви храня десет години наред, има ли смисъл да се съмнявате? Така постъпват природата и Бог, Който работи в нея. Ако, десет години наред, Бог слага на човека трапеза – хубав обяд и вечеря, а той продължава да пита, има ли Господ, какъв човек е той? Тогава Господ ще каже: Навън това магаре! Като го изпъдят, турят го в ковчег, събират се около него роднини и приятели, със сълзи на очи, да му четат молитви, да го помене Господ в Царството си. Не, няма да го поменат никъде! Втори път, като дойде, Господ ще му даде доказателства по обратен път – има ли Господ, или няма. И аз няма да аргументирам този въпрос, защото земята е така създадена, че ние, сами по себе си, ще се убедим в истината. Ще изясня мисълта си с един пример, от окултен разказ, претърпял много преводи.

В старо време, още след грехопадението, имало две царства: едното се наричало Мензи, а другото – Еспeрти. Царят на първото царство имал син, който, според тогавашния обичай, трябвало да мине своето школуване, т.е. своето посвещение. Един знаменит учител, в царството, приближен до двореца, разгледал астрологически живота на царския син и намерил, че някога, в миналото си, той извършил едно престъпление, което станало причина за разделянето на двете царства и за възникване на враждата между тях. Знаменитият учител казал на царя, че синът трябва да напусне бащиното си царство, да стане някъде овчар, да пасе овцете, да размишлява и да гледа небето, докато получи светлина. След десет години, царският син ще се върне при своя учител, ще го посвети. Царският син се преоблякъл в просто облекло и отишъл в царството на еспертите. Взел тояжката си, подсвирквал си и прекарал като овчар, десет години. Един ден, като пасял стадото си при един планински връх, обрасъл с най-хубави цветя, пристигнала, на кон, дъщерята на еспертския цар, облечена с най-хубавата си премяна. Като видяла хубавите цветя, тя слязла от коня и се затичала, да им се порадва. В това време, изскочила отнякъде една кобра и ухапала царската дъщеря на дясната ръка. Младият овчар видял всичко и като знаел последствията от ухапването – че, след десет минути, момата ще бъде мъртва – веднага взел ръката й, изсмукал с устата си отровата и тя се спасила. Обаче, един от пазителите, които придружавали царската дъщеря, видял това, веднага грабнал лъка си и забил отровната стрела в лявата ръка на момъка. Момата също се досетила за лошите последствия, затичала се към момъка, скъсала дрехата на раненото място, извадила стрелата, впила устните си и изсмукала отровата. Питам: Кой кого спасил? Това е било

развръзката. След тази случка, двете царства се помирили.

Казвам: Ако очакваме да изсмучат отровата от нашата ръка, а оставяме отровата в ръката на нашия ближен, ние не сме истински хора. Момата беше готова, веднага да даде жертва за жертва, и изсмука отровата от раната. Ще ме попитате: Какво приложение има този пример? – Отлично приложение. Ако всеки мъж и всяка жена са готови да изсмучат отровата от раненото място, би ли имало страдания и смърт в този свят? Забележете, че момата беше ранена в дясната ръка, а момъкът – в лявата. Момъкът каза на момата: Ти пострада от животинска отрова. Момата каза на момъка: А ти пострада от човешка отрова. В този свят, има две отрови, които разрушават мъжа и жената, които разрушават човешкото общество.

„И мъчеше се да роди." Както се мъчеше тази жена, така ще се мъчите и вие. Колцина от вас се мъчат сега! – Защо? – За да родите. Гледайте да родите такова дете. Бременната жена ме пита: Ти вярваш ли в Бога, или не? Казвам: Жено, ако родиш детето си, и ти вярваш в Бога; ако не го родиш, не вярваш. Ако се роди детето ти и го вземат на небето, да го възпитават, може да кажеш, че имаш вяра в Бога, и Бог се грижи за тебе. В Писанието се казва, че Бог е приготвил за тази жена място в пустинята – това значи, да живее при оскъдни условия. Така и израилският народ излезе от Египет – културна страна, и отиде в пустинята, дето прекара цели 40 години. – Защо? – За да премахне страха от себе си. И съвременното човечество има ужасен страх, като този, у евреите в Египет. И досега още, евреите имат страх. Днес хората се страхуват, как ще прекарат живота си, какво ще стане с тях, ще спечелят ли и т.н. Това са странични въпроси. Ако родите, ще вземат детето ви на небето; вие ще отидете в пустинята, а Михаил ще се бори заради вас. Змеят ще падне и ще се бори с онези, които вярват в новото учение. Всички хора, които искат да поддържат ред и порядък в света, казват, че всяка власт е дадена от Бога. Аз прибавям: Всяка праведна власт е дадена от Бога.

Тези, които се застъпват за властта, за правата на змея, ще го видят да дойде на земята, като се прояви по различни начини. Ние не искаме да намалим страданията в този свят, но и да искаме, това няма да ни помогне. Страданията ще се намалят само тогава, когато се разбере смисълът на този велик закон, в живота на човека и придобие правилно разбиране. Вие казвате: Ние вярваме в Господа. – Готови ли сте да се пожертвате за Него? "Аз съм християнин." – Готов ли си да умреш за Христа? – Аз съм евангелист, православен. – Готов ли си да се жертваш за евангелието, за

православието? Ако не си готов, ти си актьор на сцената. Где са онези велики хора, които са готови да се жертвуват за своите идеали? Разбира се, щом те уловят в престъпление, ще дойде съдията, ще те осъдят. После, свещеникът ще те изповядa, ще окачат въжето на шията ти и ще кажат: Той умря, жертва стана. За какво? – Жертва за своето престъпление. Аз намирам, че тези хора, които умират, на въжето, за своите престъпления, са по-големи герои от вярващите, които не са готови, да пролеят капка кръв, за своите идеали. Ако боднеш някой вярващ и му протече капка кръв, ще си наведеш с това най-голямата беля. Всички парадират, като казват: Ние сме вярващи. – Ако не си готов, да пролееш капка кръв, не си вярващ. Така е било с всички светии, с всички велики хора, когато се опитвала вярата им. Който е готов да защити своите принципи, той е готов да пролее и кръвта си. Когато бъдем готови да се жертваме, тогава ще се събуди у нас великото, Божественото.

„И змеят се спря пред жената, която щеше да роди, за да изяде чедото й, щом се роди". (4-ти ст.) Змеят стоял до жената, но тя не се бояла от него. Тя не била страхлива като сегашните жени, затова била героиня. Тя казала на змея: Аз ще родя, но ти няма да вземеш детето ми. Жената представя – Божественият живот в човека, а мъжкото дете – Божественият разум. Значи, във времето на Йоана, когато ставали тези събития, бялата раса, т.е. петата раса на човечеството, се мъчела да роди. Раждането на това дете произвело брожение между човешкия и Божествения живот. И на времето, и до днес, змеят се мъчи да задуши детето на раждащата. Целият свят да се опълчи срещу този акт, целият ад да въстане против него; и дяволът да падне с главата си надолу, детето ще се роди. С други думи казано: Светът да се обърне наопаки, главите на всички хора ще узреят.

Един пътник минал край един паяк, който развивал изкуството си да преде, и го запитал: Какво правиш? – Както виждаш, преда; аз съм трудолюбиво същество, макар че хората имат лошо мнение за мене. Всички ме обвиняват в неща, за които не съм виновен. Аз изпридам такава тънка прежда, каквато никой досега не е направил. При изложбата, в райската градина, аз взех първа премия. Моето изкуство е ненадминато. Пчелите и осите имат жило, с което жилят, аз не жиля никого. Обвиняват ме, че съм хващал мухи в мрежата си и съм смучел кръвта им. Какво правят хората, когато влизат в магазините? Купуват нещо и срещу това плащат. Според мене, мухите са мои клиенти. Те влизат в магазина, да си купят нещо. Аз ги омотавам в мрежата си, приближавам се към тях и

казвам: Плащайте сега. Това правя от любов към мухите. Като си взема необходимото, казвам им „сбогом" и ги оставям свободни, да си вървят. Така правя аз своите научни изследвания. Мухите трябва да бъдат умни, да не хвърчат там, дето тъка мрежата си. Щом не са умни, ще плащат и ще носят последствията на своята глупост. Птиците хвърлят изверженията си отвисоко, но всички казват, че това е в реда на нещата, никой не ги съди. Хората вършат най-големите престъпления, но и за тях не се говори лошо. Щом започна да прилагам своето изкуство, всички хора ме обвиняват в жестокост. Ако някой има право, да се оплаче от мене, това са мухите. Нека те подадат заявление против мене и се оплачат, да видим, аз ли съм виновен, или те. Сега питам и вас: Кого обвинявате – мухата, или паяка? Учените казват, че паякът прави паяжината си, специално за мухите. Не е така. Първоначално, паякът изучавал своето изкуство, от любов към него. Той нямал предвид мухите. Отпосле е започнал да лови мухи. Защо се е занимавал със своето изкуство, никой не знае.

Да се върнем към детето на раждащата жена, т.е. към човешкият ум, който трябва да се издигне. Всички хора се нуждаят от убеждение, от правилно разбиране на нещата. Цветята са цъфтели и разнасяли аромата си надалеч, още когато хората не са съществували. Те цъфтели и благоухаели за себе си, а не за нас. Те не са мислели, че някога човешкият нос ще ги мирише. Хората се оплакват от условията, казват, че нямат възможност да цъфтят и да се развиват. Те не са прави. За всички има условия да цъфтят, но хората искат, да има кой да им се радва, да ги мирише. Вземете пример от цветята в природата. Няма защо хората да миришат цветовете им. Задачата на цвета е, да върже плод и плодът да узрее. Това е велик закон, към който трябва да се стремите.

Сега, като говоря по този начин, някои си казват: Каква ли скрита цел има този човек? Когато изказвам една мисъл, или изнасям една истина, аз имам само една цел: да проектирам мисълта си, колкото може по–далеч в пространството, за да правя своите научни изследвания. Ако някой се хване в мрежата ми, както мухата в паяжината, казвам: Кой ти даде право да се оплиташ в моята мрежа и да нарушаваш нейната цялост? Ако паякът тъче паяжината си, с единствената цел, да лови мухи, в скоро време, той ще изгуби своето изкуство. Ако изкриви пътя на своята мисъл, и човек ще изгуби изкуството да преде и да тъче своята мрежа. Следователно, ако и вие се усъмните в живота и кажете, че няма добър и честен човек в света, веднага ще изкривите пътя на правото мислене. Приятелю, отде знаеш, че

няма честни и добри хора на земята? – Така е писано в книгите. – В кои книги? – В свещените книги. – Ако искаш да кажеш, че човек е свободен да греши, това е друг въпрос. Давид казва за себе си: „В грях ме зачена майка ми". Хората четат това, което е казал Давид и го вземат като нещо Божествено. Трябва да се знае, кой е казал това: Бог, или човек. Това са човешки думи, от които само 50% са верни. Вярно е, че човек сам създава условия за греха и греши. Следователно, той може да се зачене и роди в грях, но Бог никога не може да ни роди в грях. Да мислите, че Източникът, от Който сте излезли, е нечист, това е най-голямата лъжа. Само по форма човек е роден в грях, но не и по същество, т.е. по съдържание и смисъл. За да се измени съдържанието на човешкия живот, това зависи от самия него. Под думите: „в грях ме зачена майка ми", Давид подразбира само външната страна на въпроса.

„Змеят се спря пред жената, която щеше да роди, за да изяде чадото й, щом роди." В случая, змеят представя неблагоприятните условия за жената, която ще роди, за да пречи на плода й. Колко пъти, този змей, е пречел на вашите добри желания да се повдигнете или да повдигнете някого! Той казва: Не му е времето сега. Вие се съгласявате с него и казвате: Наистина, не е време за добри дела. Да ни прости Бог, но ще отложим за по-добри условия. – Няма защо Бог да те прощава. Ти ще застанеш смело пред змея и ще кажеш: Моето дете ще се роди и ще отиде при Бога, т.е. на мястото, дето няма грехове и престъпления. Умът на човека трябва да бъде бистър, трезв, да схваща истината. Казваш: Каква ли задна цел има този човек? – Никаква задна цел нямам. Моята цел е да вдигна запалената свещ и, който знае да чете, да дойде при светлината и да чете. Щом изгрее слънцето, духам свещта и казвам: Всички навън с книжките си! Дойде денят. През деня не паля свещ. Щом се мръкне, отново запалвам свещта. Така отговарям на въпроса, каква е моята задна цел. Като запаля свещта, на моята светлина могат да дойдат десетки и стотици хора, да се ползват от нея. Сега, хората философстват отвън, каква цел имам, да събирам около себе си адвокати, съдии, учители. Аз нямам нужда от никакви адвокати, от никакви съдии. Запалвам свещта си и чета. Ако и вие искате да четете, елате при мене, заедно да четем. Ако не искате, сбогом! (Вън се звъни продължително). – Последният звънец бие, затова е толкова продължително. Всички трябва да го чуят. Който успее да влезе във влака, добре ще бъде за него. Който не успее, ще чака друг влак, за други времена.

Време е вече, хората да отправят мисълта си в друга посока. – Как ще стане това? Коя е правата посока? В едно царство, някой си се провинил в политическо престъпление, за което бил осъден на смърт. Царят решил да пощади живота на престъпника с условие, да обиколи целия град, с гърне мляко на главата, без да пролее капка на земята. Осъденият се съгласил на това условие. Турил на главата си гърне, догоре пълно с мляко и обиколил града, без да пролее капка мляко. Животът му бил подарен. Като го запитвали, какво видял в града по това време, той отговарял: Нищо и никого не видях. – Защо? – Защото мислех само за гърнето с млякото на главата си.

Казвам: Докато виждаш всичко в града, ти си на опасен път. Трябва да забравиш всичко, да бъдеш сляп за всичко, каквото виждаш. Само така животът ти ще бъде подарен. Щом имаш една Божествена идея, трябва да жертваш за нея целия си живот, всичко, каквото имаш. Днес, когото срещнеш, всеки разказва, какво видял и чул. Докато виждаш и чуваш всичко, което става около тебе, ти не можеш да носиш гърне с мляко на главата си, без да го разлееш. Религиозните хора постоянно спорят, кой е прав и кой – крив; кой ще отиде в рая и кой – в ада. Питам ви: Плащат ли ви за работата, която вършите? – Плащат ни, разбира се. – Щом ви плащат, няма да влезете в рая. – Защо? – Защото на вратата на райската градина е писано: Всеки, който проповядва Словото Божие користно, няма да стъпи тук. – Какво да правим тогава? – Правете, каквото искате. Ставайте търговци, учители, свещеници, адвокати, съдии, но никога не изопачавайте истината. За пари никога не работете. Свещениците и проповедниците ще опитат истинността на моите думи. Който проповядва Словото Божие, трябва да работи безкористно, без никакви задни цели, с готовност да се жертва за Бога. Християнинът трябва да бъде абсолютно безкористен. – Тогава, как трябва да живеем? Трябва ли да се откажем от сегашния си живот? Питам: Какво благо се крие във вашия живот? Виждал съм, как син бие баща си; след време го изпъжда от собствения му дом и го туря в лудница. Синът се освобождава от баща си и разполага с неговите имоти. Това се върши от културни хора, които вярват в Христа и четат всички молитви, които черквата препоръчва.

„И жената побягна в пустинята." Тя отиде да живее в пустинята, защото разбра, че не е възможно да остане между хората, да живее с техните мисли и чувства. Отворете, коя и да е книга, кой и да е вестник и кажете, какво смислено намирате в тях. Отворете един учебник, например,

геометрия, и вижте, за какво се говори. Ще видите чертежи на триъгълници, четириъгълници, петоъгълници, тангентни линии и т.н. Какво означава това? Ще кажете, че все означава нещо. Един ден, ще разберете живата геометрия, живите линии, които така се кръстосват, че едни от тях излизат от ума, други – от сърцето, а трети – от волята; ще разберете, че силата на волята регулира двата вида линии – на ума и на сърцето. Например, двете страни на триъгълника показват посоката на съзнанието, от което излизат линиите на сърцето и на ума. Тези линии са противоположни, не се съвпадат, но лесно се примиряват, благодарение на третата страна на триъгълника – основата. Тя представя равнодействащата сила – волята в човека. Значи, равностранният триъгълник представя силите на ума, сърцето и волята, които са в пълна хармония помежду си. Върху този триъгълник се създава истинският живот.

Като изучавате лицето на човека, виждате един триъгълник – носът. Българинът има слаба воля; умът и сърцето му са по-силно развити от волята. Носът му има дължина средно от 3,5 – 4 см. Българинът е упорит, не е волев човек. Упоритостта е едно качество, а разумната воля – друго. Турчинът изразява упоритостта на българина със следната поговорка: „И чука си продавам, и чергата си изгарям, но не се покорявам." Тази черта на българина е причина за честите войни. Може да се каже, че на всеки 10–20 години се пада по една война. От народите на Балканския полуостров, българите са воювали най-много. Никое българско царство не е траяло повече от сто години. Това не е за упрек, но факт, който са констатирали всички учени, мислещи хора. Ще кажете, че сте герои. – Това е друг въпрос. Мястото, което заемат българите на полуострова, ги заставя да воюват често. По този начин, те усилват волята си и изучават закона на жертвата. Българите трябва да се откажат от своя егоизъм. Те са готови, за една педя земя, да убият брата си, или, за един грош, да развалят приятелството си с човека. Това е лоша черта, от която трябва да се освободите. Казвате: Сърбите и гърците по-добри ли са от нас? – Това не е ваша работа. Какви са сърбите и гърците, това се отнася до тях. Вие, като народ, трябва да развивате благородни черти в себе си, да усилвате волята си, като необходимост за вашето бъдещо развитие. Безволието води към робство. Без воля, умът и сърцето не могат да се хармонизират. Безволието е причина, дето двама славяни, събрани на едно място, не могат да дойдат в съгласие. Разногласието на славяните е пословично. Понеже ги обича, Бог ги прекарва през огън, да се обединят. Няма други народи в света, които са

минали през толкова страдания, както славянските. Бог казва: От нас трябва да излезе нещо добро! Кой добър баща не наказва сина си, когото обича? И славяните са възлюбените чада на Господа, затова Той ги наказва. Те имат велико бъдеще.

Като говоря за славяните, обръщам специално вниманието си към българите, да ги предупредя, че ще бъдат бити, на общо основание. Готви се вече за българите камшик, не човешки, а Божествен. Този камшик ще играе по гърбовете на българите дотогава, докато узреят главите им, докато се подчинят на Божията воля и кажат: Ние ще турим ума и сърцето си в съгласие с великата Божия воля; ще турим нов ред и порядък в държавата си, в съгласие с Божествените закони. Ако не вярвате на думите ми, сами ще ги проверите. Няма да се минат 10–20 години, сами ще видите, какво иде. Аз няма да кажа, какво иде – ще го опитате. Великият закон, който действа в целия свят, е архангел Михаил. Той иде със своя нож. Бог разгръща книгата на живота и отдава всекиму заслуженото. Иде съдба на земята! Няма да остане човек, който да не се яви на съд пред Господа. Всеки ще бъде съден, според писаното в книгата на живота. Щом Бог се наеме да оправи хората, змеят ще бъде изхвърлен навън. Не се ли наеме Бог с оправянето ви, и вие, и змеят ще бъдете хвърлени в пропастта. В бъдеще, Христовото учение не може да живее в човешките сърца – в тези малки черупки. Не казвам, че свещениците са лоши, но те още не разбират Христовото учение. Нека дойдат при мене, да им държа една беседа, да отворя очите им, да видят, как са живели в миналото. Ще отвори Бог умовете им, да разберат, че не са толкова чисти, както си мислят. Какви трески за дялане имат всички хора!

Писано е: „Книгата на живота ще се отвори и няма да остане тайна, която да не се знае." Всичко ще стане така, както е станало с раждащата жена и – или живо дете ще се роди, или мъртво. Каквото и да е, все ще се роди нещо. Разликата между добрия и лошия човек се заключава в следното: лошият се мъчи и нищо не ражда, а добрият се мъчи и ражда. Лошият човек прилича на онзи змей, чиито малки оживяват още в утробата на майка си, дето преяждат корема ѝ и излизат навън.

Днес пред жената – вашата душа, която иска да роди вашия ум, стои змеят, т.е. вашите лоши разположения, и казва: Защо си вярваш? Не бъди толкова глупав; и без вяра се живее. Ако го слушаш, змеят ще погълне твоето дете, без да ти даде нещо. Толкова години сте яли и пили, добре сте се обличали и спали на меки легла, но, въпреки това, пак сте недоволни.

Какво сте придобили от този живот? – Какво трябва да се прави? – Ако си недоволен от пухените възглавници и дюшеци, смени ги със сламени; ако и от тях си недоволен, смени ги с дъсчени. Постоянно сменяй обстановката и условията, докато почнеш да ставаш от сън доволен и разположен, с бодър дух. Щом имаш това разположение, ще знаеш, че всичко е за добро. Ако станеш от сън неразположен, когото срещнеш, ще бъдеш готов да се караш с него. – Защо си неразположен? – Защото не можах да спя. – Не можа да спиш, защото дюшекът ти е много мек. Не само това, но си вечерял късно и си ял много. Може ли, след всичко това, човек да спи добре? Един варненец, богаташ, изял няколко свински пържоли, изпил две кила вино и веднага си легнал да спи. На сутринта го намерили мъртъв. Човек трябва да яде навреме и да си ляга навреме.

Казва се в прочетената глава, че жената ще роди дете. Коя е тази жена? Според свещениците, тази жена е черквата. – Какво ще роди тя? – Своите деца, пасомите си. В Стария Завет се казва, че безплодната Рахил, най-после, родила много деца. Нисшите животни, както и рибите, раждат много деца. Жената ражда едно дете – някакъв символ, но в него се крият много неща. Всеки човек, който живее в съгласие с ума, сърцето и волята на Бога, струва повече от цялото човечество, което не живее в съгласие с Божествените закони. Един ден, когато хората заживеят в хармония с Бога, ще кажем, че е дошъл вече съвършеният живот на земята.

Иде Божественото дете на земята. – Кое е това дете? Христос. Днес всички Го очакват да дойде в облаците, придружен с много ангели. Някои очакваха Христа, още в 1845 година, в началото на 19–ти век; и като не дойде, усъмниха се в Него. Други Го очакват и до днес. Някои вярващи се облякоха с бели дрехи и излязоха да посрещнат Христа. Той дойде, но не както Го очакваха, затова, много християни се разочароваха. В 45–та година се яви спиритизмът, който обърна умовете на хората към Бога. Те се убедиха, че има и друг живот, вън от физическия. Някои гледаха на спиритизма като на дяволска работа. Значи, Христос дойде чрез спиритизма, но малцина Го познаха и приеха. Излъгани в своите тълкувания и изчисления, някои вярващи отново започнаха да изчисляват, кога ще дойде Христос, втори път, на земята. Те изчислиха, че Христос ще дойде в 1915 г. на земята, но на никого не казаха, мълчаха си. И този път дойде Христос, но пак не Го познаха. – Как дойде? – С камшик в ръка. Така Той обиколи цяла Европа. Отвори касите и пръсна парите; отвори хамбарите на богаташите и ги изтърси. Христос запита богатите: Защо

дойдох на земята и пролях кръвта си? За богатите търговци и фабриканти ли, да измъчват и насилват своите братя? Защо ви са тези пушки и топове? Въпреки това, мнозина казват: Не е дошъл още Христос на земята. – Дойде Христос, но с камшик в ръка. И досега още Го питат: „С каква власт правиш това?" Архангел Михаил скоро ще дойде и ще покаже на хората, с каква власт прави всичко. Вие ще бъдете зрители на великото, което Бог приготвя на цялото човечество. Светът ще познае, че Бог не може да бъде поруган. Ще се изпълнят законите на Неговата милост, правда, истина, мъдрост и любов. „Небето и земята ще преминат, но нито една точка от великия Божи закон няма да се премахне".

„Роди дете мъжко, което ще управлява всички народи." - Кое е това дете? – Шестата раса, т.е. идеята на Бялото Братство, че всички хора са братя. Всички знаете, че съществува ад, но няма защо да определяте, какъв е той и где е, защото, от хиляди години, горите в неговия огън. И аз мога да ви заведа в ада и да ви покажа, где се намира той, но има нещо по-важно от това.

Кое е то? - Идеята за братството. Христос казва: „Всички сте братя." Можете ли да внесете тази идея в умовете си и да кажете на брата си: Братко, защо ме гониш? Всичко, което взех, ти върнах. Прости ме за всички пакости, които ти причиних. Всичко ще ти въздам четирикратно. Да заживеем братски, както Бог изисква.

Мнозина казват: Това учение не е за българите. – Ако българите не приемат това учение, както го слушат, след десетина години ще разберат, говоря ли истината, или не. Архангел Михаил ще им докаже, по всички правила, дали съм говорил истината. Аз никого не съдя, не съм дошъл за съдба, но казвам на българите и на всички европейски народи, че ако не заживеят братски, ще познаят, кой е Христос. Всички, които ме слушате, започнете да живеете братски, не както ви говоря аз, но както вие разбирате, както вашето сърце ви диктува. Само така ще се обновите. Аз вярвам, че истината е във вас. Умът и сърцето ви са добри. Турете волята си в съгласие с тях, и очите ви ще се отворят. Някои казват: Докажи ни, че съществува Бог. Питам: Виждате ли, в тая тъмна стая, нещо? – Не виждаме. – Обаче, ако пусна един светъл лъч отгоре, ще видите хиляди прашинки. Ако усиля светлината, ще видите още много работи. Следователно, пространството, в което живеете, има много неща, но ще ги видите, само, ако то се освети. Само така ще разберете, че всичко около вас е живо, че навсякъде има живот.

„И мъчеше се да роди." – Де е жената, която ражда? – По цяла Европа. Това, което Йоан е видял, става сега в цяла Европа. Той е видял бъдещите събития. Бялата раса се мъчи да роди идеята за братството, да заживее братски, но змеят стои пред вас и казва: Не ви трябва братство! Змеят е човешкият егоизъм, алчността: всеки да живее за себе си и да заробва своите братя. Като дойде архангел Михаил, ще повали змея и той ще падне. Който пада, той е вече осъден. Земята ще възпита този змей. Тя ще го завърже и ще му каже: Тук е твоето място, а не горе, да развращаваш хората. Ако змеят не послуша земята, ще отиде още по-долу. Решено е, в бъдеще, да не се вършат престъпления в името на Христа, в Неговата кръв, в името на Неговото Слово. Който си позволи да прави престъпления, ще падне на земята, и тя ще го погълне.

Казва се в Писанието: "И изпусна змеят, след жената, из устата си вода като река, да стори да я повлече реката. И помогна земята на жената, и отвори земята устата си и погълна реката". Водата представя лъжливото учение, което се поглъща от условията. Днес се проповядва едно лъжливо учение, утре друго, после трето, но земята постоянно поглъща и руши. Много обещания се дадоха на българите, докато ги накарат да воюват. Те влязоха във война и очакваха да получат Македония, но изгубиха и това, което имаха. – Съдба ли беше това? – Не. Те трябваше да разчитат на Бога. Той щеше да им даде повече неща. Съдбата на всички народи, както и на българите, се определя от друго място. Нито Франция, нито Англия, нито Германия, нито Русия определят съдбата на народите. Бог определя съдбините на всички народи. Когато иска да повдигне един народ, Той му изпраща умни майки и бащи, свещеници, проповедници, учители и управници; когато иска да накаже един народ, отнема идейните му и разумни хора и го оставя на произвола на съдбата. Този народ, сам по себе си, ще се унищожи. Ние се нуждаем от умни и добри хора. Аз викам всички свещеници, да дойдат при мене, да им говоря, а не да говорят лоши работи за мене. Каквото и да говорят, те не могат да ме спънат.

За българите е казано: Ако приемат новото учение, още тази година ще има плодородие; ако не го приемат, очакват ги, седем години, такъв глад, какъвто България и целият свят не са запомнили. Аз говоря истината. Това всички трябва да знаят. Всички ще разберат, че друг закон управлява света. Този закон не е поставен от мене, нито по свой ум говоря. Бог сам ще покаже на хората, съществува ли Той, или не съществува. Той ще им покаже, че всичко е в хляба. Докато имате хляб, силни ще бъдете; щом

нямате хляб, силата ще ви напусне. Това не говоря от себе си. Ако са недоволни от мене, да ми кажат направо; аз съм готов да напусна България. Ако съм опасен за вас, кажете ми, не правете никакви интриги. Аз не искам да се натрапвам на никого, ще ви напусна и ще ви оставя свободни, да живеете, както искате; не искам да преча на свещениците, но ви казвам една велика, Божествена истина, която носи добро за вас. Готов съм да направя всичко за вас, само да бъдете добри. Добри думи са казани за България. Добро бъдеще я очаква, но от нея се иска разумност, благородство, да приеме онези, които сеят Божието Слово свободно. – Как ще познаем, кой носи Божествената истина? Казано е: „По плодовете си ще се познаят."

„Мъчеше се жената да роди." Бих желал, българската жена, която вече е заченала, да роди мъжко дете. Желая архангел Михаил да е на ваша страна, а не против вас. Ако той извади ножа си, да воюва заради вас, никаква контрибуция няма да ви се налага, никакво зло няма да ви сполети. И Бог ще бъде на ваша страна. Казано е, че ако България приеме новото учение, границите ѝ ще се разширят и ще получи всичко, каквото ѝ е нужно. Ако не приеме Божественото учение, нищо няма да ѝ се даде. Такова е политическото положение на България. Всеки народ, който иска да бъде поставен добре, между другите народи, трябва да има четири качества: да бъде честен, справедлив, добър и разумен. На всеки дом, на всяко училище, на всяка черква, на всяко съдилище трябва да стои надписът: честност, справедливост, доброта и разумност. Ако живеете така, всички народи ще отворят обятията си за вас. Кой не обича добрите и разумни хора? Казвам ви това, за да се поправите. Свещениците трябва да знаят, че Бог не бива поругаем, не се шегува. Не искам да ви плаша, но не искам да гледам страданията на хората. Казвам: Съществуват Божествени закони, от които нищо не може да избегне.

Питам: За колко време беше затворено небето? – За три години. Това предсказаха и пророците, и Йоан. Така беше определено. И аз не искам да ви плаша, но казвам: Вие сте разумни, имате ум, сърце и воля. Турете волята си в действие и потърсете вашия Господ, в когото вярвате. – Где е Той? – Потърсете Го и ще Го намерите. Който Го намери, става силен, здрав, радостен. Душата му се разширява, а духът се закрепва. Когато Бог проговори на човека, сиромашията, страданията, болестите изчезват. Навсякъде царува братство и сестринство, мир и съгласие. – Ние сме религиозни, стремим се към усъвършенстване. – Имате ли недоразумения

помежду си? – Имаме. - Значи, Бог още не ви е проговорил. Желая, Бог да проговори на българите, да дойдат мирът, любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта между тях. Тогава, българите сами ще кажат: Ние вярваме в живия Господ, защото сами Го опитахме. Ще кажете като слепия: „Едно време бях сляп, но сега вече виждам." Какво по-голямо доказателство искате от това, ако, очите ви се отворят и вие разберете великата истина? Тогава и аз ще подам ръката си и ще кажа: Братко, подай ръката си! Мога свободно да се разговарям с тебе. Ти вече не си сляп, няма защо да те водя. Аз не искам да водя слепи хора, но хора с отворени очи, които виждат красотата на света: цветята, дърветата, изворите, планините и да се радват на всичко. Това значи, да се въдвори царството Божие на земята.

„Детето беше отнесено при Бога, при Неговия престол." И вашето дете е при Бога. Кога ще ви го изпратят? Наближава времето, когато вашето дете ще дойде на земята. Аз давам срок, най-много 10 – 20 години. Детето ще дойде, когато земята се очисти. Казано е, че още малко време дяволът ще прекара на земята.

Сега, не чакайте Господ да слезе отгоре, да Го видите, но отворете сърцата си, да Го почувствате сами. Като ви наблюдавам, на мнозина от вас, мога да кажа: Ти си свободен вече, оправдан си. Излез, вън, от затвора! Влез в Божествения свят и знай, че Бог е Любов. Така ще кажа на всяка пробудена душа, на всеки брат и сестра.

Мнозина питат: Какво е новото учение? – Това е Христовото учение. Такова е било в миналото, такова е днес, такова ще е и в бъдеще. То отрича всякакъв ад, всякакъв пъкъл. Адът е човешко изобретение. Човек сам го създава и сам влиза в него. Сега ние създаваме Божествения рай и влизаме да живеем в него. Ще се радваме на плодовете, които Бог ни дава. Бъдете смели и решителни! Не се страхувайте от змея. Бог и цялото небе са на наша страна. Всичко ще се свърши благополучно.

Това са думите, които Христос днес отправя към вас. Той казва: „Дойдох в света, за да ходите всички във виделина".

1. Беседа от Учителя, държана на
7 март 1920 г. София.

Законът и пророците

„Законът и пророците до Йоана бяха;
оттогава Царството Божие се благовествува,
и всеки се нуди да влезе в него.“
(Лука 16:16)

Ще взема думите „закон и пророци", защото те означават сегашния живот, във всичките му фази и нужди.

Всички хора живеят в известни ограничения, а именно, по три пъти на ден ядат, затова цял ден са заети с мисълта как да си доставят необходимата храна. И птиците хвърчат цял ден из въздуха с единствената цел, да си доставят отнякъде храна. И хората цял ден са заети със закона и пророците – техните деца, които още със ставането си от сън, започват да викат и да пророкуват: Мамо, дай ми хляб!

„Законът и пророците до Йоана бяха." – Кой е Йоан? – Той представя една преходна стадия на живота.

„Оттогава Царството Божие се благовествува". Няма да разисквам върху дълбокия, мистичния смисъл на това Царство, но казвам, че то представя разумния, истинския Божествен живот, който изключва мъченията, страданията и смъртта. Това не значи, че тези неща не съществуват, но в царството Божие тези неща се приемат с радост. Това е велика истина, която мъчно може да приемете. Вие не можете да си представите, как това, което причинява страдание, причинява и радост. За мнозина това е непонятно по причина на техния егоизъм. Понеже те живеят само за себе си, то когато на тях е добре, и светът е добър. Когато те са щастливи, и окръжаващите са щастливи. Обаче, истинското щастие се крие в Царството Божие, т. е. в Божествения живот. Често хората страдат по причина на това, че не дават път на малките Божествени идеи, които минават през ума им. На малките идеи те не обръщат никакво внимание. Всички знаете баснята „Лъв и мишка". Там се прокарва идеята за важността на малките неща.

В една гора живял голям, силен лъв. Един ден той си спал спокойно, от никого не смущаван. В това време, отнякъде излязло едно малко мишле и като видяло лъва, качило се на гърба му и започнало да го разглежда

оттук-оттам, да разбере, какво е това голямо животно. Лъвът веднага се събудил, видял мишлето и го запитал: Как смееш да ме безпокоиш? Кой ти позволи да се разхождаш по гърба ми и да нарушаваш съня ми? Знаеш ли, че мога да те изям? Мишлето се разтреперило и започнало да се моли: Пусни ме на свобода. Аз съм малко животно. И да ме изядеш, нищо няма да спечелиш. Може някога и аз да ти услужа нещо. Лъвът го погледнал отвисоко и казал: Как ще ми услужиш? Аз съм толкова голям и силен. Но, понеже съм благороден, ще пощадя живота ти. Един ден същият лъв попаднал в един голям капан. Като чуло жалния му стон, мишлето веднага се притекло на помощ: прегризало пръчките на капана и освободило грамадния лъв.

Казвам: Съществуват малки идеи, като мишлето, които, влязат ли в ума на човека, нарушават неговото вътрешно спокойствие. Например, влезе в ума ви мисълта да бъдете добри. За да я реализирате, започвате да правите добрини, но с това нарушавате спокойствието си. Домашните ви се сърдят, наричат ви извеяни, разсипници. Те се чудят какво е станало с вас, че не приличате на другите хора. Дойде ли една малка идея в ума ти и започне да те безпокои, ти казваш: Махни се, не ме смущавай!

Христос казва: „Законът и пророците до Йоана бяха." Това не значи, че след Йоана няма да има пророци. И след Йоана ще има пророци, но те ще проповядват друго учение. Човешките идеи и учения се менят като модата. Отворете кой и да е моден журнал, ще видите, че се пише само за моди, които се рекламират пред целия свят. Не минава много време, журналите се пълнят с нови моди. Старите се заместват с нови. Всяка жена е доволна, че е облечена по последната мода, Едно време жените носеха турнюри, които изглеждаха като седла. Това беше търпимо за окото, защото беше мода. Ако днес срещнете жена с турнюр, ще ви се види смешно и грозно. Всяко нещо е добро за своето време. Същото се отнася и до идеите. Всяка стара идея е турнюр; всяко старо пророчество е също турнюр. Не са лоши старите идеи, форми и материали, но те са турнюри, които, според закона на еволюцията, трябва да претърпят промяна. Новото време изисква нови форми, нови идеи. Стремежът на човека се заключава именно в това, да преработи старите форми, да създаде от тях нещо ново. Ето защо, когато говоря за новото учение, разбирам изкуство за превръщане на материята, изкуство за превръщане на силите в природата. Само така, тези сили могат да работят за нашия организъм. Остаряването на човека се дължи, именно, на това, че старите форми не се менят. Това е

преходна фаза в човешкото развитие. Иде ден, когато старото ще се преобрази, ще вземе нова форма и ще дойде в услуга на човечеството.

Казваш: Остарях, нямам сили, краката вече не ме държат. Остарях, изгубих красотата си. – Защо изгуби силата си? Защо изгуби красотата си? Страданията са ралото на земеделеца. Дето мине ралото, всичко превръща в черна пръст. Красивите полета и ливади стават орна пръст. Не съжалявайте, че временно сте изгубили красотата си. Гледайте живото, красиво лице на Господа, което крие в себе си магическа сила. Това лице възкресява и обновява. Човешкото лице още не е изработило тези качества. Истинската красота е чиста и възвишена. Тя е образ на истината. Тази красота внася в човека импулс за работа. Тя води към положителната философия на живота, а не към отвлечената и безформена философия, която някои философи проповядват. Съществува един безформен свят, както и един неразумен, но трябва да се знае, че разумният свят не произтича от неразумния, както и неразумният не произтича от разумния. Неразумното може да бъде в услуга на разумното, т. е. неговите форми могат да станат носители на разумното, но те не са произлезли от разумното.

И тъй, Христовите думи „Царството Божие се благовествува", че всички ще станат носители на новото. – Кои всички? – Които съзнават, че животът трябва да мине в нова фаза, за която Христос е говорил преди две хиляди години. Тази фаза иде вече, тя е в настоящето. Мнозина и до днес още живеят с илюзията, че Христос ще дойде втори път на земята да ги спаси и да ги вземе със себе си на небето. Тези хора приличат на младата мома, която очаква своя възлюбен да я вземе от бащиния й дом и да я заведе на по-добро място, да й покаже, как се живее. Всички мъже и жени са минали през тези илюзии. Когато влезе в къщата на своя възлюбен, момата трябва да знае да нарежда къщата, да готви, да чисти, и сама тя да се облича и докарва. Ако не знае това, няма да се минат две-три години, и тя ще изгуби любовта на на своя възлюбен. Само Божественото спасява човека. Следователно, когато То дойде у нас, ние трябва да сте готови да направим всичко за Него, да отворим сърцата и умовете си, да Го приемем. Ние трябва да проникнем в своята душа и да се вглеждаме в нейните прояви. – Чрез какво се проявява душата? – Чрез тялото. Без тялото като инструмент, тя не може да се прояви на физическия свят. Колкото повече се проявява тя, толкова повече се обработва тялото.

И тъй, дръжте в ума си мисълта, че кога и да е, Божественото трябва

да дойде във вас. Това е реална мисъл, защото с нея може да правите опити всеки момент. В Божественото няма нито промяна, нито измяна, а в реалното има промяна, но няма измяна. В реалността има еволюция. В реалността няма сенки, но вън от нея сенките съществуват като нещо несъществено и неосезаемо. Идеалното, т.е. Божественото се основава на реалното, а реалното – на сенките. Реалното всякога може да създаде една сянка, а идеалното – една реалност. Отношението между идеалното, реалното и сенките на живота е различно. Идеалното, като форма на живота, е вътрешното начало във вас, което възприемате чрез душата си. То е основа на душата. Реалното е проява на външния, обективния свят, който не се променя, но се изменя. Така човешкият дух и човешката душа се усъвършенствуват.

„Царството Божие се благовествува". Това значи: Царството Божие се проповядва. Какво ще стане с вашите синове и дъщери, ако през периода на тяхното растене и развитие не им проповядвате? Мислите ли, че те ще останат така? Все ще се намери някой да им проповядва и да ги учи. Самата природа, невидимият свят, ще започнат да им проповядват, да ги учат. Те ще събудят в тях известни мисли, чувства, страсти, чрез които ще се учат. Родителите казват: Има неща, които децата не трябва да знаят. – Така е, но има неща, които децата трябва да знаят. Когато дъщеря ти дойде на известна възраст, ти ще й кажеш цялата истина, да знае какво я очаква – ще я приготвиш за живота. Какво прави сегашната майка? Щом порасне дъщеря й, тя ще й ушие нова, модерна рокля, ще я нареди добре и ще гледа да я представи пред хората, да покаже, че е станала мома за женене. Ще и покаже външната форма на живота; що се отнася до същината на живота, нищо няма да й каже. Така дъщерята ще остане с илюзиите на живота. Майката е опитала вече страданието, но на дъщеря си казва, че тя ще живее добре с мъжа си, а като им се родят деца, ще живеят още по-добре. Майката вижда, как мъжът и децата боледуват и умират, но на дъщеря си говори друго. Тя казва, че мъжът й ще бъде здрав, силен, ще я поддържа, ще гледа децата си, докато станат големи. Всичко това не почива на истината. Защо да не кажеш на дъщеря си и на сина си всичко, което си научила? Защо да не кажеш цялата истина? Щом знаят истината, те ще гледат на живота с отворени очи; ще бъдат като опитния архитект, който предварително знае, какви сгоди и несгоди ще срещне в работата си. Някои, като дойдат до духовния свят, казват: Щом сме стигнали дотук, не се страхуваме, бълха няма да ни ухапе. Ще ни посрещнат с песни и музика,

ще ни дадат добра работа. Не е така. Като дойдете до този свят очакват ви сполуки и несполуки, щастие и нещастие. Щом влезете в духовния свят, ще изгубите и най-добрите си приятели. – Тогава да не се женим. – Не е въпросът в женитбата. Като влезете в духовния свят, ще разберете смисъла на живота и смъртта, на мъчението и страданието.

Сегашните хора гледат на смъртта, на страданията и мъченията като на големи нещастия. Според мене, те са най-голямото благо в човешкия живот. В бъдеще, като свършим развитието си на земята, мъчението ще те срещне и ще те пита: Познаваш ли ме? – Не те познавам. – Аз съм те посещавал много пъти, но ти всякога си бил недоволен от мене. След това, ще срещнеш страданието, което също ще те пита: Познаваш ли ме? – Не те познавам, не съм виждал такова лице. – Колко пъти сме се срещали! Колко сме се разговаряли. Аз познавам целия ти род, но всички сте се оплаквали от мене, защото не сте ме разбирали. Казвам: Хората са дошли до сегашното си развитие, благодарение на мъчението и страданието. Бог се проявява чрез тях. Те приготвят човека за обичта и любовта. Те му донасят истинските блага на живота.

„Законът и пророците до Йоана бяха." – Какво представят законът и пророците? – Стария живот, с всички свои сгоди и несгоди. Той отваря пътя към Царството Божие. – Не може ли да се живее без страдания? – И това е възможно, обаче, питам учените: Какъв ще бъде животът без мъчения и страдания? Дайте ми един проект за такъв живот. Да живеете без мъчения и страдания, това значи, да станете по-нещастни, отколкото сте сега. Влезете ли в свят без страдания, още на другия ден ще кажете: Пратете ни страдания, не можем без тях. Това не е теория, но факт. Докато не разбереш смисъла на страданието, всякога ще бъдеш недоволен; щом го разбереш, ще бъдеш доволен. Ако страданието те посети, ще кажеш: Благодаря, че ме посети. Какво ми носиш?

Казвам: Не бързайте да ядете ореха със зелената обвивка. Посадете го в земята, дайте му добри условия да израсте и чакайте търпеливо, да стане голямо дърво, да даде изобилно плод. Тогава ще разберете, какво съдържа той. Всички мои опити, всички велики идеи, всички изобретения, до които съм достигнал, са реализирани при най-големи мъчнотии и страдания. Като изучавате живота на Христа, ще забележите същото. Няма друг човек на земята, който да се е мъчил и страдал толкова много, като Христа. Но няма и друг човек на земята, който да е получил толкова блага, като Христа. Това показва, че Бог е скрит, както в мъченията и страданията, така и в

радостите. Ако не познаеш Бога в мъчението и страданието, другаде никъде няма да Го познаеш. Ако не познаеш Бога в опаката страна на живота, т. е. и мъчението, което, като лъв разкъсва тялото ти и чупи костите ти, накъде няма да Го познаеш. Като гледа как се гърчиш от страдания, Бог те пита: Юнак ли си да пренесеш тези страдания?

„Царството Божие се благовествува." - Чрез какво? – Чрез страданията. Аз изнасям тази велика истина пред вас - пробудените души. Тя не е за всички хора. — Как можем да намерим пътя на спасението? – Като разберете смисъла на страданието. Питам: Де беше дяволът на мъчението и страданието преди създаването на света? Според мене, той съществуваше като възможност в самото Битие. Въобразяваш си някога, че твоят възлюбен може да бъде красив или грозен – и това е една възможност. Какво означават закривените нокти на лъва, които той забива в тялото на своята жертва? – Едва възможност да задоволи своя глад. Ако разбираш закона за превръщане на материята, ти ще се освободиш от ноктите на лъва; ако не го разбираш, той ще забие ноктите си в твоята кожа и ще ти каже: Глупако, много години живя на земята, но не можа да научиш закона за превръщане на материята. Ето защо, аз ще стана твой учител и ще те уча на изкуството да превръщаш материята. — Докога ще ме учиш? – Докато придобиеш това изкуство. Щом го придобиеш, моите нокти няма да имат сила за тебе. – Как ще придобия това изкуство? – Като се мъчиш и страдаш. Дяволът забива ноктите си в твоята кожа, а ти плачеш. Колкото повече плачеш, толкова повече той се смее. Казваш на дявола: Много си жесток. – Не съм жесток, но съм умен. Когато и ти поумнееш, ще стана милостив и благороден.

Христос казва: „Царството Божие се благовествува." – Какъв е смисълът на Царството Божие? – То учи хората, как да се освобождават от ноктите на лъва и от зъбите на вълка. То представя великата наука на живота, която можете да придобиете в един ден. Достатъчно е да пожелае човек, за да я придобие. Като изучавам човека, виждам, че една от големите спънки за успеха му е съмнението. Казваш: Аз оставам на особено мнение. – На особено мнение оставаш, а искаш да се спасиш. – Пътят за спасението е мъчен. Днес всички хора стоят пред различни врати, дано попаднат пред вратата на спасението. На всички врати има надписи, да знае човек, де влиза. Обаче, на вратата на спасението стоят дяволи, дебнат човека. Като видят дяволите, хората бягат. Не бягайте от тази врата, но спрете се пред нея и чакайте да ви се отвори. Докато не отидете при

дявола, и при Бога няма да отидете. Дяволът взима участие в съвета на Бога. Често Бог се разговаря с него. Един ден Бог го запитал: Обърнал ли си внимание на моя верен раб Йов? Няма подобен на него между хората. – Аз имам особено мнение за него. Остави го на мене, аз да го опитам. Той е праведен и верен, защото е богат, има на разположение всичко. Аз ще му отнема богатството, децата, ще засегна и здравето му, след това ще видиш, какъв е той. – Направи опита, но внимавай да не му отнемеш живота.

Сега и вие искате, да има Бог добро мнение за вас. – И това може, но веднага ще дойде дяволът да ви изпита. Достатъчно е да каже Бог за някого, че няма подобен ученик в София, за да дойде дяволът и да остане на особено мнение. Той ще каже: Остави го на мене, аз да го изпитам. Господ ви остави в ръцете на дявола. Казвате: Какъв е този Господ, Който дава свобода на дявола да изпитва? Ние очакваме, Той да ни обича, а не да ни изпитва. Значи, вие искате косъм да не падне от главата ви. Вие искате богатство от Господа, както за себе си, така и за целия си дом, без да направите най-малката жертва за Господа. Вие искате да бъдете господари, а Бог – ваш слуга. И това ще стане, но първо ще минете, през дявола, да забие ноктите си във вашето тяло. Когато струпеи покрият кожата ви, когато вземат всичкото ви богатство, тогава вашият Бог ще се прояви. Това е новото учение. Щом разберете тези велики неща, вие ще се домогнете до алхимията, според която нещата се постигат моментално, по магически начин. Алхимията подразбира превръщане на материята от нисше в по-висше състояние. Вие искате да ви кажа нещо насърчително. Прави сте, но ако сте деца, вие се нуждаете от кукличи и от дрехи за тях. Обаче, ако сте 21 годишна мома, готова за женене, куклички ли ви са нужни? Ако й дадете кукла, тя ще се обиди. Вие сте надрасли епохата на кукличките; време е вече за чистене и за работа. Като се разсърди на жена си, мъжът започва да и се зъби и я пита: Научила ли си изкуството на зъбенето? Тя погледне смутено надолу и казва: Не е още време за това. И тъй, Царството Божке се благовествува. Смисълът на това царство е да научим значението на страданието; да се научим да отваряме шишетата, да изпразваме съдържанието им и да ги пълним отново. Като отваряме шишетата, това показва, че Бог иска да изхвърли навън непотребното, да изтекат всички наши мъчения, всички мътилки, всички лоши чувства и мисли. Когато започнем да пъшкаме, Бог ще ни стисне между пръстите си, като пълно шише; ще ни изпразни от старото съдържание и ще започне да налива ново съдържание. След това ще каже: Ти си готов вече да разбереш Царството

Божие и да влезеш в Него.

Казано е в Писанието: И Духът ще дойде във вас. – Кога? – Когато сърцата ви бъдат готови. Щом дойде духът да живее във вас, вие ще имате огнище, на което да чукате материалите, потребни за съграждането на новия живот. Според философията, която ви проповядвам, не разбирам, че трябва да се примирявате, но не казвам, че трябва да си скубите косите, нито да си забивате ноктите. От днес ще питам всички мъже и жени: Бихте ли се добре? – Не. – Тогава излезте навън, идете да вземете уроци по това. Аз не искам да бъдете бити. Боят е символ. Новото учение започва с бой. Двама по двама да се наложите добре, като петли, и след това, да се сприятелите. Ако при първия бой не станете приятели, втори път ще се биете. В края на краищата, трябва да станете приятели. Само така ще станете ученици на новото учение. Така са постъпвали пророците до Йоана.

Следователно, и в новото учение има бой, налагане, както рана се налага. Бабата лекува внука си и казва: Наложи го, с какво? – С трици, с лапа. Има два вида налагане: едното е според старото учение, а другото – според новото учение. Също и думите имат два смисъла: стар и нов. Когато религиозни хора се бият, смеят им се. У индусите боят често се практикува. Как бихте постъпили, ако бяхте на мястото на Епиктета? Той бил роб при един римски патриций, който се отнасял много зле с него и с другите слуги. Както и да го малтретирал, Епиктет никога не възразявал. Той понасял всички обиди с необикновено търпение и хладнокръвие. Един ден господарят му го бил много зле, и Епиктет спокойно му казал: Господарю, не ме бий толкова силно, защото ще ми счупиш крака и не ще мога дати служа, както по-рано. Това още повече разсърдило господаря му, и той продължавал да го бие жестоко, докато счупил крака му. Епиктет казал: Нали ти казах, господарю, че ще ми счупиш крака? За голямото си хладнокръвие и търпение, Епиктет бил освободен от робство и изпратен в неговото отечество, Гърция, дето след време се прочул като виден гръцки философ. Опитай се, само да натиснеш крака на някой обикновен човек, да видиш, какъв скандал ще вдигне. Ще се оплаква на всички хора. Цяла София ще знае, че го засегнали. Не се оплаквай, но кажи: Господарю, ще ми счупиш крака и след това няма да ти бъда полезен. Имаш приятел. Кажи му: Приятелю, ще ми счупиш крака, не ще мога да ти бъда полезен. Така трябва да се разбира Христовото учение. След това да започнем с опаката му страна. Онези от вас, които не могат да си служат с опаката страна, те

не могат да бъдат ученици на Новото учение.

„Царството Божие се благовествува, и всеки се нуди да влезе в Него." Това значи: ние трябва да се стремим да разберем смисъла на онова, което Бог е създал и да приемем Божествените мисли. Приемете ли Божествените мисли, вие сте на прав път и колкото повече страдания и мъчения имате, толкова на по-прав път сте. Първият признак за познаване бременната жена, е страданието. Която не е бременна, няма никакви страдания. Тя няма страдания, но не може и да роди. Същият закон работи и в духовния свят. Преди да се ожени, младата мома казва: Ще живея като царица. Като се ожени, казва: Едно мислех, друго излезе. – Какво мислеше? Да живееш у царски палати и да не падне прах върху тебе. Женитбата показва пътя на Божествените тайни. Божественото в човека ги разкрива. Новото учение има също отношение към хората, затова те трябва да бъдат смели и решителни. Когато някой те бие, кажи му: Бий ме по всички правила на Новото Учение.

Един американски студент бил недоволен от един от своите професори и като го намерил сам в дома му, ударил му две плесници. Професорът го запитал спокойно: Само толкова ли? – Да, повече не мисля. Професорът му казал: Сега, аз ще ти докажа, не не си научил добре изкуството. Хваща го, набива го и го изхвърля навън.

И тъй, който влиза в пътя на Новото учение, трябва да бъде смел в постъпките си. Щом изучавате това изкуство, трябва да го изучавате изцяло, а не наполовина. Бог не обича прекъсванията. Често казвате: „Боже, запази ни!" Това е човешко учение. Кажи: Господи, научи ме как да удрям. Кажеш ли така, Господ ще те науча на всичко. Дали правиш добро, или зло, направи го по всички правила на изкуството. Който прави добро, знае да прави и зло. Казвате: Не съм лош човек. – Но и добър не си. Ако си много лош, ще бъдеш и много добър; ако си много добър, ще бъдеш и много лош. Това е положителната страна на Новото учение. Не си правете илюзии да мислите, че само доброто съществува. Казваш: Да живеем в мир и съгласие. – Не, понякога и юмрук ще показвате. Как трябва да живеем? - Може да живеете по два начина. Как ще живееш с лъва? - По лъвски. – С овцата? - По нейния начин. Каквото и да правят, вълкът и овцата не могат да живеят по братски. – Ама вълкът изял овца! – Разбира се, че ще я изяде. Вълкът казва: Никакви баби не искам при себе си. Овцата не трябва да търси братство от вълка, но да бъде пъргава и бдителна: да плюе на краката си и да бяга. Пъргавината, както и подвижността на човека се дължи на

вълка, който като се движи между хората, станал причина за пробуждане на съзнанието им. Когато птичката се озърта на една, на друга страна, питам я: Защо се озърташ толкова? Тя казва: Опитвал ли си ноктите па сокола? Понеже съм ги опитала, сега още отдалеч бягам, да не го срещна.

Помни: Новото учение изисква две неща – да издържаме, от една страна, на страданията и мъченията, а на любовта и обичта, от друга, и то - във всичките им форми. В някои случаи, любовта предизвиква зло в света. Например, залюбиш една красива селска мома, която си работи доволна и щастлива на нивата. Ти я отделиш от работата й, заведеш я в града, облечеш я като кукла и почваш да я показваш на хората. Младата жена, непривикнала на този живот, постепенно се поддава на хорските ласки, докато един ден я загубиш. Кой е причина за това? – Твоята неразумна любов. Казвам: Да пази Бог от любов, която разваля човека! Дай възможност на момата или момъка, които си залюбил, естествено да се проявят. Бих препоръчал на момъка, който обича селянката, да вземе мотиката и да отиде при нея, заедно да работят. Извади ли я той от естествената обстановка и я постави в своята среда, тя ще се развали.

Когато искате да проявите любовта си, ще слезете до положението на ония, които обичате, и ще работите заедно с тях. Един ден, когато у тях естествено се яви желание да живеят като вас, те ще минат безболезнено от едно състояние в друго. Това е учението на Христа. И Христос живее сега при нас, докато един ден ние сами пожелаем да се повдигнем до Него. Така разбрано, Христовото учение има смисъл, идея, живот. Не го ли разберете така, вие сте още в илюзиите на живота. Хиляди години ще чакате още, докато Христос дойде между вас като работник и ви запита: Имате ли нужда от мене, да поработя заедно с вас във вашия дом? – Защо Христос иска да работи у вас? – Защото ви обича. С години Той ще работи у вас и между вас, без да ви покаже външно любовта си. Сегашните хора парадират с любовта си. Всеки казва: Не знаеш ли, че сърцето ми гори от любов? Щом минат две-три години, тази любов изчезва. Като няма на какво да се греят, те казват: Няма любов в света. Обаче, сегашният живот изисква не огън, който изгаря сърцата, а Божествена топлина, в която сърцата горят, без да изгарят.

Желая ви да придобиете Божествената топлина на вашите сърца, която някога сте изгубили. Това означават думите: „Царството Божие се благовествува".

2. Беседа от Учителя, държана
на 28 март, 1920 г. София.

Зачудиха се

„И като чуха, зачудиха се, и оставиха Го и си отидоха.“
(Матея 22:22)

Сега, аз няма да говоря за причината на учудването им, вие ще я търсите. Аз ще говоря само за резултата – зачудиха се.

В света, както и в природата, се извършват два процеса: обикновен и необикновен или извънреден. Човек всякога се учудва от необикновения процес. Например, вие ядете по три пъти на ден, и като ви готвят редовно, считате, че това е естествено, в реда на нещата. Ако ви кажат, че трябва да гладувате два - три декя, учудвате се, гледате на това, като на извънреден процес. Значи, учудването се дължи на факта, че обикновеният процес става необикновен. Който не разбира езика на природата, счита, че необикновените процеси са разрушителни. Здравият гледа на здравето като на обикновен процес, който е в реда на нещата, а на болестта – като на необикновен процес. Следователно, болестта, като необикновен процес, разрушава човешкия организъм. От гледището на духовния свят е точно обратно; там считат здравето за необикновен процес, а болестта – за обикновен. За вашите уши, думата „болест" звучи дисхармонично.

Задали на Христа един важен въпрос и, като им отговорил, те се зачудили, как не могли да го хванат в примката, която Му устроили, но се изплъзнал. Зачудили се и на себе си, как не могли да му устроят още една примка, да Го хванат. Човек се учудва, когато не разбира нещата. И вие се учудвате на някои прости неща. Например, учудвате се, как крадецът, който отива да краде, не е предвидил всичко и влиза в ръцете на полицията. Учудва се и добрият човек, когато намисли да направи едно добро, а не успява. - Той се учудва, как е пропуснал да предвиди едно просто обстоятелство, което му се явило като пречка.

Сега искам да излезете от обикновените процеси и да влезете в необикновените. Да мислиш, че си добър, или че трябва да бъдеш добър, това е обикновен процес. Да мислиш, че си добър, това е най-голямото нещастие за тебе. Защо да не мислиш, че си добър и лош? Да мислиш, че си богат, и това е обикновен процес. Докато си беден, хората те съжаляват.

Външно си слаб, сух, като чироз. Станеш ли чорбаджия, положението ти се подобрява: в една-две години надебелееш, обърканите ти работи се оправят. Започнеш ли да дебелееш, ти си дал кандидатурата си за чорбаджия. Ако си сух, като кука, ти си далеч от чорбаджилъка. Аз засягам този въпрос принципно, във всичките му форми – външни и вътрешни. Започне ли човек да мисли, че е умен, той е станал вече чорбаджия. Той е надебелял в умствения свят. Какъвто въпрос се повдигне пред него, той всичко знае. Ако се заговори за някакво откритие в областта на математиката или астрономията, той пръв ще каже: Чакайте, аз да си дам мнението. Този въпрос ми е познат. Той знае всичко, благоутробие има човекът. Кажеш ли му, че не знае нещо, той веднага се обижда и казва: Ти си невежа, затова мислиш, че аз не зная. Кажеш ли му, че всичко знае, той е доволен от тебе. Той казва: Ето един човек, който разбира нещата. Това е човек!

Сегашното общество търси такива хора, именно, които да одобряват всичките им постъпки и мероприятия. Ако се осмелиш да кажеш, че в дейността на дадено общество има нещо неправилно, ще те нарекат простак, невежа, глупак. Когато отделният човек или дадено общество изпадне в голяма самонадеяност, природата – нашата разумна майка, го поставя в противоречия. Тя му изпраща една болест, с която той не може да се справи. Веднага се обръща към лекари, да определят диагнозата, да му помогнат. Питам: Защо сам, не определиш диагнозата на болестта си? – Не разбирам. – Защо сам не си помогнеш? – Не мога. Следователно, като се натъквате на мъчнотии и страдания, ще знаете, че природата съзнателно ви ги създава, за да ви покаже, че не знаете всичко, както сте склонни да мислите.

Христос казва: „Отдайте кесаревото Кесарю, а Божието – Богу." Този отговор учуди всички. На такъв отговор българинът казва; „И вълкът сит, и агнето живо." Чудно е, наистина, как можеш едновременно да отдадеш Божието Богу и кесаревото – Кесарю. Това подразбира два различни Свята, два различни момента. На Кесаря ще даваш материалното, а на Бога – Божественото. С други думи казано: На Бога ще дадеш ценното, вечното, а на Кесаря – преходното, непотребното. Сърцето си ще дадеш на Бога, а труда си – на Кесаря. – Какво представя Кесарят? – Вътрешен процес, който работи постоянно в човека. Този процес търси своето външно изявяване, затова човек постоянно задава въпроси. Само Божественото в човека отговаря на зададените въпроси. Душата, т.е. Божественото,

отговаря разумно и на въпроса, който евреите задали на Христа, и ние се чудим, как е възможно душата да се изплъзне от нашите ръце, от примката, която сме и приготвили. Мислите ли, че като минавате за добри и благочестиви, всякога постъпвате благочестиво с душата си? Всичките ви мъчнотии и страдания се.дължат, именно на това, че нарушавате мира на своята душа. – Възможно ли е човек сам да нарушава мира на своята душа? Мирът е резултат на Великото Начало, което работи в света. Любовта носи мира. Тя е работила хиляди години върху човека и продължава да работи. Само ситият може да бъде мирен, а не гладният; само ученият може да бъде мирен, а не невежият; само добрият може да бъде мирен, а не лошият. Това са величини, постижения, които правят човека мирен и свет. Тия постижения правят човека силен, добър по характер и смел.

Казвате: Нима всичко това се съдържа в думите: „Зачудиха се, оставиха Го и си отидоха." – Съдържа се и не се съдържа. Това е все едно, да ме питате: Нима цялото дърво на ореха се съдържа в малкия орех? По същество големият орех – дървото, не се съдържа в малкия орех, но по проекция. Следователно, когато разглеждам известен стих или дадено учение, спирам вниманието ви върху първичната, вторичната и третичната му субстанция. Под „субстанция" разбирам същина. Значи, има първична, вторична и третична същина. Първичната субстанция е безпространствена, тя е извън времето и пространството. Те са външни прояви на тази субстанция. Според мистицизма, първичната субстанция не е нищо друго, освен вечно съществуващият, несъздаден свят. Този свят е съществувал всякога и ще съществува вечно. Той няма начало, няма и край. Човешкият ум няма представа за този свят.

Вторичната субстанция или вторичната същина е свят, който се проявява вече. Той се нарича идеен свят. Третичната субстанция представя сегашния, създадения вече свят. Той произлиза от идейния свят. Това са трите отвлечени свята, от които най-много ви интересува третичния.

Сега, като говоря за трите свята, малцина ме разбирате. Обаче, в един момент мога да ви накарам да ме разберете. Това е най-лесното нещо. Ще сложа пред вас трапеза с печена кокошка, баница, винце и ще кажа: Заповядайте! Всички ще се наредите около трапезата и ще кажете: Този човек е много добър, разбираме го. Ще ме запитате: Ще ни дадеш ли втори и трети път такъв обяд? Това значи съществен, реален свят. Вън от яденето и пиенето няма живот. Човек живее, докато яде и пие; щом престане да яде и пие, той умира. Ако ви кажа, - че без ядене и пиене няма живот, ще се

учудите. В широк смисъл, под ядене и пиене аз разбирам, и чувствуването, и мисленето. Можете ли да си представите живот без ядене и пиене, без мисли и чувства? Казваш: Не искам да мисля. – Ти си мъртъв в умствения свят. – Не искам да чувствувам. – Ти си мъртъв в духовния свят. – Аз искам само да ям и да пия. -– Ти живееш само на физическия свят. Това се вижда от, твоето благоутробие.

Изучавайте и двата вида процеси – обикновени и необикновени и, след това, съединете ги в едно. Развитието на расите, както и на отделните индивиди, се заключава в необикновените процеси. Ето защо, изучавайте тези процеси. Необикновените мисли, чувства и постъпки съдържат мощна, велика сила. Обикновените процеси са само упражнения. Влезеш в един дом, кажат ти: „Добре дошъл!" Отидеш в друг дом, пак ти кажат „Добре дошъл!". Отидеш в трети, чуваш същите думи, „добре дошъл". Обаче, никъде нищо не ти дават, хапка хляб не ти дават. Влезеш в една гостилница, но нямаш пет нари в кесията си. Гостилничарят те погледне и, като разбере, че нямаш пари, веднага ти казва „сбогом!". Влизаш в друга гостилница, пак чуваш „сбогом!" Гостилничарят казва: Ако имаш нари в кесията си „добре дошъл"; ако нямаш пари – „сбогом"! Когато мъжът се връща от работа, жената му казва: Ако носиш нещо, добре дошъл; ако нищо не носиш, сбогом! Жената се връща от работа, и мъжът й казва: Ако носиш нещо, добре дошла; ако нищо не носиш, сбогом! Обикновените неща се посрещат с „добре дошъл" а необикновените – със „сбогом". На пълната кесия казвам „добре дошла", а на празната – „сбогом". Кой се кланя на празна кесия? На грозен и на болен човек казвам сбогом.

Като чуват думата „сбогом", хората се учудват и питат: Защо ни казват сбогом? – Защото кесията ти е празна, т.е. твоят ум и твоето сърце са празни. – Какво да правя? – Напълни кесията си; напълни ума и сърцето си. В това се заключава философията на живота. Онези от вас, които са практични, казват: Да има някой да напълни кесиите ни! Момата, която е намислила да се жени, седне някъде, върти пръстите си надясно - наляво и си фантазира. – Защо си върти пръстите? –- Има причина за това. Тя не мисли да отиде на нивата или на лозето да копае, или да преде, да сее, или да напише нещо. Тя си мечтае за някакъв граф, с черни очи и мустачки, със златни пръстени на ръцете, с пълна кесия в джоба, да я направи щастлива. И това се сбъдва. Дойде отнякъде един граф и започнат да се разговарят: Как сте? – Добре съм. – А вие? – И аз съм добре. Времето минава, обяд наближава, и двамата се поглеждат, кой кого ще угости. Момата казва: Ти

нали си граф? Момъкът отговаря: Ти нали си графиня? Като разберат, че кесиите им са празни, и двамата казват: Сбогом! – Защо се разделят хората? Защото кесиите им са празни. Момата отново сяда и чака, дано дойде друг, с пълна кесия. В света има много хора с празни кесии, които посрещат с „добре дошли", а изпращат със „сбогом". Това са обикновените и необикновените процеси в човешкия живот.

Събират се много хора на едно място да слушат някой проповедник или сказчик и, като не получат нищо от него, отиват си недоволни, с празни кесии и му казват: Сбогом! Той седи, очаква да турят нещо в кесията му и, като не получи нищо, казва: Тази публика е необикновена, нищо не разбира – „сбогом"! И публиката намира, че проповедникът е необикновен, ексцентричен, затова му казва сбогом. Аз бих желал да проповядвам на необикновени хора, с празни кесии. Не обичам хора с пълни кесии. На онзи с празната кесия ще кажа: Добре дошъл! Отворете празните си кесии да ви ги напълня. След това, вие може да си кажете „добре дошъл". Не казвайте, че съм добър човек. Този израз се отнася към ирационалните числа, Понеже не ги разбирате, не се занимавайте с тях. Започнете ли да работите с ирационалните числа, нищо няма да постигнете. За да познаете човека, дали е добродетелен, или не, трябва да владеете великата Божествена наука. Как ще определите, кой човек е добродетелен? Какви са качествата му? Няма да търсите неговите, качества, но ще го посрещнете с „добре дошъл". Защо съм добре дошъл? Защото напълних празните ви кесии.

И тъй, стремете се и вие да бъдете при мене „добре дошли", и аз при вас „добре дошъл". Кога ще бъдете за мене „добре дошли"? Когато дойдете при мене болни, и аз ви излекувам, ще кажа: Отворете кесиите си! Моята визита е само сто лева. Ще би прегледам и ще кажа: Добре дошли! Болестта ви е па път да ви напусне. Като кажа на болестта да ви напусне, и аз, и вие ще бъдем, „добре дошли”. Първо, аз бях добре дошъл, защото давах; сега вие сте добре дошли, защото давате. Това не е алегория, но велика истина, велик природен закон. Природата дава на човека до 50 годишната му възраст. Тя влива в кесията ти и казва: Добре дошъл! Ти отваряш и затваряш кесията си, пълна е. Минеш ли тази възраст, природата започва да взима от тебе. Ти ставаш неразположен, недоволен и започваш да правиш визити – даваш от себе си. Докато дава, човек се подмладява; щом започне да взима, той постепенно остарява. Подмладяването е обикновен процес, а остаряването – необикновен. Младият никога не

мисли, че ще остарее. Един ден, като се гледа в огледалото, вижда бели косми на главата си. – Защо? – Защото природата започва да черпи от него и му казва: Сбогом! Щом остарее, човек започва да се учудва и се пита: Защо трябва човек да се ражда и да умира?

Смъртта е ликвидация със старата култура. Казвате, че еди-кой си умрял. Не казвайте, че е умрял, но пожелайте и вие да ликвидирате, като него, със старото. Кажете си: Благодаря на Бога, дето със смъртта на моя близък ми напомня, че и аз трябва да ликвидирам със старите си сметки. Следователно, когато смъртта посещава домовете ни, тя ни напомня, че е дошло време да ликвидираме със старите си сметки. – Кои са старите сметки? – Греховете и престъпленията, които постоянно се утаяват в сърцата, умовете и телата ви. Ако спрете вниманието си на човека от физиологическо, френологическо и хиромантическо гледище, забелязвате, че поради утайките, човек е изложен на постоянни промени. Тази е причината, дето се казва, че човек се намира на несигурна почва. Големи промени стават с човека от младини до старини. Четеш Библията на младини, буквите ся ясни, добре виждаш. Като станеш на 50 години, пак четеш Библията, но намираш, че буквите не са ясни. Казваш си: Защо се измени тази книга? Защо е толкова неясна? Питам: Книгата ли е неясна, или има нещо в очите ви? – Може да е станало нещо с книгата, но, всъщност, промяната е във вашите очи. Когато децата се учат да четат, обичат да следят буквите и редовете с пръст. Като прекарат пръста си няколко пъти върху буквите, книгата се изцапва, и буквите се заличават. Друго дете не може да чете от тази книга. Както децата прекарват пръста си върху буквите на буквара, така и възрастните прекарват пръста си в ума и в сърцето, си и заличават онова, което Божественото е писало. Направиш едно добро и после казваш: Чакай да видя, дали съм направил доброто, както трябва, дали съм го направил навреме. Като прекараш пръста са няколко пъти върху доброто, най-после го заличаваш. Като прекараш пръста си няколко пъти през своя ум, зрението ти отслабва. Туриш едни очила на очите си, втори, трети, докато един ден лекарят ти каже: За тебе няма очила.

Духовната наука си служи с други очила, т.е. с други методи за виждане. Те се различават от физическите. Ако можете да запазите мир и спокойствие и насочите енергията си върху очите на слепия, в него ще стане известно просветление, и той ще вижда по-ясно. От какво ослепяват хората? – От неразбиране на обикновените и необикновените процеси.

Очите не отслабват от плач, но от чрезмерна скръб. Някой изгуби богатството си, друг – сина си или дъщеря си и не могат да забравят загубата. От честото повтаряне на загубата, зрението постепенно отслабва. Майката не разбира, че тя нито е изгубила дъщеря си, нито я спечелила. Какво си предал на големия дъб, който е израснал от един малък жълъд? Нищо не си му предел. Ако не беше слънчевата енергия, ако дъбът не черпеше хранителни материали от земята, ти нищо не би направил. Единствената заслуга на човека е, че посадил жълъда в земята и от време на време го наглеждал. Можеш ли за тази малка услуга да считаш, че дъбът е твой? Това било право на собственост, на владение! Орехът казва: Ти имаш право да се ползуваш от плодовете ми, докато ме ограждаш от злото. Щом престанеш да ме пазиш, и аз ще престана да ти давам плодовете си.

Сега, аз взимам ореха като идея, която прониква в човешките умове. Всяка идея, всяка мисъл и всяко чувство помагат на човека, докато ги огражда и пази. Знаете, че човек е направен от милиарди клетки. Всъщност, де е човекът? Ще кажете, че той се проявява чрез своите удове. Обаче, де е самият човек? Знаем, че след смъртта всички клетки на човешкия организъм се разпръсват в пространството. Де отива човекът? Духът му пребъдва в първичната субстанция, душата му – във вторичната, а тялото – в третичната. Какво ще кажете за светията, на когото всички кости след смъртта му се разграбват. Всеки от неговите почитатели взема по една кост и я туря в специално сандъче. Всеки казва: Тук са останките на един свят човек. Питам: де е този човек? Най-голямата сила е в онзи, който е взел главата на светията. Той ще бъде умен като него; който е взел крака му, ще придобие добродетелите му; който е взел гръдния кош, ще възприеме любовта му. Всяка кост на светията предава по нещо на онзи, който я притежава.

Какво правят католиците? Като отидат в Рим, искат да видят папата, да му се поклонят, да му целунат краката. Така постъпват някои момци. За да покажат любовта и уважението си към своята възлюбена, те падат на колене пред пея и целуват краката й. Значи, и момата е папа за своя възлюбен. Под „папа" се разбира баща и майка на вашия живот. Казват за някого, че целувал краката па папата. – Колко крака е целувал той! Когато майката роди, не целува ли детето си? Колко пъти тя го целува по крачето, по гърба, по лицето. Де ли не го целува! Не се чудете, че хората целуват краката на папата. И вашето дете е папа. Да целунеш крака на папата, било нещо необикновено, а да целунеш крака на детето си е обикновено нещо!

Ето защо, за да може едно наше действие да произведе нужния ефект в умствения, духовния или физическия свят, преди всичко, трябва да знаем, какъв е характерът му и как трябва да се извършва. Ако майката знае, как да целува детето си, тя може да създаде от него гений. Добре е майката да знае, де да целуне за пръв път детето си. Бъдещата наука за възпитанието ще научи майката, как да го целува. Аз не мога още да предам тази наука на българите. Тя е една от тайните на природата. Значи, първата целувка на майката представя една от великите тайни на живота.

Христос се обръща към един от слушателите си и казва: „Дойдох в дома ти, но ти целувание не ми даде." - Де трябваше да го целуне? Питате: Важен ли е този въпрос? Според мене, докато хората не се научат да целуват, не може да се говори за никаква култура. Някои казват: Да се целунем! – На кое място? По крака, по челото, в устата, или ръката? Не е безразлично, де ще целунеш човека. Мястото, дето си целунал човека, определя отношенията помежду ви. Има целувки, които носят здраве; има целувки, които причиняват болести. Човек е динамо, което в различни моменти произвежда различни сили. Същото се казва и за устата: в различни моменти тя произвежда различни енергии. Долната устна е проводник на пасивни сили, а горната – на активни. Когато долната устна на човека е много издадена, това показва голяма пасивност. Такива хора очакват удобен момент за всичко. Когато горната устна е много издадена, човек е крайно активен. Той пръв пристъпва към хората, не чака благоприятни моменти. Пасивният казва: Ако ми донесат пари, добре; ако не ми донесат, пак добре. Активният казва: Ако не ми донесат пари, аз сам ще отида да си ги взема.

Като говоря за целувката, имам предвид чистотата в отношенията на хората. Чрез целувката аз изнасям един велик закон, който действува в самата природа, както между хората, така и между животните. Като се срещнат два гълъба, например, те доближават клюновете си, целуват се. Който не разбира това, мисли, че гълъбите се хванали за клюновете и се бият. Клюнът е символ на нещо. Той е завит във форма на еврейската буква йот – като запетая. Без запетаите няма никакъв живот. Каквото е носът за човека, това е клюнът за птицата. Някой нос е закривен на една страна, друг нос – на друга страна. Двете форми имат различно значение. – Какво е значението им? – Това е тайна, която няма да открия. И вие се нуждаете поне от една малка запетая, като символ за превръщане на енергиите от едно състояние в друго.

Христос казва: „Отдайте кесаревото Кесарю, а Божието – Богу." Този език, на който Христос е говорил, е преносен, кабалистически. Преведено, това означава: за физическите енергии трябва да си служим с физически методи, а за Божествените енергии – с Божествени методи. Например, ако си разгневен, ще вземеш мотиката и ще отидеш на нивата или на лозето. Ще вдигаш и слагаш мотиката и ще си казваш: Както удрям пръстта, така ще удрям и този, който е причина за гнева ми. Значи, вместо да удариш човека, удари пръстта, поне ще свършиш известна работа. Така ще трансформираш гнева си и ще се върнеш у дома спокоен и доволен. Не казвай, че жена ти се гневи, но купи й мотика и я прати на лозето. Не казвай, че мъжът ти е гневен, но накарай го да впрегне воловете и да отиде да оре. Какво правят сегашните хора? Събират се разгневен мъж и разгневена жена и се оплакват един от друг, от децата си и, вместо да си помагат, те повече се гневят. Според мене, тъкмо такъв мъж и такава жена са нужни за нивата и за лозето. Това е идеален начин за разрешаване на всички противоречия.

Някой се обезсърчава и казва: Никой не ме обича, никой не ме е целунал. – Излез вън, да посрещнеш изгрева на слънцето. То ще те целуне. Тогава ще си кажеш: Има един, който ме целуна. Ако всеки ден посрещаш слънцето, всеки ден то ще те целува. Какъв по-добър възлюбен ще търсиш от слънцето? С този възлюбен всеки може да живее. Говори за този възлюбен свободно, без никакъв страх. Ако някой те чуе и не те разбере, ще те осъди. Обаче, щом разбере, няма да те критикува. Всеки търси любовта на слънцето.

Сегашните хора още не познават любовта. Ние се нуждаем от целувки. – От чии целувки? – От целувките на слънцето. Ние се нуждаем от целувки. – От чии? -- От целувките на чистата вода. Ние се нуждаем от целувки. – От чии? – От целувките на чистия въздух. Ние се нуждаем от целувки. – От чии? - От целувките на светлината. Това не са обикновени неща в живота. Като казвам, че трябва да търсите целувките на слънцето, чрез него искам да отправя погледа ви към Божественото слънце. Който е получил целувка от Божественото слънце, никога не би потърсил целувка от физическото слънце – слуга на божественото. Физическото слънце грее и изгаря. Кой не е опитал неговите черни лъчи? Дамите носят воали на лицето си и чадъри, да се пазят от това слънце. Американката носи голяма, бяла шапка. С това тя иска да каже: Не позволявам на слугата да ме целува. Ако трябва да ме целува някой, това е Божественото слънце.

Едно време евреите задаваха на Христа различни въпроси, а именно, как да разрешат социалните и семейните въпроси. И до днес още хората задават същите въпроси. Те запитват Христа, как да разрешат семейните си въпроси: отношенията на мъжа към жената, на жената към мъжа, на децата към родителите и т.н. И досега хората не са разрешили въпросите си, защото не служат на Бога. Мнозина казват, че искат да служат на Бога, а всъщност, служат на себе си. За да разрешиш правилно отношенията си към жената, трябва да я оставиш свободна, да черпи енергия от Божествения източник. Така трябва да постъпва и жената към мъжа си. Само така, те ще имат истинска цена, като души. Човек трябва да познава силата си. Не е ли заблуждение от страна на малката рекичка, която полива едва десетина корена зеле, да мисли, че полива цялата градина? Колкото е опасно малките неща да преувеличават силата си, толкова е опасно големите неща да намаляват своята сила. Ако си малък, имаш едно ценно качество – чистота. Ето защо, някога човек трябва да бъде малък. Малките хора са малки, чисти изворчета, а големите хора са големи, мътни реки. Ако не вярвате на думите ми, сами ще ги опитате. Кажат ли за някого, че е голям човек, аз зная вече, че той е голяма, мътна река. Жадният се нуждае от малък извор, от малка, чиста река, а търговецът – от голяма река; градинарят се нуждае от малки рекички, а воденичарят – от големи. Воденичарят казва: Аз не се нуждая толкова от чиста вода, колкото от буйна, силна. Дали е чиста, или нечиста, важно е да върти колелото. Това твърдение е право, докато има воденици. Щом няма воденици, ние се нуждаем от чиста вода. С каква вода готвим? С каква вода мием съдовете си? Следователно, за воденицата е нужна каква и да е вода; важно е да е буйна. За Божествените неща, обаче, е нужна чиста, кристална вода. Който иска да влезе в Божествения свят, изворите на неговия живот трябва да бъдат чисти. Това е закон, валиден и за природата. При бистри води и хубави дървета живеят пойни, красиви птички. При мътни води никакви птички не живеят. Здравото, доброто разположение, щастието са същества, които обичат чисти извори. Пита ли ме някой, защо страда, отговарям: Защото си голяма, мътна река.

„Зачудиха се." И вие, като излезете оттук, ще се зачудите, какво да правите, като живеете в свят, с който не можете да се хармонизирате. Чудите се, защо светът е създаден така. Има неща в света, които Бог не е направил. Кой е направил вашите къщи, воденици, фабрики? Кой е направил вашите дрехи? Кой е измислил готвенето? Светът, от който сте

недоволни, е създаден от хората. Той е човешки свят. Да казвате, че светът, създаден от Бога, е лош, това значи, че или не говорите истината, или не я разбирате. Някой боядисал косата си черна и казва, че е такъв цветът на косата му. Той не казва истината. Защо не каже, че я боядисал? Косата може да се боядисва, да става черна, руса, червена, бяла – каквато искаш. Ако Бог беше боядисал косата ни, тя нямаше да окапва. Ако сме от Бога родени, нямаше да боледуваме и умираме. Хилавото тяло е човешко изобретение. Каква идея може да се тури в такова тяло? Човешка идея може да се налее, но не и Божествена. Мислите ли, че Бог ще налее Божествения нектар в чупливо шише? Казваш: Искам Божия Дух да се пресели в мене. – Щом искаш това, трябва да се сдобиеш с шише, направено от ангелите. Работи в това направление, да получиш такова шише. Тогава само една целувка на Божественото слънце ще преобрази живота ти, ще внесе в тебе импулс за нова работа. Божественото начало в тебе ще пусне дълбоко корените си във физическия свят и ще изтегли соковете, нужни за новия живот. Това значи възкресение на човешката душа. Това е истинският човек, който минава между хората като голям слон. Те го хапят, бодат, подиграват, но той върви напред, не обръща внимание. Те му казват: Да помниш, кога си минавал през нашето царство. Слонът върви спокоен, дава такт с хобота си, маха опашката си и казва: Да знаете, кога съм минавал през вашето царство!

„И като чуха, зачудиха се, оставиха Го и си отидоха." Вложете в ума си мисълта, че вашето шише е човешко, не е направено от Бога. Щом е така, в кое шише ще влезете, като напуснете физическото? Ще кажете, че и да се счупи шишето, важно е водата да се запази. – Де ще отиде тази вода? – Или в друго шише, или ще се разлее в природата. Там тя ще пътува, но няма да попадне на мястото, дето й е определено. И тази вода не е Божествена. Наистина, учените казват, че водата е съставена от два обема водород и един обем кислород, но те не знаят цялата истина. Тази вода е третична субстанция. Учените не познават още вторичната и първичната субстанция на водата. От гледището на истинската наука, водата не е съставена от водород и кислород, но те са съставели от нея. Мислите ли, че със знанията, с които днес разполагате, може да преобразите света? Това знание не може да ви направи културни. Днес, на сто души едва ли ще се намери един истински човек, който мисли по Божествен начин. Мисълта на много философи и учени е проста като боб. В някои отношения, мисълта им е по-проста и от боба. Това не е за упрек. Аз изнасям фактите, както са.

Ако близо до боба турите суха пръчка, той ще се увие около нея. Обаче, има ли до боба живо дръвче, даже по-далеч от сухата пръчка, той ще предпочете живото дръвче и ще се увие около него. В това отношение, много хора ще постъпят обратно: ще се у пият около сухата пръчка. – Защо? – Защото им е по-близо. Днес повечето хора са увити около сухи пръчки и, въпреки това, очакват някакво преобразование в живота си. Докато се увивате около сухи пръчки, никакво преобразование не може да стане.

„И като чуха, зачудиха се, оставиха Го и си отидоха." Освободете се от сухите пръчки. Извадете ги, и вместо тях, направете плета си от живи дръвчета, всяко от тях да ви проговори: Господи, аз свърших работата си, както искаш.

Желая ви, всички да се оградите с жив, плет да влизате и излизате свободно от Божествената градина.

Стремете се да намерите вторичната субстанция на нещата.

3. Беседа от Учителя, държана на
4 април, 1920 г. София.

Отиде след Него

„И като минаваше Исус оттам, видя едного человека, че седеше на митарницата, Матей на име. И рече му: „Дойди след мене!" И той стана и отиде след Него.“
(Матея 9:9)

Сега ще ме запитате, защо не говоря върху някой стих за Великден. – Не говоря за Великден, понеже на земята няма Великден. Това, което хората сега вършат на земята, е репетиция, приготвяне. На земята няма още Великден. Ако съществуваше Великден, нямаше да има затвори, убийства, бесилки. Житото, хлябът, маслото щяха да бъдат евтини. Понеже не живеят, както трябва, хората се лъжат, като мислят, че има Великден на земята. Сега иде Великден!

„И като минаваше Исус, видя едного человека, че седеше на митарницата." Питате: Какво общо има митарят с нас? – Всички вие сте митари. Митарят е човек, който седи на митарницата и чака да му падне отнякъде нещо. Има ли някой от вас да не е митар, в смисъл, бирник? Всеки очаква да вземе нещо. Като минал край митаря, Исус му казал: „Дойди след мене!" Той напуснал митарницата и тръгнал след Христа. В един момент той ликвидирал с противоречията и дълговете си. – На какво се дължат недоразуменията и противоречията в живота? – На факта, че хората не са готови да плащат дълговете си. Те имат да плащат полици, данъци, но постоянно отлагат. Всички недоразумения в живота се дължат все на неправилно вземане - даване. Ето защо, казвам: Сегашната култура е на вземане - даване. Даваш ли, добър си; не даваш ли, лош си. Даваш ли, добър си; вземаш ли, лош си. Казвате: Нали вярваме в Христа? Вярваме, че Бог съществува, че Христос е дошъл на земята. – Това са празни думи. Ако наистина вярвахте в Христа, в идването Му на земята, щяхте да измените живота си. Ако не сте го изменили, не вярвате в Христа. Гръбнак трябва да имате! Момъкът казва на своята възлюбена: Ти не ме обичаш. – Обичам те, много те обичам. – Докажи това!

Как да го докажа? – Напусни майка си и баща си, т.е. митарницата, и тръгни след мене. Лесно е човек да се прекръсти; лесно е да се провре под масата, дето е поставено тялото на Христа, но готов ли е да тръгне след

Него? Всички заявявате, че служите на Христа, но какво служене е това, ако не сте готови да напуснете митарницата? Когато Христос казва на момата да тръгне след Него, тя започна да се отдръпва от обещанието си и казва: Как ще погледне обществото на това? Какво ще кажат майка ми и баща ми? Ако момата обича искрено, тя ще каже: Ще дойда след Тебе, защото любовта ми е и майка, и баща. Майката и бащата, в пълния смисъл на думата, са емблема на любовта. С тях започва любовта.

Христос казва на митаря: „Дойди след мене!" – Защо? – За да се освободиш от всички мъчнотии и неприятности. Мъжът седи на митарницата и преглежда тефтерите си, какво има да взима и дава. Жената също седи на митарницата, отворила тефтерите си и казва: Мъжът ми нищо не ми с купил, а мене ми трябват 400 лв. за рокля, 300 лв. за обувки, 200 лв. за шапка, 200 лв. за масло, за козунак и т. н. Мъжът нрави сметките си, кои полици да плати, колко да даде за захар, за масло, за брашно. И мъжът, и жената живеят за реализиране на този дълъг поменик. От друга страна, на мъжа се казва: Слушай, длъжнико, гледай навреме да изплатиш старите си полици. Ако не ги изплатиш, нов кредит няма да ти се отпусне. Христос казва на жената: Остави старите тефтери настрана. Те не могат да оправят света. И с нови дрехи, и с нови обувки, ще си останеш пак такава, каквато си. Лошата жена и с нови дрехи, и обувки си е пак лоша; и без тях е пак лоша. Добрата жена и с нови дрехи, и без тях си е пак добра. В книгата на природата никъде не е писано за обувки с високи токове. Никъде в природата няма да срещнете модни рокли и шапки. Модата, като външна проява на човешкия живот, разваля благородните мисли, чувства и желания в човека. Те развалят хармонията в живота.

Христос казва: „Дойди след мене!" Митарят напусна митарницата и тръгна след Христа. Един американски милионер, благочестив християнин, обичал да прави добрини. Често давал пари на черкви, на училища, на болници, за което минавал като голям благодетел. Като умрял, той се отправил към рая, с надежда, че за добрите си дела ще бъде приет за гражданин на Царството Божие. Свети Петър го спрял и го запитал: Какви добрини си правил на земята? – Какви ли не! На една черква дадох един милион лева. – Как ти благодариха за това? – Бях на особена почит и уважение. – Друго? – Дадох един милион лева на едно неделно училище. – Те дадоха ли ти нещо? – Направиха ме член в главния комитет на училището. – Друго? – Дадох два милиона лева на университета. – Как ти благодариха? – Приеха ме за почетен член на университета. – Кажи едно

добро дело, за което не ти е платено. Американецът започнал да се рови в паметта си, да си спомни такова добро. Най-после казал: Един ден, като отивах на работа, една бедна вдовица ме спря и започна да се оплаква от положението си. Понеже бързах, подхвърлих й един долар и продължих пътя си. – Виж, тази работа е малко особена, аз не мога да я разреша – отговорил свети Петър. Трябва да отидем при Господа, Той да разреши въпроса. Отишли двамата при Господа и Му разказали случая. Господ ги изслушал внимателно, и като се обърнел към свети Петър, казал: Дай му два долара и го върни на земята.

И тъй, хората вършат много добрини, но като отидат при Господа, Той ще каже: Дайте им по два долара за всичките им дела и ги пратете на земята, там да се учат. Човек трябва да разбира основните начала на добрия живот, основан на любовта. Добрите импулси на всички същества, от най-малките до най-големите, се крият, именно, в този живот. Всеки търси човек, общество или народ, който да го обича. Въпреки това, историята ни показва, че няма човек на земята, когото да са разбрали.Всеки човек остава неразбран. От осем хиляди години досега, хората се оплакват, че никой не ги разбира. Ако срещнете мъж и жена, които се обичат и разбират както трябва, и двамата заедно ще отидат на другия свят. Като души, те са свързани в името на любовта и са неразделни.

Сега, да се върнем към епохата на робството. Момък и мома се влюбват един в друг: момата е свободна гражданка, а момъкът – роб. За да се оженят, момата трябва да заеме положението, в което се намира момъкът, да стане робиня. Който слиза на земята, непременно ще се зароби. Не си правете илюзии. Животът на земята е робство. Ако мислите, че не е така, не разбирате истината. Следователно, ако обичаш някого, ще слезеш на уровена, на който е той, и ще приемеш неговото иго. Само така ще проявиш своята любов. Обичаш една мома и казваш: Да се целунем! – Да се целунем. Обаче, след малко червата и на двамата започват да гуркат – хляб искат. Любовта се заключава във вътрешно ядене. Без ядене никаква любов не съществува. Казвате, че това е ново учение. – Не, то е старо учение, което хората искат да заместят с целувки и прегръдки. Целувката е вътрешен подтик, както въздухът, който се вкарва в помпата. Чрез тази помпа се пълнят гумите на автомобилите и моторите, да пътуват леко по пътя си, без сътресение и отскачане.

„Дойди след мене!" С тези думи Христос покани митаря да напусне митарницата и да слезе оттам. Това значи: да напусне старите разбирания и

да приеме новите разбирания за живота. Какво правят сегашните млади? Съберат се двама млади и се питат: Обичаш ли ме? – Обичам те. – Ами ти? – И аз те обичам, – Тогава, да се целунем. Аз ги наблюдавам: момата има широко и високо чело, със силно развито чувство към музика и поезия, със силно въображение. Момъкът има ниско чело, той е краен материалист. Момата мисли за музика и поезия, а момъкът – за богатство, за къщи и имоти. Съберат се двамата и започват да спорят, без да дойдат до някакво заключение. Това става и между християните. Съберат се двама души и казват: Да сме солидарни! Да имаме еднакви убеждения! – Добре е да имат еднакви убеждения, но как се постига това? Единият има широко и високо чело, а другият – ниско и тясно. Главата на единия е тясна, а на другия – широка. Който има тясна глава, е кавалерист, бързо напада; широката глава е на броненосец, артилерист. Момък, на когото главата е тясна, не обича да работи. Той казва на момата: Веднъж да се кача на коня, ще видиш, какво мога да направя. Качи се на коня и слезе, но нищо не прави. Той може само на кон да язди. Който има широка глава, може и с кон, и без кон. Това не е само в преносен смисъл, но е фактически така, ако не напълно, поне наполовина.

Какво трябва да се прави сега? – С търпение ще носиш последствията на своя сегашен живот. Вие сами сте създали своя живот. Сами сте дали плана и средствата за устройване на своята глава, както и на своето тяло. Къщата ти е тясна, вратите и прозорците ѝ са малки. – Защо? – Толкова средства си имал. Вината е в тебе. Дойде ли ти гост, трябва да се навежда, за да влезе в къщата ти. И ти сам мъчно влизаш в пея. В това отношение, вие приличате на онези българи сватбари, които се спрели пред вратата на своята ниска къща и не знаят, как да вкарат булката, която била доста висока. Най-после се събрали на съвет и решили да отрежат главата не булката. Това им се видяло много страшно и почнали да плачат. Един пътник минал край тях, видял, че плачат и ги запитал: Какво нещастие ви се случило? Те разказали причината за плача си. Пътникът им отговорил: Лесно ще ви помогна, но с условие, да ми платите за съвета. Те обещали да му дадат, колкото иска, само да им помогне. Той казал: Аз ще се кача на врата на булката, а вие ще я теглите напред. Наистина, той седнал на врата ѝ, и те започнали да я теглят навътре, докато минала през вратата. Така правите и вие. Слизате на земята във вашите малки, ниски къщички, но искате да влезете прави, без да се навеждате. Срещате пътника – съдбата, която се качва на врата ви и ви заставя да се наведете. Щом влезете във

вашата колибка, започвате да идеализирате всичко и казвате: Баща ми беше добър и благороден човек, майка ми също беше добра и благородна жена. – Остави това настрана; виж, какво ще правиш в тази колибка, дето нямаш нито стол, нито маса. Христос проповядваше на хората учение за реалния живот, за реална наука. Обаче, щом се отдалечиха от Христа, науката се отдалечи от своя път, и те се почувствуваха безпомощни.

Сега, по случай Великден, ще ви обясня, какво представят агънцата, прасетата, кокошките, които днес пълнят трапезите на хората. Духът на тези животни живее в центъра на земята, телата им – на земята, между хората. Като дойде тържествен ден, например, Великден, хората започват да колят тези животни. Те крякат, блеят, викат за помощ. Духът им отдолу ги запитва: Какво правите? Какво е това смущение, което става на земята? Казвам: Великден има горе, тържествен ден е настанал за хората. Сега и вие страдате и питате: Защо идат страдания на земята? – Великден има горе. Като не съзнавате причината за страданията, казвате: Колко хубаво беше опечена кокошката! Колко вкусна беше гъската! Вие се радвате, а кокошката и гъската страдат. Каквото правиш, това ще ти се върне. Ти причиняваш страдания на едни, други – на тебе и т. н. Това е строг, кармичен закон. Казвате: Бог е наредил така. Той е допуснал да се колят агнетата, прасетата, кокошките. – Не вярвам в това учение. Според мене, то е лъжливо учение. Вие сами си нареждате живота, сами си допущате едно друго, а приписвате всичко на Господа. Ако това беше наредено от Бога, нямаше да има страдания. Ако клането на животните беше допуснато от Бога, агнето само щеше да дойде при човека, да се пожертвува за него. Всъщност, така ли е? Агнето бяга, човек го гони, докато най-после го заколи. След това питаш: Като умра, де ще отида? – Ще отидеш при свети Петър, който ще те заведе при Бога, да се произнесе за делата ти. Той ще каже: Дайте му два гроша и го върнете назад. Това не е за осъждане. Аз констатирам фактите. Всеки трябва да признае грешките си и да ги изправя, с цел да подобри живота си.

Мислите, чувствата и желанията на човека са живи същества, с определено въздействие върху човека. Всяка мисъл е живо нещо, в нея има сърце и мозък. Всяко чувство е живо, в него има сърце и душа. Ако мислите и чувствата не са живи, как ще си обясните вътрешния спор в себе си? Кой спори в човека? – Чувствата и мислите, с желание всяко от тях да вземе надмощие. Мислите са синове и дъщери на мъдростта, носители на новата култура. Те са деца на херувимите и серафимите, но днес са още в

зачатък. Казваш: Моите мисли и желания. – Не са твои, те са само твои пансионери, които един ден ще си кажат мнението за тебе. Те държат сметка за твоя живот, колко агнета и прасета си изял и ще те държат отговорен за всичко. Тогава ще кажеш: Господи, аз ли съм най-грешният човек? Щом не признаваш грешките си, Господ ще каже: Извикайте този праведен човек да каже, какви добрини е направил в живота си. Ще кажеш, че си дал един грош на бедна вдовица, за да се освободиш от нея, да не те безпокои. Господ ще каже: Дайте му два гроша и го пуснете да си върви. Ето, какво представя сегашната култура. – Лоши са хората. – Не са лоши, но своенравни, представят се такива, каквито не са. Какво коства на хората да насадят навсякъде плодни дървета, житни храни и зеленчуци, да има за всички изобилно? Ще кажете, че има достатъчно месна храна. – Кой ви даде право да колите животните? – Те са говеда, не разбират. – Не е така.

Ще кажете за някого, че е благороден, високопоставен човек. – Кръвта му е напълно покварена. – Защо Бог ни изпраща толкова наказания? – Той не ви е наложил дори една хилядна част от наказанията, които заслужавате. След всичко това ще кажете: Христос Възкресе! – За вас Христос още не е възкръснал. – Това с еретическо. – Всички хора са еретици. Като отидат на небето и оттам ще ги изключат. От сто хиляди християни едва един може да се приближи към вратата на Царството Божие. Господ казва на архангел Михаил: Иди при онези немирници на земята, да им наложиш такова наказание, да помнят, как се престъпват великите закони на Битието. В продължение на 10–20 години главите на хората ще узреят. Такава е волята на Бога. Той казва: Сит съм на вашите лъжи и заблуждения; сит съм на вашите свещи, кандила, тамяни. Сит съм на вашите лъжи, на вашата неискреност. Като слушат това, дяволите във вас, казват: Страшно нещо ни чака! – Страшно е за онези, които не изпълняват Божия закон и Божията воля. Аз не вярвам в закон, писан от човеците. Вярвам в онзи закон, написан в самите вас.

Днес всички управници и учители спорят върху въпроса, трябва ли предметът „Закон Божи" да се изхвърли от училището, или да остане и занапред да се преподава. Питам: Какво се е постигнало с преподаването на този предмет толкова години. Ние не се нуждаем от закон Божи; нуждаем се от Божия Закон. Когато Божият закон влезе в нашите умове, сърца и души, ние ще имаме правилно разбиране за живота. Вън вас се крият незнайни сили, които като се развият веднъж, няма да бъдете вече роби на условията, но господари. Всичка ще се занимавате с физическа

работа само по два часа на ден. Останалото време ще употребите за великото Божествено училище на живота. Христос казва на митаря: „Дойди след мене". – Защо? – За да те науча на великото изкуство да живееш.

Преди пет – шест хиляди години, в Египет царувал един велик цар, който имал само една дъщеря. Неговото нещастие се заключавало в това, че устата на дъщеря му била крива. Коя е била причината за това, не казвам. Ще си помислите, че Божията воля била такава. Коя е причината за това, не е важно; важно е, че никой лекар, никой учен не могъл да помогне – устата на царската дъщеря си останала крива. Най-после, бащата се принудил да направят маска на дъщеря му, с която да прикрива недостатъка си. След това той я изпратил в Едем, да се учи при един велик Учител, член на Бялото Братство. Според законите па това Братство, никой член нямал право да целуне жена, колкото и да е света и чиста. Царската дъщеря се учила дълго време при своя Учител, но всякога носела маската на лицето си. Един ден тя се почувствувала крайно отегчена от нея и решила да я хвърли, да се яви при Учителя си такава, каквато била в действителност.

Понякога и хората постъпват по същия начин. Когато устата или очите им са изкривени, те носят маска да ги скриват. Обаче, като им дотегне хвърлят маската и се показват такива, каквито са всъщност. Като видял кривата уста на своята ученичка, Учителят почувствал голямо съжаление към нея и пожелал да й помогне. Само с една целувка той би могъл да я излекува. Най-после той решил да й помогне. В него се явила борба, две чувства се борели: от една страна, желанието му да й помогне – дълг към ближния; от друга страна, страхът, от нарушаване на строгия закон на Братството. След дълга борба в него надделяло съжалението към царската дъщеря, и той решил да се пожертвува – целунал я. Недоволна от това, тя турила маската на лицето си и се върнала при баща си. Той я запитал, защо напуснала учението си. Дъщерята казала на баща си, че Учителят и целунал. Бащата извикал Учителя при себе си да го пита, защо постъпил така. Той обяснил на бащата причината – целувката. Така той изпълнил задължението си към своя ближен, но не закъсняло и изключването му от Братството. И вие, в сегашния си живот, изпадате в положението на този велик Учител – член на Бялото Братство.

„Дойди след мене!" – Защо? – Защото си направил едно добро. Значи, който направи едно добро, напуща митарницата. Щом напуснеш

митарницата, ще те уволнят, защото не можеш да бъдеш едновременно слуга на света и служител на Бога. Бог и светът искат да им се служи. Вие трябва да бъдете герои. Не само да възприемете новите идеи, но и да се опитате, готови ли сте да ги задържите и себе си. Приближавате се до една жена, целувате я, за да се оправи устата й, но не се оправя. Какво ще стане тогава с вас? – Ще ви турят в затвора.

В Америка, през една тъмна нощ, един негър се осмелил да целуне една американка. Като дошла до светлината, тя видяла, че този човек е негър и го предала на властта, която го глобила 10,000 долара. Десет хиляди долара за една целувка! Аз не критикувам нито вас, нито обществото. Критиката не е наука, но казвам: Трябва да изправите грешките си. Трябва да знаете, как да ги изправите. Ако си митар, не можеш да служиш на Бога. Трябва да напуснеш митарницата – старият живот на ограниченията. Всички нещастия в живота ти се дължат на митаря в тебе. Докато страдаш, ти си с митаря. Щом престанеш да страдаш, ти си с Христа. Отказваш се от митарницата, но после ти домъчнее, връщаш се при нея. Отиваш и се връщаш, не можеш да се откажеш веднъж завинаги от нея. Откажеш ли се веднъж, това трябва да почива на дълбок вътрешен принцип. Напусни митарницата, без да съобщаваш на хората, без да пишеш по вестниците. Без да искаш, вестникарите ще се научат и ще пишат, че еди кой - си напуснал митарницата.

Христос казва на митаря: „Дойди след мене!" Питам: Каква е вашата опитност за Христа, в Когото вярвате от две хиляди години? Казвате, че той е дошъл на земята, страдал, разпнат бил и на третия ден възкръснал. Сега Го очаквате да дойде втори път на земята. Въпреки всичко това, нямате доблест да напуснете митарницата. Като ви каже Христос да Го последвате, отговаряте: Господи, имам още малко работа. Като минеш втори път оттук, тогава ще дойда след Тебе. Отлагате работата от ден за ден, а като остареете, съжалявате, че наближава време да отидете на онзи свят, без да сте подготвени. Като отидете при Бога, Той ще каже: Дайте му два гроша и да си върни! Не се лъже Бог! Ако не посветите живота си от младини за благородна работа, да знаят всички същества – хора и животни, кокошки и агънца, че сте човеци, ученици на новото учение, Бог няма да ви приеме. Ако сте от новото учение, кокошките и патиците няма да бягат от вас, но ще ви отворят път да минете.

Вчера седя на двора и размишлявам върху днешната беседа. По едно време дойде една котка и започна спокойно да се търкаля по земята и да си

играе. Изведнъж се изправи на краката си, вслуша се в стъпките на улицата и избяга през оградата. След малко пак се върна. Питам я: Защо избяга? Тези хора не са опасли. – Аз още не вярвам, че те са от новото учение. Колко кожи са ви одирали за жените! Казвам й: Имаш право да се страхуваш. Сега на вас се вижда смешно, че съм се разговарял с котката. Това е факт, разговарях се. Човек може да се разговаря с животните. Наистина, езикът им е различен от този на хората, но мога да се разговарям и разбирам с тях.

„Дойди след мене!" Първото нещо, което се изисква от хората, е да напуснат греха, в който живеят, без да се самоосъждат. Казваш: Всяка година коля по едно агне, курбан на свети Георги. Кажи си: Тази година ще наруша обичая си, няма да заколя агне. Нима не си в сила да се откажеш от клане на агнета? Направил ли си договор с някого да колиш? Казваш: Снощи сънувах покойния си баща, яви ми се и пожела да му помогна нещо. Ще заколя едно агне за Гергьовден, дано свети Георги му помогне. Така постъпваха и евреите – принасяха жертви. Днес Господ казва: Сит съм та вашите жертви; сит съм на клането на агнета и кокошки. И свети Георги казва: Сит съм на вашите агнета. Ако искам да ям, от вас ли ще очаквам? Хората се извиняват със свети Георги. Те си хапнат, а казват, че за свети Георги ги колят, той да отговаря. Хитри са хората! Те ядат, а свети Георги плаща! Такова е било положението на Якова, който работел при Лавана. Колкото овце изяждали вълците, все Яков ги плащал. Ако хората са хитри, Бог е умен. Той ще навика в тях, и свети Георги и ще го пита:" Ти искал ли си да ти колят агнета? – Никога, Господи! Голямо дело ще се заведе против нас. Това трябва да знаете! Можеш да заколиш едно агне, но кое агне и кога? Да заколиш едно агне, това значи, да го трансформираш, да мине от по-низко в по-високо състояние, от по-долен в по-горен живот. Да заколиш една кокошка, значи, да подобриш живота й. Вън от това, клането е престъпно действие. Всичко в природата се основана на закона за трансформирането. Когато изядеш един плод, семката те моли да я посадиш в земята. Тя казва: Заплата за труда ти е моето месце. Питам: посади ли семето на кокошката, която изяде? Това са символи, на които трябва да разбирате вътрешния смисъл.

Сега, да се върнем към нашия обществен живот. Питате: На какво се дължат нещастията в живота ни? – Една от съществените причини за това е безразборното изтребване на млекопитаещите, на безразборното убиване и екзекутиране на хората. Когато душите на убитите отидат в астралния свят,

те внасят условия за нервни болести и разстройство между хората. Казвате, че убивате разбойника, опасен човек за обществото. Вие не знаете, че сега, когато е безплътен, той става по-опасен, отколкото когато е бил в плът. Сега той се движи свободно между слабохарактерните хора и им внушава чувство за отмъщение. Днес хората повдигат въпроса, трябва ли да се налагат смъртни наказания. Според Божествения закон, смъртните наказания не се позволяват. Докато хората се бият и наказват, трябва да знаят, че започват по човешки и постъпват по човешки - по старата култура. Щом дойде новата култура, тя щя се обоснове на съвсем нови принципи, различни от старите. Аз нямам право да се меся в живота на свинете, че ровят. Това е тяхна работа. Аз не съм страж на свинете. Защо рови свинята, има си причина за това. Тя си търси храна.

Казвате: Хайде да хванем тези прасета в гората! Това е същото, както апашът рови в кесиите на хората. Ще кажете, че е позволено да колите агнета и прасета, кокошки и гъски. Така казва и апашът. – Защо? – Защото той може да те обере и по законен, и по незаконен начин. Това не е култура. Това не е Христовото учение. Христос казва на всички хора да живеят разумно. Той казва, че майките и бащите могат да оправят света по естествен път. Майката трябва да вложи благородни мисли и чувства в децата си. Ето защо, видите ли, че убиват някого, ще знаете, че в никоя свещена книга не е допуснато убийството. Видите ли, че убиват някого, всички хора да станат на крак и единодушно да извикат: Този човек трябва да живее!

От две хиляди години очакват Христа, и днес Го очакват. Но преди да дойде Той, на земята ще се вдигне такъв прах, какъвто никога не са виждали. На земята ще стане генерално пречистване, защото иде такъв Великден, какъвто не са предполагали. Това е естествено. Какво става с лозата, когато земеделецът я обрязва? – Лозата започва да плаче. – Кои пръчки плачат? – Здравите. Която пръчка не плаче, тя е суха. Земеделецът я отрязва и хвърля в огъня. Питам за някого: Плаче ли този човек? – Плаче. Значи, той е добър. Аз съжалявам онзи, който не страда и не плаче. Той живее в удоволствия. Сега не се позволяват никакви удоволствия. Веднъж завинаги трябва да се ликвидира с удоволствията и да кажем: Всички на работа! Казвате: Като дойде на земята, Христос ще оправи света. – Не очаквайте всичко от Христа. Добри закони има на земята, но те трябва да се прилагат. Ако няма кой да ги изпълнява, как ще се оправи светът? Колко добри култури са пропаднали по причина на това, че нямало хора, които да

ги прилагат. – Ние ли сме виновни за това? – Не казвам, че вие сте виновни за греховете на цялото човечество. Вие сте виновни за своите грехове. Ако между вас се крият някъде първата Ева и първият Адам, ще ги дадем под съд, като виновници за греха на земята.

Често слушате да се говори за Христовата религия. – Христос не донесе религия. Той донесе едно велико, Божествено учение, което може да се приложи на земята. Неговото учение е за земята, а не за небето. Христос показа на хората как могат да живеят по Божествен начин, според законите на материалния свят. Който живее по земному, в Божествения свят не може да живее; който живее по Божествен начин, той може да живее и на земята, и на небето. Ще кажете, че това е противоречие. – Къде няма противоречия? Като говоря, понякога вдигам главата си нагоре. Това не е естествено, но го правя, защото трябва да говоря музикално, с чисти, ясни тонове. Мислите, които ви изнасям, са преживяни и опитани. Те са абсолютно чисти. Нямам право да ви изнеса нито една нечиста мисъл. Вие сте в положението на бедни хора, които очакват всичко от богатите. Обаче, попаднат ли между тях, нищо не получават. Казвате: Нищо не дават богатите хора. - Не очаквайте на тяхното подаяние! Не подавайте ръка за подаяние на никого!

Първото нещо, което ви се налага днес, е да се откажете от просията. Не очаквайте на подаяние! Ако искаш нещо от някого, предложи му труда си. Кажи: Аз владея изкуството да свиря и да рисувам. Зная още да шия, да копая. Готов съм да направя всичко, от което се нуждаеш. Щом свършиш някаква работа, веднага ще ти се плати. Казвате: Трябва да се помогне на този беден човек. – Не е беден, той е актьор на сцената. Такава роля му е дадена. Според мене, сегашните бедни са някогашни аристократи, които са живели охолно и са изпаднали. Днес, като не могат да работят, стоят по улиците, очакват да минат слугите им, да им дадат нещо. Ако им дадат малко, не са доволни, роптаят. Аз съм правил опити с просяците. Мина край един просяк, дам му десет стотинки. Преди да види колко съм дал, благодари. Щом види десетте стотинки, започва да роптае, не е доволен. Върна се, дам му още пари – благославя ме. Днес всички хора благославят за пари. Аз искам, всички, които ме слушате, да знаете по няколко изкуства. Жената иска от мъжа си да й купи нова рокля, обувки, шапка, а самата тя нищо не работи, очаква на слугинята. Преди да иска нещо от мъжа си, жената трябва да е изчистила къщата, да е наготвила добре, да му е ушила нова риза, да му е оплела чорапи. Тогава може да каже, че има

нужда от рокля или обувки. И мъжът първо трябва да се грижи за издръжката на къщата, а после да очаква да получи нещо. Тъй както сега живеете, това е криво прилагане на християнството. Ето защо, не може да очаквате благословението на невидимия свят. Затова съществуват толкова болести и нещастия във вашия живот! Като правя своите психологически наблюдения, намирам, де се крият причините, които развалят обществата.

Христос казва: „Дойди след мене!" Напусни митарницата, не събирай повече данък! Който иска да служи на Бога, не трябва да събира никакъв данък. Да събираш данъци, това е старо учение. Който живее в закона Божий, може да събира данъци, но който живее в Божия закон, по никой начин не може да събира данъци. Питам някого: В кой закон живееш? – В закона Божий. – Тогава имаш право да даваш и да взимаш. Ако живееш в Божия закон, трябва да владееш изкуства и да не събираш данъци. – Как ще науча този велик закон? – Като тръгнеш след Христа. Казвам: Още сега можете да живеете по Божествен начин. – Какво доказателство ще ни се даде за Божествения живот? – Никакво. Ще посадиш семката и ще чакаш да израсне. Достатъчно е човек да няма абсолютно никакво съмнение в Божественото, да е проникват от искрено желание да намери истината. Не се занимавайте с мене, отде съм дошъл, кой съм и т. н. Казват: Ти ли се намери за тази работа? – Ако не съм аз, друг ще бъде – все ще се намери човек, който да проповядва Божието Слово. Като дойде Христос на земята, убеди ли евреите в истината? Приеха ли те учението Му? – Не Го приеха. Богомилите убедиха ли хората в правотата на своето учение? – И те не можаха. Питат: Кои са богомилите? – Всички хора, които носят добри, светли идеи, са богомили. Те са носители на новата култура. Който не знае това, казва, че богомилите развращавали народа. Не, те са оправяли света. И Христос е богомил и, за богомилското Му учение Го разпнаха. Днес, всички християни, всички народи се крият под епитафията на този Богомил. - Защо се крият под тази епитафия? – Защото тя ги храни. Един стих от Евангелието казва: „С устните си ме почитате, а сърцето ви е далеч от Мене". С устните си Го почитат, защото ги храни. Аз съм подал заявление против българите. Този път те няма да се освободят от отговорност. Аз съм прав, искрен човек, не мога повече да нося неискреността на хората. Този път ще говоря истината така, както никой не я е изнасял. Когато изнеса истината, в света няма да има вече затвори и бесилки, няма да има вече пролетариат и буржоазия – навсякъде ще има братство. Хората ще работят върху своите добродетели. Дали е вярно това,

или не, времето ще покаже. Който вярва, да вярва. За мене е безразлично, вярвате, или не вярвате. Когато дойде новото време, ще разберете, че това е Божият закон, а не закон Божи.

Да се върнем към живия Христос! Има хора вън от църквата, които са разбрали живия Христос по-добре от ония, които са в църквата. Хората в църквата са прави по ум, криви по сърце, а хората вън от църквата са прави по сърце, криви по ум. Ние сме решили да оженим правите по ум и кривите по сърце с кривите по ум и прави по сърце. С този процес ще започне новата култура. Като срещнеш брата си, кажи му: Братко, твоят ум е крив, а сърцето ти е право; моят ум е прав, а сърцето ми е криво! Хайде да се заемем на работа, двамата заедно да свършим нещо. Тона изисква Христовото учение от всички хора, от всички народи. Митарят, когото Христос извика от митарницата, имаше крив ум, криви разбирания, но право сърце, затова напусна митарницата и тръгна след Христа.

Новото учение не трябва да вдига шум около себе си. Ние не сме дошли да кореним. Преди нас има други, които ще коренят и разорават. Ние ще сеем семена в тези леговища и ще ги отглеждаме тихо и спокойно, докато израснат. Това всички трябва да разберат. Не мислете за някакъв рай. Напуснете вашите криви разбирания за рая. Раят, конто търсите, е в самите нас. Вие всякога можете да го имате. Ако влезете неподготвени и този рай, не може да издържите на неговата светлина, тя е непоносима за вас. Какво ще прави нашето кученце, ако го оставите да слуша музика в широка, добре осветена концертна зала? То ще се измени, ще започне да лае. Такова ще бъде и вашето положение, ако влезете неподготвени в другия свят, във великото мълчание, да слушате Божествената музика. Ако отида по-далеч в обясненията си, ще обвиня и вас, и себе си.

Сега, аз развивам пред вас един въпрос като пред виновници за страданията на Христа. Аз се упражнявам върху вас, като върху мишенки, с които се упражняват войниците. Ще ме извините за това, но знайте, че колкото дупки направя, ще ги запълня; колкото рани ви причиня, ще ги излекувам. Считам ви живи мишенки. Зад вас има крепости, в които се крие неприятелят. Аз бия върху тези в крепостта. Всички трябва да научите това изкуство.

„Дойди след мене!" Това се отнася до съвременните християни. Ако християните вярваха в Христа и прилагаха Неговото учение, като се заговори за война, всички единодушно ще кажат: Ние не искаме да се бием. Това изисква нашият Учител! Какво направиха християните? Всички

отидоха да се бият и да молят Господа да подкрепи и усили тяхното оръжие. Това са все правоверни хора! Христос казва: Моите последователи не можаха да издържат първия си изпит. Евреите от първите векове издържаха изпита си, а тези от вторите векове, не можаха, всичко изгубиха. Сега Христос трябва да слезе отново на земята, да оправи работата. Ако Христос не слезе, хората ще се избият като кучета; ще се колят и бесят, докато земята се зарази. Хората ще се заразяват един от друг, докато напълно се унищожат. Време е вече да дойде друга култура в света. За да се избегне злото, което иде на земята, повтарям: Христос трябва отново да слезе между хората. Аз виждам, че всички бягате от фронта, но ви питам: Готови ли сте да се върнете на фронта? – Готови сме.

Някои искат да ме изгонят от България, но казано ми е да говоря, и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мене, с цел да ме изпъди, няма да бъде в сила да ме мръдне нито на милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това! Аз не съм дошъл на земята, за да я напущам. Мога да стана и невидим, но тогава ще опитат друга сила. След мене ще дойдат милиони и милиони същества със своите мечове. Те ще пометат всичко. Няма да остане един богат българин в България. Така казва Господ, така казва Небето. Не се лъжете да мислите, че има още време. Всички трябва да бъдете честни и справедливи! Аз искам да измеря онези честни, справедливи, благородни българи, които не крадат, не лъжат, не злословят. Те са здравите и добри българи. На тези българи аз ще измия краката, ще им дам угощение и ще ги нарека мои братя.

Днес всички седят и казват: Нищо лошо няма да стане. – Не, никой няма да се избави от Господа. Голяма отговорност пада на духовенството. Всички ще бъдат съдени за престъпленията си по правилата и законите на Бялото Братство. Така говори Живият Господ, на Когото аз служа. И те ще проверят Неговите думи.

Мнозина казват, че обичат Господа. – Никого не обичат те. Казвам: Със своите постъпки хората опозориха Божието име, Божията Любов и братството на земята. Това е разврат, проказа в света. Това е гибел, която носи органически болести. След всичко това ще се проповядва за Христа, ще се казва „Христос възкресе!". Тази година ще помнят българите, че за тях няма „Христос възкресе", няма да им дам червено яйце. Червеното яйце подразбира Божествения живот: Българите трябва да приберат между тях всички плачещи, всички страдащи и да ги задоволят.

Днес Христос възкръсна. За кого? Бедните казват, че Христос не е

възкръснал. Вдовиците казват същото. А за мене казват, че заблуждавам народа. – Не, братя, никого не заблуждавам; вие сте заблудени, а аз говоря истината. Господ иска от вас да се повдигнете, да бъдете смели и решителни, да сте готови да се жертвувате за своята идея, да изтриете сълзите на своите братя, на страдащото човечество. Вместо да се гоните и преследвате, направете това, което изисква Бог от вас. Че един бил комунист, друг – радославист, трябва ли да се гонят? Комунистите искат братство и равенство. Те имат добра идея, добре работят. Нека използуват доброто от тях. Нека използуват доброто и от буржоазните партии. Казва се, че някои от тях убивали народа. – Де е този народ? Когато народът започне да говори, ще бъде страшно. Когато всички народи започнат да говорят, ще настане плач и ридание, скърцане със зъби. Не чакайте цялото тяло да се поквари. Дойде ли момента на пълно разлагане, ще настане най-голямото зло в света. За да не дойде това зло, Христос казва: „Напуснете вашата митарница и тръгнете след мене". Плач не искаме вече. Децата да останат в къщи, а които могат да носят, да тръгнат след мене! – Да почакаме още малко, да наредим живота си! Никога няма да го наредите. Вие трябва да оправите своя ум, своето сърце и своята воля. Само така ще се разберете като братя.

Приложете новото учение още сега. Не ви съдя, но казвам да направите това, преди да е станало всичко, което ви говорих. Когато някой счупи стомната, няма да го бия, но втори път няма да го пратя за вода. Бъдете смели като американеца, който е минал Ниагарския водопад по въже. Той минал водопада през най-широкото място, около един километър широчина. В ръката си носел върлина, с която пазел равновесие. Втори път го минал с човек на гърба си, а третия път – пак сам, но без върлина в ръка. Това е истински герой. За това е нужно голямо самообладание. Светът представя бурно море и ако не го преминете, не сте за този свят.

Някои ме съветват да не говоря много, да не ме гонят. Казвам: Ако Христос беше толкова велик, учен, разумен, благороден и беше толкова гонен, та мене ли няма да гонят? – Ще говорят лошо за тебе. – За Христа не говориха ли? Христос не избегна това, и аз няма да го избегна. Когато говоря Божествената истина, от нищо не се страхувам. Аз виждам нещата така, както никой не вижда. Достатъчно е някой да живее с мене една година, за да научи повече, отколкото, само ако ме слуша. Много хора идат при мене, насочват мисълта си, с цел да ме уловят в нещо и да ме

критикуват. Те казват: Да видим, какво ще каже! Нищо не искам да кажа. Аз съм толкова богат вътрешно, че всичко мога да нося; за мене няма мъчнотии и страдания, които не мога да понасям – от нищо не се страхувам. Мъчението е играчка за мене. Не могат да ме мъчат; достатъчно е да ритна тези, които ме мъчат, да отидат далеч от мене. Само онзи може да ме мъчи, който е по-силен от мене. Днес никой не може да мъчи Христа, защото Той е милион пъти по-силен от по-рано. Днес Христос не може да бъде разпнат. Това трябва да знаят всички! Казват: Ще те разпнем! – Кое ще ми разпнете? Мислите ли, че, като убиете тялото ми, ще ме премахнете? Аз не живея в тялото си. Тялото ми е привидна маска. Като изляза от тялото си, аз ставам опасен. Докато съм в тялото си, докато имам собственост, не съм опасен. Изляза ли от тялото си, ставам вече опасен.

Христос дойде на земята да научи хората да живеят по Божия закон, защото бъдещият живот се крепи на Божествения. Казват: Да си поживеем малко, защото много мъчения и страдания ни чакат. Не се заблуждавайте. В света не съществуват нито страдания и мъчения, нито смърт. Те са преходни състояния. Не мислете, че ви проповядвам някаква религия. Да ме пази Господ от това! Аз ви проповядвам едно Божествено учение, върху което се основава бъдещият строй. Това учение се крепи върху разумните закони на природата. То разглежда въпроса за възпитанието и самовъзпитанието; отношенията на мъжа към жената и на жената към мъжа. Божественото учение не е ново, не го изнасям сега. Аз само правя превод от великата книга на живота.

Кой е днешният човек? – Митарят. Христос минава край митарницата на всички мъже и жени и казва: „Напуснете митарницата си и тръгнете след мене!" Казвате: Сериозна е тази работа. Дошло ли е времето вече? Готови ли сме за това? Имаме ли достатъчно знания? Можем ли да издържим изпита си? Какво ще стане с нас, ако пропаднем? Какво ще каже общественото мнение за това? – Не е въпрос, какво ще кажат другите. Важно е, готов ли си ти да напуснеш митарницата? Ние се нуждаем само от двама души, един мъж и една жена. Достатъчно е те да са готови да напуснат митарницата и да тръгнат след Христа. Нали Бог създаде двама души, Адам и Ева? От тях произлязоха всички хора на земята. Жалко е, че и досега още Христос не е намерил такива двама души, готови да се съединят в името на Христа и да тръгнат след Него.

Христос казва: „Напусни митарницата и тръгни след мене!" Ако решиш да я напуснеш, напусни я, без да казваш за това на кого и да е. Ако

речеш да съобщиш на майка си и на баща си, че си намислил да приставаш,- няма да пристанеш. Знаят ли, че се готвиш да се жениш, вериги те чакат. Ще отвориш една вечер прозореца, ще скочиш през него и хайде навън. Който мисли да се жени, вериги го очакват. Ще пристанеш – нищо повече! Днес трябва да пристанеш, а не да се жениш по обикновен начин.

„Напусни митарницата и дойди след мене!" – Ако днес чиновникът си позволи да напусне службата, нали ще го глобят? – Не само ще го глобят, но и ще го уволнят. Днес е Великден само за онзи, който се реши да напусне митарницата и да пристане на Христа. За останалите още не е дошъл Великден. За тях Великден е в бъдеще.

Сега, като ме слушате, онези, които ме разбират, да не изопачават думите ми. Вземете моите думи в техния прав смисъл, първо за себе си, а после за другите. Използувайте ги така, както душата ви ги разбира. Бъдете верни на душата и на сърцето си, на духа и на ума си. Бъдете верни на великото и свето начало в себе си. Само така ще имаме допирни точки помежду си. Аз набелязвам колебание, страх във вас. Не сте още герои. Когато решите да напуснете митарницата без страх и колебание, вие ще бъдете големи герои. Който се реши да напусне митарницата, ще бъде герой, великан, от всичко доволен и щастлив. В него ще потекат нови мисли и идеи, и един ден ще се подмлади и ще каже: Слава Богу, че напуснах митарницата. Казваш: Състарих се, преждевременно се прегърбих. Защо стана това? - Защото още не си решил да не пуснеш митарницата. Напусни митарницата, за да се подмладиш, да дойде новата светлина в ума ти.

Сега, ще свърша беседата си с една мисъл, която не мога да изкажа. Да видим, кой от вас може да я прочете. Който я схване, той е намерил ключа на нещата. Когато Духът на истината дойде във вас, Той ще ни каже, коя е тази мисъл. Тя е най-великата мисъл, която някой може да изкаже. Ще намерите формата на тази мисъл и ще я наредите така, както е в Божествената гама. Търсете, всеки за себе си, тази мисъл.

Носете любовта на всички. На хората прощавайте, а към себе си бъдете строги. Към грешките на хората бъдете снизходителни и ги извинявайте. Своите грешки не извинявайте, но изправяйте по всичките правила. Само така, грешката е простена. Това изисква Божественото учение.

Ясното небе е служител на слънчевата светлина.

Тихото време е служител на слънчевата топлина.
Росните капки са служители на нежната трева.
Божията Любов е служителка на човешките сърца.

4. Беседа от Учителя, държана
на 11 април, 1920 г. София.

Молих се

„И молих се на твоите ученици да го изпъдят, но не можаха.
А Исус отговори: "О, роде, неверни
и развратени, докога ще бъда с вас и ще ви
търпя? Доведи сина си тука!“
(Лука 9:40–41)

Библията е книга на противоречия, понеже й се дават различни тълкувания. В старо време, един невежа, гръцки свещеник, тълкувал следния стих от славянски „лук свой напреже": Господ опържи лук и го приготви за ядене.

„Молих се на твоите ученици да го изпъдят, но те не можаха." Значи, един баща помолил учениците – едното положение: те не могли да изпъдят лошия дух – второто положение. Христос упреква учениците си за тяхното неверие и казва на бащата: „Доведи сина си тука!"

Съвременните християни са учениците на Христа, пръснати из цяла България, Европа и Америка, които и до днес не могат да изпъдят лошия дух. Че не можаха да го изпъдят, това може да се докаже статистически, но няма да се спирам върху този въпрос. Каже ли някой, че е правоверен, питам го: Можа ли да изгониш лошия дух от дома си? – Не можах. – Изпъдихте ли лошия дух от черквата? – Не можахме. – Наистина, лошият дух и до днес още не е изпъден от света. Христовите ученици се състезаваха, кой от тях да бъде по-близо до Христа, кой да заеме първо място. И между сегашните християнски държави има състезание, коя от тях да бъде по-близо до Христа. Тази е причината за разделянето на черквата на източно и западно православна. Въпреки това, никоя черква не можа да изпъди лошия дух. Един от членовете на един християнски дом заболява от тифус и, макар вярващи, всички започват да се молят, да търсят лекар и да казват: Моля ти се, господин лекарю, кажи нещо за положението на болния. Лекарят посещава болния всеки ден, дава му лекарства, измерва температурата, която ту се вдига, ту спада, докато най-после изпъди духа от болния, и той оздравява. Домашните му, които минават за християни, не можаха да изпъдят лошия дух от него. Религиозните се нуждаят от положително, истинско знание, а не от сляпа вяра. Някои казват: Повярвай! – В какво? - В Божията Любов, в Божиите закони, които управляват света.

– Защо да повярвам? – За да бъдеш спасен, ти и домът ти.

Значи, без вяра няма спасение. Истинската вяра се нуждае от знание. Някои религиозни мислят, че човек може да бъде прост, невежа, но ако има вяра, всичко ще постигне. Не е така, не се лъжете. Ако вярата на сегашните хора се основаваше на положителното знание. съвременните общества щяха да се намират на един уровен, сто пъти по-висок от сегашния. Всъщност, така ли е? Може ли да наречем сегашните народи културни? Само здравият човек е културен. Болният не може да бъде културен. Не можеш да бъдеш здрав, докато не мислиш право и не разбираш великите закони на Битието. От две хиляди години се проповядва Евангелието, защото било казано, че трябва да се проповядва. Евреите, а преди тях египтяните, също проповядваха Божието Слово, но светът и до днес не е оправен – има нещо криво в тези проповеди. Как ще примирите противоречията между Мойсеевото и Христовото учение? Моисей казва: „Око за око, зъб за зъб." Как ще си обясните жертвата на евреите за всяко тяхно престъпление? Ще сгрешиш и за изкупване на греха ще заколиш гълъб, агънце или вол. Христос, в противоположност на Мойсея, казва: „Ако те ударят от едната страна, дай и другата. Ако ти вземат едната дреха, дай и другата. И Моисей, и Христос се вдъхновяват от Бога. И двамата са прави, но възгледите им са противоречиви. Моисей е проповядвал учение за болните. Той казва: Ако имаш някъде цирей, ще го пробиеш, ще го натискаш, ще го намажеш със зехтин и ще го превържеш. Христос казва: Когато имаш някаква рана, ще хвърлиш горната и долната ѝ превръзка и ще я изложиш на слънце. Христос препоръчва слънцето, като метод за лекуване. Който не разбира законите, пита: Кой от двамата е по-прав – Моисей, или Христос? –И двамата са прави. Когато няма слънце, ще се лекуват в стаята си, ще превържеш раната със зехтин или с лук; когато слънцето грее, ще излезеш вън, ще развържеш раната си и ще я изложиш на слънчевите лъчи. Следователно, Мойсеевото учение е за хора, които живеят вътре, в стаите си. Христовото учение е за хора, които живеят вън, на слънчевата светлина и топлина. Приложете Христовото учение не само към отделните хора, но и към обществата.

Сегашният свят е пълен не само с недъзи, но и с болести. Гноясалият цирей не се нуждае от четене на молитви, от „Отче наш". Той се нуждае.от нож. Ще го изрежеш и ще го изчистиш, като му кажеш: Твоето място не е тук. Ако си ял нечиста храна и разстроиш стомаха си, ще вземеш очистително, да я изхвърлиш навън. По-добре да се освободиш от тази

храна, отколкото да остане в тебе. И пред тогавашните ученици на Христа, които се мислели за вярващи, за близки на Христа, се яви болен, обсебен от лош дух, но те не могли да го изпъдят. И лекарите се справят мъчно с този дух. Те дават на болния едно или друго лекарство и като не могат да го изпъдят, оставят болния да замине за другия свят. Казват: Болният замина. – Защо? Духът го задигна. - Защо не могат да го изпъдят? – Защото нямат достатъчно вяра. Тя не е нещо отвлечено. Аз уподобявам вярата на силна магнетична струя или на здраво въже, на двата му края вързани две кофи, които се спущат в кладенеца да вадят вода. Скъса ли се въжето, кофите остават в кладенеца, без да се извади вода. Двете кофи са умът и сърцето на човека, които се спущат и вадят от кладенеца с пълни кофи вода. Скъса ли се въжето, т.е. стане ли нещо с вярата, двете кофи – умът и сърцето, остават долу, дето се образуват нечистотиите – носители на всички болести,

Христос казва: “Доведете сина си тука!" – Къде тука? – При Христа. На земята ли? Под „земя", в обикновен смисъл, разбирам живота на болките. Обаче, Христос не е между болните хора. Той е извън човешките болести, извън техните грехове и слабости. След всичко това, хората искат Бог да ги обича. Какво ще направи момъкът, ако види своята възлюбена с четири големи циреа на лицето? Единият цирей е на чедото, двата са на страните й, а четвъртият – на брадата. Ще се ожени ли за нея? Той ще каже: Отлагам сватбата до второ разпореждане. Това зависи от четирите циреа. Днес всички хора казват, че не е време още за идване на Царството Божие. – Защо? – Защото всички имат на лицата си по четири циреа. – Кога ще дойде Царството Божие на земята? – Когато се махнат циреите.

„Двама человека се разговаряха с Него, а те бяха Моисей и Илия." Значи, учениците бяха там, а Учителят Го нямаше. Той се разговаряше с Моисей и Илия за велики работи, за своята смърт. Хората гледат на смъртта като на нещо страшно; когато влязат в Царството Божие, ще я срещнат, и тя ще ги запита: Познавате, ли ме? – Познаваме те. – Наистина, няма дом на земята, който да не съм посетила. По-добра учителка и възпитателка на земята от смъртта няма. – Докога ще ни посещава смъртта? – Докато сте невежи, докато възприемете Божията Любов и Мъдрост. Тя влезе в някой дом и взима бащата, майката, сестрата или брата и с колесница го занася на другия свят. Ти оставаш сам и плачеш. Смъртта казва, че носи вашия близък на зелени пасища и при бистри отоци, а свещеникът му чете упокойна молитва. На гроба му пишете: Умря той

млад и зелен, грабнат от немилостивата смърт. Това са тълкувания на съвременните християнски ученици.

Питам: Как ще излезете от противоречията на живота? – Защо идат противоречията? – Защото нашият живот не е нареден, както трябва, не се основава на правилата, върху които е поставен християнският живот. – Безсмислен е животът ни. Безсмислен е, защото не знаете да градите. Седиш на едно място и се молиш, мислиш, че си вярващ. Казваш: От нищо не се страхувам. Утре ти се случи нещо, разтрепериш се и почваш да бягаш. Казваш: Страшна работа било! Една малка причина заставя хората да губят равновесие. Някой казва: Бог не съществува. – Прав си, Бог не съществува, защото в твоя ум Го няма. Друг казва: В този свят няма ред и порядък. – И ти си прав, защото в твоя ум владее пълен безпорядък. Седнали двамата да спорят, един друг да се убеждават. – В какво ще се убеждават? – Че били здрави. Има ли смисъл, здравият да убеждава хората, че е здрав? Може ли момата, с четирите цирея на лицето, да се жени? Може ли тя да ви убеди, че е здрава? Докато циреите са на лицето, тя не може да говори за здраве. Щом циреите й изчезнат, тя е здрава и може да се жени.

“Доведи сина си тука!" Вие завеждали ли сте сина си при Христа? – Няма нужда от това. – Има ли мир в дома ви? Бих желал да вляза в един дом и да видя, че майката, бащата, синът и дъщерята живеят щастливи и радостно. Бих желал да ги видя здрави и весели. Какво виждам, всъщност? В който дом вляза, виждам, всички се навели над медицински книги, прехвърлят лист след, лист и търсят начин за лекуване. Те се питат, как се лекува тази или онази болест. Като прелистват книгите, спират вниманието си върху последното откритие на учените: намерили някакъв серум против еди-каква си болест. Те си казват: Да извикаме един лекар, да впръсне малко от този серум в кръвта ни. Иде лекарят, църка от този серум, но духът не излиза от болния. Духът казва: Аз не се поддавам на такива малки гранати. За мене са нужни големи, тежки гранати. – Защо учениците на Христа не можаха да изпъдят лошия дух? Христос казва: “Този род лукав не излиза, освен с пост и молитва." Християните са постили, и сега още постят, но те трябва да проникнат във вътрешния смисъл на думата, да разберат, какво означава постът.

Под „пост" разбираме нов живот, обновяване на организма. Под „молитва" се разбира общение, единение с Бога. Христос казва: Този дух ще излезе от човека, когато той насочи пъпката на своя живот към Бога така, че лъчите Му да го огряват, докато цъфне. Слънчевата светлина

изкарва всички духове навън. Сега хората постят и се молят, но духът не ги напуща. – Защо не излиза духът? – Защото хората имат криви разбирания за живота. Само онзи може да цъфне, който си е задал за цел да намери смисъла на великия живот. Велик подтик се крие в разцъфтяването. Ново разбиране е нужно на всички. – Какво разбира свещеникът? – Каквото и да му се говори, той има предвид богомолците. Учителят има предвид учениците, съдията – подсъдимите, майката – своите деца. С една дума, всеки разбира това, което е близо до него. Майката казва: Да си родя едно детенце! Ще роди, но след пет-шест години детето умира. Какво разбра тя от детето си? Един ден и майката умира. Казваш: Има друг свят, там ще продължат живота си. – Ти провери ли това? – Не съм го проверил, но така е писано в книгите. - Каква опитност имаш ти? Ходил ли си на онзи свят? Значи, вие приемате онзи свят на доверие.

И това е добре, но по-добре е да влезете там, да имате опитности. От Божествено гледище, човек е малко, дребно същество, което мисли само за ядене и пиене. Като си хапне и пийне, има добро разположение. Когато мъжът се връща от работа уморен и неразположен, жената му слага вкусно, добре сготвено ядене, което внася разположение в него. Тя му казва: Виждаш ли, каква магическа сила се крие в яденето!

Един млад човек отишъл в едно министерство да търси работа. Чиновниците, от които зависело, назначаването му, отлагали постоянно. Времето вървяло, той отивал и се връщал от министерството, без резултат. Един ден разсилният на министерството му казал: Господине, ти си народен човек. Не знаеш ли, какво прави коларят, когато колата му спре? Той взима катран и намазва осите на колелата, и колата тръгва. Масло трябва и тук. Без масло нищо не става. Казваш: Не искам да подкупвам хората! - Защо подкупваш стомаха и червата си с масло, с агънца и пиленца? Няма човек в света, който да минава без подкуп. Няма човек, който живее по Христовото учение. Не съдя никого, но казвам, че сте закъснели. Днес се проповядва учение по-високо от Христовото. Ще кажете, че това е заблуда. – Не е заблуда. Сам Христос казва: Има много неща да ви казвам, но още не сте готови. Когато дойда втори път, ще ви кажа неща, за които сегашните ви умове не са готови. Казвате, че Христос е живял някога на земята, но са Го разпнали, след което възкръснал. Къде е днес Христос? – На планината, дето се разговаря с Моисей и Илия. Учениците Му, които не разбраха Неговото учение, заспаха. Ако днес дойде Христос на земята и започне да проповядва своето учение, хората

пак ще заспят и ще кажат: Това мистично, отвлечено учение не е за нас. То не ни интересува. – Какво ви интересува? Червеното вино и тлъстата кокошчица ли? Златните монети хубавите, къщи и облекла ли? Според вас, това е смисълът на живота. Не ви съдя, не казвам, че трябва да ходите без дрехи, да се напуснете, но тези неща са сенки, опаковки на живота.

Истинският живот не се заключава във външността на нещата. Заболееш от ревматизъм – веднага викаш лекар, търсиш начин да се освободиш от него. Защо ти е лекар? Отправи мисълта си към рамото, дето е болката, и заповядай й да слезе в лакътя; от лакътя - в китката; от китката в пръстите, докато я изпратиш вън от тялото си. После обърни се любезно към ревматизма и кажи: Приятелю, не се обиждай, че те изпратих навън. Ти си объркал пътя си. Мястото ти не е в тялото ми. Излез вън, на свобода. Така ще го изпратите и от краката си. Какво правите вие сега? Като дойде ревматизмът у вас, веднага туряте вендузи, разтривате го, приемате лекарства и го задържате в себе си. Не, покажете му пътя, той иска да излезе вън. Човек трябва да знае, какви сили действуват в неговия организъм, да може правилно да ги използува. Дойде ли до познаване на себе си, човек ще може сам да се справя и с ревматизма, и с всички болести. – Възможно ли е това? –- За учителя е възможно, но не и за учениците. За майстора е възможно, но не и за чираците. Дължиш на някого десетина хиляди лева и си отчаян, обезсърчен, не знаеш, какво да правиш. Тези пари са книжни, мъртви пари. Защо се отчайваш? Друг е въпросът, ако са златни или сребърни. Този малък дълг е малко упражнение, дадено на сегашните християни. Колко тежат десет хиляди лева златни? Вие можете да носите и по-голяма тежест.

Христос казва: „Доведи сина си при мене!" – Какво ще прави Христос с него? Ще му предаде основните правила, по които трябва да живее. Хората трябва да извадят от ума си мисълта, че светът е лош. Светът е такъв, какъвто сте го създали. Това е вашият свят, а не Божественият. Въпросът е, можете ли да излезете от този свят? Можете. Къщата ви не е хигиенична, и лекарят казва, че трябва да я напуснете. – Ако нямаме средства? – Докато оздравеете, може да излезете и вън от града, в някоя малка къща, на чист въздух. Вие сте си втълпили мисълта, че не може да живеете по друг начин, освен по методите на лекаря. Като живеете по методите на лекарите, по тяхната хигиена, колко години живеете.? Някои едва дохождат до 50 – 60 години, в редки случаи до сто години. Повечето хора остаряват преждевременно. Това показва, че невидимият свят ги

заставя да излязат вън, да напуснат старите си къщи. Като замине за другия свят, човек оставя на земята само костите си – своите мертени. Мазнините изчезват, остават само сухи кости. На някои главите се търкалят в черквите. Господ поглежда към тях и казва: Ето, какво остава от човека! Колко години прекарва този човек в безсмислие! Колко години младата мома прекарва в бездействие, с единствената цел да запази ръцете си меки и гладки, да я хареса нейният възлюбен. Като дойде възлюбеният й, ще целуне ръката й, ще я погали и ще каже: Колко мека, гладка ръка имаш! Обаче, един ден момата замине за другия свят, и от нея останат само сухи кости. Какво й допринесе тази целувка?

Казвате: Ние очакваме да дойде Христос да ни спаси. – Очаквате Христа, но не сте готови да се откажете от къщите си, от своите лоши навици. Това са връзки, които постоянно ни спъват. Не казвам да нямате връзки, но да бъдат такива, че, когато пожелаете да се развържете, сами да направите това. Има връзки, при които човек не може да се развързва, трябва да дойде някой отвън, да го развърже. Това са лошите връзки. Добри връзки са тези, при които човек сам се връзва и сам се развързва. На земята човек не може без връзки, но трябва да бъде внимателен, да знае, какви връзки прави. – Какво общо има това с нашия живот? – Между връзките и вас има нещо общо.

"Молих се на твоите ученици, но те не можаха да го изпъдят." Вие сте ученици, духът е във вас, но не можете да го изпъдите. Народът във вас се бунтува. – Кой е народът? – Болестта. Когато човек се разболее, народът в него се бунтува, става революция и казва : Учителю, твоят ученик не може да управлява тази къща. Питате: Какво трябва да правим, за да подобрим живота си? – Всички искат да подобрят живота си, но методите, с които си служат, са криви. Тръгнете в правия път, дето и методите са прави.

Преди години, в Търново стана голям пожар – изгоря съдилището, което се помещаваше в Градския дом. По този случай изгоряха около хиляда дела. Срещнах един познат, който ми каза: Добре, че изгоря съдилището. — Защо? – Защото против мене беше заведено дело. След него срещнах един познат адвокат. Като се разговаряхме, той ми каза: Знаеш ли, че съдилището изгоря? — Какво от това? – Как, какво от това? Имах един голям процес, от който щях да спечеля много, а сега губя. Значи, единият се радва, а другият скърби – интересите им са противоположни. Ако днес стане едно внезапно преобразование на обществото, който има да дава, ще каже: Съдилището трябва да изгори!

Който има, да взима, ще каже: Съдилището трябва да се възстанови по някакъв начин. И двете страни са заинтересовани. Казвам: Съдилището не трябва да изгори. Изгарянето му подразбира, да се внесе в него правото по такъв начин, че да насочи хората към правия живот. Ако християните решат само за един ден да говорят истината, те щяха да оправят света. Срещнеш един черковник и се разговаряш с него. Той казва: Благодаря, че Бог е с мене, че всякога ме е ръководил. Този човек не говори истината. Да вярваш в Христа, това значи, да нямаш никакви дългове, да не си заинтересован от никакви сметки на земята, да си свободен в своите действия като птичка.

И тъй, всички мъже и жени трябва да са свободни в своите вярвания, без да се налагат на другите, как да вярват и в какво да вярват. Някой ме пита: Ти вярваш ли в триединния Бог? – А ти, приятелю, вярваш ли в Него? Вярваш ли в Христа? Прилагаш ли Неговото учение? – Как да не вярвам? Колко черкви са съградени в името на Христа и Христовия кръст! – Вярно, хиляди черкви са направени в името на Христа, но това не е доказателство, че хората вярват в Него. Христос не се нуждае от такива черкви. Той иска живи черкви – в тях ще влезе да живее. Като не разбирали Христовото учение, християните правели, и досега още правят каменни черкви на Христа. Обаче, Христос казва: Аз не се нуждая от вашите каменни черкви, от вас се нуждая. Вие сте ми потребни, а не вашите каменни постройки. Ако бих се женил някога, щях да предпочета, моята възлюбена да бъде в прости дрехи, но с добро сърце и светъл ум, отколкото да е модерно облечена, а с лошо сърце и изопачен ум. Това значи: предпочитам добродетелта в дрипи, отколкото греха в модерно облекло. Външният блясък на нещата помрачава човешкия ум.

Помнете: Христос е във вас. Не Го търсете отвън. Де ще Го търсите: в главата, или в корема си? Когато спите, де отивате? Трябва да знаете, че къщата и човекът са две различни неща. Тялото на сегашните хора е доста изопачено, то трябва да се преустрои. Това можем ние сами да направим. – Как? – Работа и учене се иска от нас. Като се говори на хората за истинската, положителна наука, те казват: Това е празна работа! Нали е казано, че като повярваш в Господа Исуса Христа, ще бъдеш спасен, и ти, и домът ти. Нали е казано, че трябва да вярваш в триединния Бог? Ето, това се изисква от вас. Казвам: Остави това нещо настрана! Животът не се заключава в твоите вярвания. Ти трябва да знаеш, че Бог живее в тебе. Само така ще се освободиш от заблужденията на лъжливите учители, както

и от своите заблуждения. Само така ще бъдеш в сила да оправиш своя живот, своите мисли и чувства. Ако вървиш още в стария живот, всеки ден температурата ти ще се повдига и спада от 37° - 41° и от 41° – 37°. Какво придобиваш с това? Не, не ти трябват никакви черкви, никакви вярвания. Влез дълбоко в себе си! Ако най-благородните и културни хора се запитат искрено, какво велико дело са оставили на човечеството, какво ще си отговорят? Какъв отчет може да си направи всеки човек? Жената ще каже, че е прекарвала по пет-шест часа в кухнята да чука лук, да пържи кюфтета, с мисълта, че възлюбеният й ще се върне от работа, пиленцата й – от училище, и тя трябва да ги нахрани. Бог пише в книгата: Лук, месо, кюфтета и др. Ученият казва, че се занимавал с математика, астрономия и др. И това се пише в книгата. Всички хора работят, всички имат актив, но, в края на краищата, никой не е направил едно истинско добро, което да остане завинаги записано в книгата на живота. Питам: Можете ли да съберете 5 + 5? Ще кажете, че можете. Как ще съберете пет крави и пет вола? Как ще умножите пет вола по десет крави? Как ще разделите 4 круши на 4 риби? Като научите великата математика на живота, ще знаете как да съберете 5 крави и 5 вола, 5 кокошки и 5 петли на едно място.Като съберете 5 петли и 5 кокошки, ще получите 10. Като ги разделите на 2, ще получите пак 5. Значи, 5 петли и 5 кокошки дават само 5 яйца. От това събиране, като резултат, имате тяхното произведение – 5 яйца.

Сега, аз няма да се спирам повече върху математиката на противоречията, понеже, както сте изложени вън, на силното слънце, някои могат да слънчасат. След това може да кажете: Заслужава ли да стоим толкова време на слънце, да слушаме глупости, как се събират крави с волове, петли с кокошки и т.н. Казвам: Умът е петелът, а сърцето – кокошката. В един дом има трима сина и три дъщери – шест; майка и баща – двама, стават всичко осем: четири петли и четири кокошки. Превеждам: майката и бащата трябва да усилят своята дейност, за да изпъдят лошия дух навън. – Защо Христовите ученици не можаха да изпъдят лошия дух? – Защото не бяха свързани с Христа, Сегашните християни казват: Да прочетем „Отче наш, 91 Псалом". Четат и Отче наш, и 91 Псалом, но от четенето им нищо не излиза.

Преди години бях в Търново. Дойдоха при мене познати да ме молят, да помогна на един болен: изкълчил крака си, и никой не може да му помогне. Изпратих двама от нашите приятели, да видят, какво е състоянието на болния и да се опитат да му помогнат. Като се върнали

вкъщи, единият от тях усетил силна болка в крака си и се отказал втори път да посети болния. Питат ме, защо не могат да помогнат на болния. Казвам: Вие отивате при болния да му помогнете, но не вярвате в Бога, Който живее във вас. Когато отивам да помагам на хората, първата ми работа е да се свържа с Живия Господ в мене. Ако не направя това, не мога да помогна на никого.

Сега, като ме слушате да говоря, казвате: Вярно ли е всичко това? – Вярно е само 25%, а 75% не е вярно. С други думи казано: Само 25% от казаното влиза в работа, а 75% не влиза. – Кое е вярното? – Вярно е, че вие трябва да се молите и да постите, да влезете във връзка с Живия Бог, Който е във вас. Много пъти е бил разпъван Той, много е страдал, но никога не е умирал. Когато казваме, че Бог умира, подразбираме явяването Му в нов живот. Когато се казва и за нас, че умираме, тока значи минаване от стария в новия живот. Ако житното зрънце не умре, няма живот за него. Като мислите така, ще се освободите от ненужните страдания. Всеки човек има свои страдания. Затова, именно, хората се събират, да си помагат взаимно. Въпреки това, не могат всякога да си помагат. – Защо? – Не са научили закона на събирането. Защо не го научиха? – Защото и те, като някогашните евреи, не вярват, че Христос е пратен от Бога.

Когато дойде на земята, Христос ще каже на християните: „В тъмница бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте; жаден бях, не ме посетихте; болен бях, не ме нагледахте." Той ще съди човечеството за неизпълнение на тези неща. – Кога трябва да посещаваме болни? – Ще посетиш болния преди заболяването му, а не когато заболее. Докато боледува, той се учи. Болестта е благословение за човека. Болният е като бременната жена, която ще ражда. Тогава ще го посетиш; тогава има нужда от баба. Христос казва: „Болен бях и не ме посетихте." Това значи: бременен бях и не ми помогнахте да родя. В ума на някого се ражда една благородна, възвишена мисъл. Казвате му: Остави настрана тази мисъл. Тя е празна работа, не е време за такива мисли. Казвам: Аз съм.дошъл до заключението, че всички хора, които мислят и чувстват, имат права мисъл и прави вярвания, безразлично, дали са в черквата, или вън от нея. Мнозина мислят, че спасението е само в черквата. В това отношение, турците имат по-права мисъл. Те казват, че правоверни има и между гяурите, а не само между мюсюлманите. Те вярват, че са определени около 70 хиляди камили да пренасят умрелите от всички гробища на небето. Значи, има правоверни в света, има и, кривоверни в черквата.

Запитаха Христа: „Защо твоите ученици не можаха да изпъдят този дух?" Христос им отговори: „Този дух може да се изпъди само с пост и молитва. Доведи сина си тука!" И вие трябва да отидете при Христа. Познавам много хора, които, като ги заболи нещо, отиват при Христа. И на вас казвам: Идете при Христа, потърсете Живия Господ, Който живее едновременно и във вас, и във всички хора. Ето, толкова години ви говоря, това да ви науча. Ако имаш вяра, всички ще ти се притекат на помощ; ако нямаш вяра, никой не може да ти помогне. Вярата е здравото въже, което се спуща и вади от кладенеца.

Беседата, която днес ви държа, е малко строга, затова може да не ви харесва. – Де е нейната строгост?

Дето казвам, че не сте правоверни. – Как да не сме правоверни? От 20 години живеем с Христа, молим се, постим. – Пожертвувал ли си нещо за Христа? Пожертвувай всичко за Него и, като войн, застани на краката си и иди да помагаш на братята си. Само така може да се наречете истински християни. Докато мъже и жени, дъщери и синове, деца и родители спорят, кой от тях е по-прав, това не е истинско християнство. Под „истинско християнство" разбирам готовността на сина и дъщерята да се жертвуват за родителите си; както и родителите също за децата си. Всеки човек, всяко общество, които приемат Христовото учение, и го прилагат, ще се изявят но друг начин, а не както сега. И тогава ще пием, но виното ни ще бъде сладко. И тогава ще ядем, но малко, без преяждане. Храната ще се смила добре, няма да има остатъци. В бъдещата култура няма да има отходни места, нито канализации. – Вижте канализациите и отходните места на сегашните хора и ще разберете, каква е тяхната култура. Думите на Христа: „Ако не се родите отново от дух и кода, нямате живот в себе си", се отнася до бъдещата култура. Значи, ако не преобразите ума, сърцето и тялото си и не ги направите от чиста, фина материя, ще останете при старите условия на живота, при страданията и нещастията.

Сега, искам да ви оставя мисълта, че вие сами може да се спасите, не като уповавате и вярвате на себе си, но на живия Господ., Който е вътре във вас. Нека тази мисъл възкръсне в умовете ви и започнете да се жертвувате за Бога. Само така ще видите Неговите прояви и ще Го познаете. Търсете Бога в себе си – в своя ум и в своето сърце. Когато морето ви е развълнувано, Бог не е във вас; когато морето ви утихне и се успокои, Бог е във вас. Когато умът ви е смутен, Бог не е във вас; когато се успокои, Бог е във вас. Когато пророк Илия отишъл в гората да прекара в

пост и молитва, явила се голяма буря – човешкият ум се вълнувал; после се явили огънят и човешките страсти. Най-после се чул тихият глас на Бога. Затова е казано: „Бог не е нито в бурята, нито в огъня, но в тихия глас". Когато чуете тихия глас на Бога, вие ще възкръснете и ще влезете в Божествения свят. Една учителка ми разправяше, че в лицето на своите ученици видяла много от близките си покойници. Ще кажете, че дъската на учителката е мръднала. Не е така. С други очи тя е видяла това. Душите на покойниците живеят в къщи, различни от тукашните. Според някои вярващи, душите на умрелите отивали на звездите, дето прекарват до второто пришествие. Това е заблуждение. Няма умрели хора. За умрелите се казва, че са живи и живеят на едно място с живите. Вие ще разберете това учение, тази идея, когато възприемете Христовия Дух. Тогава ще разберете, защо хората се раждат и умират. Тогава ще разберете, какво представя умът, сърцето, душата и духът. Ако ви попитат, какво нещо е сърцето, ще кажете, че то е мястото, дето се проявяват чувствата ; умът е място, дето се проявяват мислите. Душата и духът са невидими. Понеже са невидими, едни ги отричат, като несъществуващи, а други ги признават. Прав е онзи, който казва, че има душа, къщата му е пълна, т.е. душата му е в него; прав е и онзи, който казва, че няма душа – къщата му е празна – душата му е вън от него. Човек може да остане и без душа. Христос казва: Какво се ползува човек, ако има всичкото богатство на света, а душата му го напусне? Душата е небесна жителка. Напусне ли човека, той изпитва скръб и нещастие, мъчение и немотия. Посети ли го отново, той става радостен и весел. Заедно с душата иде и Христос. Някои казват, че душата е в кръвта на човека. – Това е неразбиране на нещата. Кръвта е едно нещо, душата друго, а духът нещо различно от тях. Той твори и създава. Душата е Божествена субстанция, чрез която се проявява Божията Любов. Дето е духът, там е знанието и мъдростта. Ако ме питате, защо стават престъпления в света, отговарям: Защото духът не е в него. – Защо съществува безлюбие? – Защото душата отсъствува. – Какво да направим, за да дойдат душата и духът в нас? – Отворете прозорците и вратите си. Духът влиза през специални прозорци, а душата –- през специални врати. Затова Христос казва: „Аз съм вратата на кошарата." Това значи: Аз съм душата.

„Доведи сина си тука!" И аз казвам: Доведи парализирания си син тука! В това отношение, сегашните християни трябва да направят опит, да видят силата на Христовите думи. Ако проповядвам новото учение на

свещениците, ето какво ще им кажа: Всички свещеници, от най-големия до най-малкия, покрийте главите си с вретище и пепел, хвърлете царската дреха и корона, предайте се на пост и молитва и кажете: Господи, сгрешихме, не изпълнихме Твоята воля. Това е великата истина, която всички ще опитат. Христос слиза вече от небето, с голям камшик в ръка. За любимите камшикът ще бъде благословение, за умните – също благословение, а за глупавите – страдание. Казвате: Добър е Господ, няма да ни остави. Да, приятелю, Господ е добър, но в хората няма желание доброволно да изпълняват Божията воля. За да изпълните Божията воля, това не подразбира да се откажете от мъжете и от жените си; това не подразбира да се откажете и от децата си. Не, аз съм готов да бабувам на всички, които се готвят да родят. Сега, в умовете ви влива една нечиста мисъл, която трябва да изхвърлите навън. Като ражда, жената изпълнява свещен дълг. Който не разбира това, гледа с презрение на този дълг. – Не изопачавайте свещените работи в живота.

Народът запита Христа: „Защо Твоите ученици не можаха да изпъдят този дух?" И сегашните народи запитват Христа: Защо християнските народи не можаха да изпъдят този дух? Христос отговаря: „Доведете го при мене!" – Кой е този, когото трябва да доведат при Христа? –. Това е мирът, който ще дойде. Христос казва: Доведете детето при мене, аз ще му бабувам. Христос иде от небето, да донесе мир на човечеството, такъв, какъвто никога не си го представяли. Щом слезе Христос на земята, всички нечисти духове ще излязат навън от онези, които сега боледуват, гърчат се, ритат. – Нека се гърчат, лошите духове трябва да излязат от тях. Взели къщата на някого, обрали го; майка му и баща му умрели от скръб. Питате: Така ли трябваше да стане? – Как трябваше иначе? По-добре от това не можеше да стане. Ние сме на земята в едно велико училище. Чудни са хората! Като свършиш училището, ще излезеш вън от него. Бил си малко дете, пораснал си – ще хвърлиш детските си дрешки – ще се простиш с тях. И вие трябва да се простите с детските си дрешки, т.е. със старите си тела. Казвате: То ще се мре, но голям зор ще бъде. Не е така. Това е най-хубавото нещо. – За кого? – За онзи, който разбира законите. Той ще отвори вратата и ще си замине.

Често, християните постъпват като попския слуга Стоян. Господарят му дал една кошница с пет пържени риби и едно писмо, да ги занесе на приятеля му, също свещеник. Стоян взел кошницата и тръгнал към дома на свещеника, да му предаде подаръка от неговия приятел. Като вървял, от

време на време, слугата хапвал по малко от рибите, докато ги изял. Стигнал най-после в дома на свещеника. Предал му кошницата с писмото. Свещеникът прочел писмото и го запитал: Стояне, тук има пет риби. – Така ли, аз мислех, че съм ги загубил? – Рибите са в писмото, но не и в кошницата. Сегашните християни живеят само с писаното християнство в книгите, но не и в сърцата и умовете им. Свещеникът казва: По-добре рибите да са на скарата, отколкото в писмото.

И тъй, ние се нуждаем от великата Божествена наука, чрез която да превърнем страданията си в радост, недъзите си в добродетели; всички болести, всички затвори да изчезнат, и животът на земята да се превърне в музика и песен. – Възможно ли е това? – Възможно е. – Кога? – Когато християните решат, само един ден да говорят истината и да пожертвуват всичко за Господа. Казвате: Като дойде Христос, ще направим всичко за Него. – Как ще го направите: доброволно, или чрез насилие? Днес очакват на комунистите, те да извършат това. Не чакайте никого, не отлагайте. Съгласете се всички партии – комунисти, земеделци, радикали, доброволно да направите нещо за Христа. Ще видите, че един ден ще се разреши важният въпрос – ще изпъдите духа навън. Казвате: Да бъдем благочестиви, да се молим, че като дойде Христос, да Го посрещнем добре. – Да, но народът пита Христа: „Учителю, защо Твоите ученици не можаха да изпъдят духа?" Христос отговаря: „Доведете го при мене!" Какво ще направи Христос кай-после? Той ще каже на Михаила: Доведи всички християни при мене. Да не остане нито един от тях на земята. Така ще бъде. Христос те ви повика при себе си и ще ви пита: Докога ще чакате, за да приложите моето учение? Ако не Го приложите, Той ще каже на света: Вземете воловете, нивите, имотите им! Вземете къщите им! Аз не искам ученици, които имат къщи, ниви, имоти, а позорят името Божие. Под “нива” разбирам човешката душа, в която растат всички добродетели. Като приложите Христовото учение, Живият Бог ще влезе във вас.

Сега, като ме срещат, хората казват: Този еретик, този изедник, който носи новото учение. Казвам: Гответе се, всички християни ще бъдете повикани при Христа. Против вас е заведено дело. Христос ще ви пита: Какво чакахте досега, че от две хиляди години още не сте приложили моето учение?

Като се върнете по домовете си, ето какво трябва да направите: Съблечете белите си дрехи и се облечете в кожи, във вретища. Посипете главите си с пепел и кажете : Господи, ние опозорихме Твоето име! Не

изпълнихме Твоята воля и Твоя закон и станахме за посмешище. Ако не знаете, как се обличат кожени дрехи, ще ви покажа. Не гледайте моите дрехи. Те са модерни, но с такива дрехи човек не се спасява. Ако бях дошъл между спасените, другояче щях да бъда облечен; аз съм дошъл в ада, между вас. Тук се носи фрак. Аз ви намирам в ада и казвам: Мястото ви не е тук. Преди две хиляди години Христос ви изведе от ада. Какво търсите още тук? Хайде, навън, горе! Горе е земята. – Ами къщичките ни? – Това са къщичките на ада. Всички да излезете вън от този ад! Който излезе оттам, той ще бъде спасен. Това, което чувате около вас, е скърцане със зъби, а вие мислите, че то е култура. Да пази Господ от такава култура! Ад е земята. Излезте вън от този ад.

Днес всички сте на планината, и Христос ви казва: От всички се иска пост и молитва. Отправете се към царския път, към царската врата. Всички излезте вън. Ако някой продължава да се бави, ще го хвана за ръката и ще го изведа вън. В срок от десет години да не остане нито един в ада! Това изисква новото учение. Христос ми казва: Кажи на всички да излязат вън от ада, да турят раниците на гърба си и да се отправят към планината. Аз ще ги изведа от кошарата навън и ще ги заведа при зелени пасища.

Върнете се по домовете с мисълта, че Бог живее във вас. Само тази мисъл ще ви изведе от ада. Освободете се от мисълта, дали говоря право, или не. Аз говоря право, но вие не чувате – ушите ви са запушени. Те ще се отворят Христос иде на земята, да извади всички от ада и да ги поведе нагоре. Божествената светлина ще ви изтегли вън от ада, въпреки вашата воля. Ние сме решили, този път насила да ви спасим; искате, или не искате, ще ви извадим от ада. Царството Божие насила се взима, но този път и спасението ще бъде насила. Който победи, той ще бъде спасен. Господ и Христос са с вас, затова не отлагайте, но кажете си: Трябва да се приготвим! Щом станеш от сън, започни да се готвиш. Ако мъжът ти пита, какво правиш, кажи: Готвя се. – Кога ще поживеем? Кога ще се женим? – Когато излезете на повърхността. Горко на онзи, който се жени в ада! Неговите деца ще се колят като агънца. Адът е място на поквара и нечистота. Децата на онзи, който се жени горе, ще бъдат подобни на ангели. Блажен е, който се жени там! Само в горния свят има братство и равенство. Един ден ние пак ще се срещнем, но не тук, в ада, а горе.

Сега, не мислете, че имам намерение да говоря лошо за някого. Аз не съм лош човек. Понякога съм строг, но когато трябва да изстисквам циреи. Щом няма циреи, и от мене по-добър човек няма. Мислете добро един за

друг. Обичайте се, но не само на думи. Да възкръсне нашият Бог в нас! Да проявим Неговата доброта!

„Доведи сина си тука!" Днес и аз ви заведох при Него. Като се върнете по домовете си, лошият дух ще ви тръшне на земята и ще излезе навън. Така е било всякога. И тъй, приложете новото, Божественото учение, с вяра и знание, за да придобиете опитности. Без опитности не може. Виж нещата и ги опитай!. Сега има условия за това. Като посадя една семка в земята, казвам: Блажен е онзи, който, без да види, вярва. Когато семката израсте, цъфне, развие се в голямо дърво, което дава плод, казвам: По-блажен е онзи, който вижда нещата и вярва. Днес това дърво е израсло и дало своите плодове. Казвам: Най-блажен е онзи, който е опитал плодовете на това дърво. От две хиляди години дървото е израсло, дало е своите плодове, и всеки има право да си откъсне по един плод. Плодът му има отношение към възкресяване на вашите души и сърца, а листата му – за лекуване.

И тъй, приближете се до плодовете на това дърво и ги опитайте, за да видите, че Господ е жив. Това дърво е жива реч.

Вярвайте, че Христос е с вас и във вас. Щом повярвате в това, работата ви е свършена.

5. Беседа от Учителя, държана на
18 април, 1920 г. София.

По предание

„После питат Го фарисеите и книжниците: „Защо твоите ученици не ходят по преданието на старите, но с немити ръце ядат хляб?““
(Марка 7:5)

„Защо твоите ученици не ходят по преданието?" Ето един въпрос, на който отговарям: Преданието е неписано учение, което изнася нрави и обичаи. Някога преданията почиват на известни закони, а някога са вън от тях. Според някои, преданията са свещени. Има човешки свещени глупости и престъпления, но те не могат да изменят онези свещени закони, които лежат в основата на човешкия дух и човешката душа. – Защо греши човек? – Защото понякога душата и духът му се проявяват неправилно. Виждали ли сте, как някоя тиква пролазя между прътите на един плет и там цъфти, вързва, в резултат на което се деформира – някъде е притисната. – Коя е причината за това? – Много просто: като не разбира законите, тя се провира между двата пръта, без да вземе пред вид мястото, с което разполага. Като върже, плодът няма условия да се развива свободно, поради което се притиснал някъде. Ученият ще създаде цяла теория за обезформяването на тиквата, всъщност, няма нищо особено в това. Когато градинарят правел плета, той нямал нищо пред вид. Той искал да запази градината си от прасетата, т.е. от всички външни нашествия, които пречат на неговите интереси. Злото се заключава в това, че всички хора живеят все по предания. Вълкът живее по предание и, ако синът му наруши това предание, баща му ще го запита: Синко, кой ти даде право да нарушаваш свещените правила на своите предци? Ако малкото паяче се откаже да тъче своята мрежа като баща си, последният ще го запита: Синко, кой ти даде право да нарушаваш свещените правила на своите предци? И съвременните хора, които минават за културни и религиозни, казват, че не може да се живее без религия и без предания. Според мене, това с само една трета от истината. Как могат животните без религия, без предания и без черкви? Не е важно, дали човек може без религия; важно е, дали той може без храна, без вода, без въздух и без светлина. Човек не може да съществува без хляб,

без вода, въздух и светлина. Това е закон. Да се казва, че човек не може без религия, това е предание. Следователно, човек трябва да бъде не само религиозен, но и духовен; не само духовен, но и Божествен. Без религия може, защото религията е предание.

Христос отговаря на книжниците н фарисеите: „Този народ с устните си ме почита, а сърцето му е далеч от мене." Божественото учение казва, че ние трябва да се простим, да се откажем от всички грехове и престъпления, да напуснем свещените предания. И в науката има свещени предания, ред хипотези и теории за създаването на света. Правени са опити, изследвания, изчисления, но те са далеч от абсолютната истина. Ето, и аз ще ви кажа едно свещено предание: Човек е длъжен да пости поне един ден през месеца, да даде почивка на стомаха си. Значи, той е длъжен да прекара в пост поне 12 деня през годината. От времето на Христа досега са минали две хиляди години. Всяка година по 12 деня пост, значи, всичко 24 хиляди дни пост. Те правят 65 години. Това е дълг, който хората трябва ла изплатят. За да изплати този дълг, човек трябва да пости пет дни и месена. Знаете ли, колко струва този дълг на природата? Той се равнява на 24 билиона лева. За да се изплати тази сума човек трябва да плаща средно по пет лева на ден. В моретата има около десет милиона тона злато. За изплащане на този дълг са потребни шест милиона тона злато. За пренасяне на златото са нужни шест хиляди вагона, които ще изминават шест хиляди километра в час. Това е моето изчисление за дълга, който трябва да платите за 12 деня пост през годините, от времето на Христа до днес. И като ме питате, защо страдате, казвам: Всички хора страдат за 12 деня пост годишно, с което са нарушили свещения закон на преданието. Човек трябва да яде по три пъти на. ден. – Не е верно. Воденицата, която мели брашно, трябва поне един ден в месеца да прекрати работата си, за да поднови камъка. На същото основание и човешкият стомах трябва поне един ден в месеца да си почине, за да продължи работата си добре. Това, което ви казвам, не е доказано научно, според официалната наука; това са мои научни изследвания и изчисления. Това е едно свещено предание. Като се питаш, защо страдаш, знай, че страданията ти са резултат на неспазване на 12 дневния годишен пост. Когато камъкът на твоя стомах се развали, трябва да си купиш нов камък, но на земята мъчно се купува нов камък. За да си купиш такъв камък, трябва да напуснеш земята. Това е дълга разходка, за която са нужни около 45-50 години. Това наричат хората отиване до небето и връщане на земята. Така го наричам и аз. Обаче,

източните народи го наричат „прераждане". – Защо умира човек? – Защото се е развалил камъкът му. Той отива да си купи нов. За обикновените хора срокът за купуване на нов камък е най-малко 50 години, а за великите напреднали хора - е 2000–2500 години.

Запитаха Христа: „Защо Твоите ученици престъпват преданието па старите?" И сегашните хора задават същия въпрос. Чудни са хората! Майки и бащи, кажете ми, дали вашите синове и дъщери в детинството си не са престъпвали някои свещени предания? Кое дете не е престъпвало преданията на старите? Защо децата престъпват преданията? Ще кажете, че са малки, нямат още съзнание за това, което нравят. Не само защото са деца. Има и други причини, които сега не искам да изнасям. Аз зная, как децата престъпват преданията, когато ви дойдат гости. Като види това, майката бързо изнася детето навън. Има ли човек в света, който да не е престъпил старите предания? Време е вече да се освободим от лъжливото учение, че трябва да живеем по предания. Казвате: Човек се ражда и умира. Това е старо предание, което не отговаря на истината. Питат: Защо трябва човек да се ражда и умира? Ако под „раждане" разбирате, че умирате за другия свят, а се раждате на земята, това има смисъл; и ако под „смърт" разбирате заминаване от един свят в друг, дето се, раждате, и това има смисъл. Да мислиш, че със смъртта става прекратяване т земния живот, за да влезе човек в нова форма, това е свещено предание. Според това предание, хората приемат съществуването на другия свят. Обаче, има и друго предание, според което се отрича съществуването на другия свят.

„Защо Твоите ученици идат с немити ръце?" – Защо човек трябва да мие ръцете си? – За да не се заразява. Какво ще кажете за съдията, който понякога осъжда невинни хора? С чисти ръце ли съди той? Когато говориш неверни думи за някого, изми ли ръцете си? Когато мислиш криво, изми ли ума си? Когато чувстваш неправилно, изми ли сърцето си? Ето защо, когато измиваме ръцете си, трябва да измиваме и устата, и ума, и сърцето си – всички удове. Ако измиваме само ръцете си, а умът и сърцето ни остават нечисти, това е свещено предание, чрез което маскирате престъпленията си. Извършиш едно престъпление и веднага измиваш кръвта около себе си. След тона казваш: Чист съм. - Има ли нужда след това да миеш ръцете си? Като контраст на старото предание, Христос казва: „Моите ученици ядат с немити ръце". Ето защо, когато човек извърши престъпление, трябва да остане с немити ръце, да знаят Бог, хората и той сам, че е направил престъпление. Днес, като направи

престъпление, човек се напръска с парфюм, за да прикрие престъплението си. Това е културата на лъжата. Това, което говоря днес, се отнася до християните. Онези, които не са християни, са свободни. Те минават за праведни, никакъв закон не ги засяга.

„Защо Твоите ученици нарушават старите предания?" – Защо и вие нарушавате Божия закон? – Кой е Божият закон? – Да мислиш, да чувстваш и да действаш право. Според мене, много от европейските народи не са културни, защото прилагат своята негативна воля. Това е волята на свещените предания. Положителната воля действа в човека само тогава, когато прави добро. Ако носиш омраза в сърцето си, а работиш върху възпитание на волята си, тури преграда на своите нечисти мисли и чувства. Волята на онзи, който не прави добре, е като на животните. Когато хваща жертвата си, и лъвът има воля, но тя е животинска, не е разумна. С такава воля светът не може да се поправи. Много фарисеи и садукеи, както и сегашните философи, са разисквали върху въпроса, как да оправят света. Светът ще се оправи, само когато попадне под влиянието на великия Божи закон. Той действа еднакво, както върху индивида, така и върху семейството и обществото. Дето има предания, той не работи, Там той е толкова верен, колко и моите изчисления, според които определих на християните едни дълг от 24 билиона лева. Това е хипотеза, не е научно доказана теория. Има научни изчисления, които, според мене, не са абсолютно точни. Например, един учен е изчислил броя на трептенията на червената светлина. Според него, те са 428 билиона трептения, а според мене – 429 билиона. Кой ще оспори моето изчисление? Същият учен казва, че портокалената светлина има 602 билиона трептения; аз казвам, че са 506 билиона трептения. Кой ще оспори това изчисление? Колкото и да поддържате едни или други изчисления, всички са с приблизителна точност, не са абсолютни. Трябва да дойде една комисия отвън, да се произнесе, кой от двамата е по-прав. Как ще реши тя въпроса? Изчислено с също, че трептенията на червената светлина, в един квадратен сантиметър, образуват около 70 хиляди вълни, портокалената светлина – около 69,720 вълни и т.н. Тези изчисления могат да се оспорват. Това са все хипотези. И аз мога да излеза с ред изчисления, малко или много противоречиви, с тези на сегашните учени. Как ще ги опровергаят?

Съществува един неоспорим закон, който гласи: Всяка права мисъл, право чувство и право действие не произвеждат никакво раздвояване, не хвърлят никаква сянка в човешкия ум, в човешкото съзнание. Всеки може

да провери този закон. Срещате един човек за пръв път и казвате, че ви прави добро впечатление. Говорите с него, и разговорът ви не причинява никакво съмнение във вас. Живеете с него десетина години и запазвате първото си впечатление за него. – Какво показва това? – Че мислите, чувствата и постъпките на този човек са прави. Значи, законът е верен. Обаче, ако още при първата среща с някого, в ума ви се появява противоречие и раздвояване, този човек е наполовина добър и наполовина лош. Ако по този закон започвате търговия, ще знаете – колкото сте внесли, толкова ще получите. Вашите търговски сделки приличат на тази, която направил един турчин с турския бей. Той поискал от бея 500 лири на заем с условие, да му плати 100% лихва. Първия и втория месец платил лихвите, след което запитал бея: Доволен ли си от мене? – Дотук съм доволен, но кога ще платиш майката? Значи, турчинът платил само.половината от парите, а другата половина изял. Така постъпват мнозина: взимат пари под лихва 100%, обещават да си изплатят дълга, но като дойде до майката, премълчават. Сегашните хора страдат, защото са изяли майката. За да се платят агънцата, майката трябва да е на лице. Казваш: Страдам. – Майката я няма. – Какво да правя? – Ще намериш нов кошер, ще вземеш нова царица, и пчелите отново ще забръмчат. Днес, майката – царицата –- я няма. Под „царица" разбираме Божествената мисъл, която е основа на всички мисли. Всичко се движи около нея. – Какво отношение има това към нас? – Знание ви е нужно, като основа на живота. Какво ще стане с вашия красив палат, ако основата му не е здрава? В скоро време той ще се събори. Каква полза от красивите блестящи камъни, щом основата му не е здрава? Предпочитам да живея в проста, но здрава колиба, отколкото в палат, който утре ще ме затрупа. Ще кажете, че светът е така създаден. Вашият свят е създаден, както моите изчисления и тия на учените, направени за броя на трептенията на светлината и на нейните вълни.

Питам: Мислили ли сте някога върху въпросите: Как е създаден светът, как е нареден вашият живот, отде идете и накъде отивате? Жалко е, човек да не познава майка си, баща си, братята и сестрите си. Аз правя предположения, че този човек или отдавна е напуснал баща си и не знае, къде се намира, или се отдалечил много, или братята му са измрели, че останал самотен. Казваш: Религиозен човек съм. – Така е, но съвременните хора гледат на религиозните като на такива, които се грижат, първо, за уреждане на своя живот, а после – за построяване на черкви, училища,

болници. Наистина, яви ли се ново религиозно учение, то се наема, първо, да града черкви, да урежда службата им и др. Това става, докато се изопачат всички неща. Тогава, горко на онзи, който не ходи на черква. Че някого осъдили несправедливо и го турили в затвор, това е в реда на нещата. Учението не държи сметка за това. Такива са преданията на старите. Аз гледам на религията като форма на нещата, на духовния живот – като на съдържание, а на Божествения – като смисъл на нещата. Когато се говори за черква и за религия, разбирам форма на някое гърне. Питам: Празно ли е гърнето, или има нещо в него? Кое е това гърне? – Човешката глава. Тя не е нищо друго, освен гърне, а мозъкът е смисълът на гърнето. Ако твоят мозък мисли правилно и може да постави ред и порядък навсякъде, това е истински човек. Според едно предание, хората гледат на живота като на постоянна борба. В една евангелска лесен се казва, че животът е постоянна борба. Към това аз прибавям следното: Животът е непрестанно мъчение, непрестанен труд, непрестанна работа. В света се борят разни партии, разни борци, но това не е смисълът па живота. Животът не е борба. Той може да се развика и изявява, без да се борят хората.

И тъй, да се казва, че животът е борба, това е свещено предание. Ако за тази борба нарушаваме Божия закон, т.е. вътрешния закон, който гради в нас, ние сами се излагаме на страдания. От това страда и обществото, защото то се ползва от нас дотолкова, доколкото нашите гърнета – нашите глави са здрави, за да не влиза през тях въздух. Първото условие за работа е, главата на човека да бъде здрава, да не се разваля мозъкът; второто условие – дробовете да бъдат здрави и третото условие – здрав стомах. Само онзи работи добре, който мисли, чувства и постъпва право. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос, защото и във вярата има предания. Ако твоята вяра ти помага да растеш и да се повдигаш и те свързва с добри хора по ум и сърце, тя е истинска. Аз говоря за вярата, а не за религията, защото се срамувам да говоря за нея. Защо се срамувам? – Защото от осем хиляди години не съм срещнал нито един човек, който да е издържал на своите религиозни убеждения. Срамувам се да кажа, че принадлежа към известна партия или даден народ. – Защо? – Защото няма партия, народ, които да са издържали своя изпит. Питат някого: Какъв си по народност? – Българин. – Лесно се казва, че си българин. Това е надпис, турен над твоя дюкян. Но издържал ли си изпита като българин? Лесно се казва, че си българин, французин, или англичанин. Колкото и да е благороден един

народ, нито един още не се е осъзнал като част от цялото човечество и да работи за общочовешките права.

„Защо Твоите ученици не служат на старите предания?" Христос задава въпроса: Защо вие служите на вашите предания? И аз задавам същия въпрос. Нямам нищо против преданията, но ако се основават на Божествения закон. Ако, според закона на преданията, се раждат по-малко, а умират повече, има ли право той да съществува? Ако вашата търговска кантора губи повече, а печели по-малко, има ли смисъл да съществува тя? Тази кантора трябва да ликвидира.

„Защо Твоите ученици ядат с немити ръце?" Защо фарисеите зададоха на Христа, именно, този въпрос? За-що не Го запитаха за очите на учениците Му? Може би, те трябваше да ядат и с мити очи? Това, че учениците на Христа ядат с немити ръце, показва, че живеят в грешен свят. Можеш ли да измиеш ръцете си от линиите, написани по тях? Линиите на ръцете никога не могат да се измият. Те показват, как си живял в миналото, как са живели твоите родители и прадеди. Те показват, как живееш сега. За невежия човек ръката може да се измие, но за учения – не може. И аз виждам човешката ръка немита. За да се измие, ръката трябва коренно да се преобрази, да започне човек да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Не мислете, че човек може изведнъж да се измени. Достатъчно е да не греши. По този начин, той постепенно ще се върне към своето първично състояние на чистота. Някой наследил пиянството от своите родители. Как ще се освободи от този порок? Силна воля е нужна за това. Има начини за освобождаване от пиянството. Един от тях е методът на Луи Куне – лекуване с вода. Ако пияницата приложи този метод, значително ще си помогне. Чрез волята си човек може да се лекува и от своите вътрешни недъзи. С един замах човек не може да се освободи от старите свещени предания, които е придобил с течение на години. Не може да се откъсне главата на хидрата с един замах. Хиляди години са нужни за това. Не може с един замах да се очисти бялата раса. За да се очисти от своите недъзи, тя трябва коренно да се измени. Животът на индивида, на семейството, на обществото трябва да претърпят коренни преобразования. Не е лесно да се откажеш от едно старо предание. – Защо трябва да се откажем от старите предания? – Защото не са донесли щастие на човечеството. Положението на сегашните хора е като това на говедата, които колят. – Какво трябва да се прави? – Ако говедата могат да съсредоточат мисълта си към онзи, който ги коли и му предадат Божествената мисъл, той ще престане да коли.

Като не са а състояние да работят с Божествената мисъл, хората казват: „Преклонената главичка остра сабя не сече." Преклонена главичка към доброто – разбирам, но не и към злото. Не трябва да давате място на лоши мисли в своя ум. Едва лоша мисъл след време може да причини пакост, както на самия човек, така и на окръжаващите. Ще кажете, че това е философско твърдение. И така да е, това твърдение се основава на положителни данни.

Питате: Кога ще се оправи светът? – След хиляди години. Много време още хората ще вървят по старая път. Те постепенно ще се изяснят. Този процес е неизбежен, защото земята влиза и нова област. Всички стари форми ще се изменят. Новите форми ще разрушат старите. Хората няма да забележат, как ще израстват, как ще станат нови хора. Старите форми ще паднат, както канят есенните листа на дърветата. На мястото на старите хора ще дойдат нови, с нова мисъл.

„Защо Твоите ученици нарушават преданието на старите?" - Моите ученици не пазят старите предания, защото имат за цел да възстановят Божествените закони между хората. И сегашните хора търсят начин да подобрят живота си, да си помогнат. Те очакват нов живот и казват: Спасението ще дойде от небето. Под „небе" разбирам разумен живот. Значи, те очакват хората да станат разумни, да гледат на своите интереси като на общочовешки. Разумният живот може да съществува и на Земята, както на всички останали планети. Разумният човек живее при всички условия, а глупавият – само при известни условия. Мнозина се намират в едно хипнотично състояние на съзнанието и казват: Светът ще се оправи след хиляди години. – И така да е, ти трябва да започнеш своята работа. Ако бубата, която се завива в пашкул, не избере една точка, отдето да започне, тя никога няма да свърши своята работа. Ако сега не туриш здрава основа на своята къща, какво ще бъде положението ти след хиляда години? Не само един човек, но всички хора трябва да започнат да мислят правилно. Права мисъл е нужна на всички хора! Отдето и да иде тази мисъл, приемете я. – Работа се иска от вас. – Да, работа се иска от всички. Не само това, но човек трябва да бъде смел, готов да се отрече от старото. Понякога животните проявяват по-голяма смелост, по-голяма пожертвувателност от хората. В природата съществуват закони, които хората още не подозират. Като не познават тези закони, те гледат на много явления, като на капризи на природата.

Калмиа Фламарион е описал различни явления, за които учените не

дават никакво обяснение. Как ще обясните странните явления при електричеството? Лесно е да се каже „капризи на електричеството." Как ще си обясните следните явления? Един човек пътува с кон през една гора. Пада една електрическа топка върху него и изгаря всичките му дрехи и обувки, и той остава гол, но здрав, никак незасегнат от електричеството. Преди 50-60 години в грънчарницата на един майстор в Балчик пада гръм. Електричеството засегнало всички празни грънци, а пълните останали неповредени. Друга електрическа топка пада на едно поле и колкото животни среща на пътя си, разсича ги на две равни половини. На едно място пада гръм, задига една голяма стена и я поставя на сто метра разстояние от първото й място. Понеже учените не могат да обяснят тези явления, наричат ги с общо име „капризи на електричеството."

Казвам: Каквото и да мислят учените за себе си, ще дойде ден да признаят, че още много има да учат. Съществуват закони в природата, за които учените още нищо не знаят. Един ден, когато се натъкнат на тези закони, те ще се видят в чудо. Едно време дипломатите и държавниците можеха да предвиждат, как ще се развиват събитията в политиката. Днес те не могат да предвидят, какви събития ще настъпят даже през седмицата. – Защо? – Защото условията на живота се изменят бързо. И те се намират пред изненади. Това ги прави фаталисти и казват: Става нещо особено! Иде нещо ново! – Какво иде? Какво ще стане? – Аз ще ви кажа, какво ще стане: гъсеницата ще пробие пашкула и, като пеперуда, ще хвръкне навън. Това ще го проверите, всички ще хвръкнете и ще излезете навън. Новите условия, новото време, което иде. ще застави всички хора да мислят и чувстват по нов начин.

Да отворим място за новото, за новите сили, които работят у нас. – Отде ще дойдат тези сили? – От природата, от всички хора. Трябва ли човек да бъде по-слаб от животното? Има змии, които, като ухапят човека, умъртвяват го – силна е тяхната отрова. Значи, змията е по-силна от човека. Някоя жена срещне един бивол и, само като я погледне, тя започва да бяга. После казват, че биволът бил глупаво животно. Как може да бъде глупав, щом те кара да бягаш? Биволът казва: Като не разбираш законите на природата, ще бягаш. Три часа преди да се развали времето, пчелите предчувстват това и бързат да се скрият в кошера си. Много учени не могат да предскажат точно, кога ще се развали времето.

Един ден видях в Борисовата градина, как дами от висшето общество, бягат с прилепнали до телото рокли от дъжда, търсят подслон да се скрият.

Пчелите щяха да предвидят развалянето на времето и нямаше да преживеят тази изненада. – Защо хората се изненадват? – Защото не познават законите на разумната природа. Казваш им, че времето ще се развали, а те отговарят: Може и да се оправи. Може да се оправи, но знаеш ли положително това? – Предполагам. Сегашните хора живеят с предположения, И момата, която ще се жени, предполага, че мъжът й ще бъде добър, красив; свекървата и зълвата ще бъдат добри. Като се ожени, не излиза така. Тя казва: Дотегна ми животът. – Защо? – Защото градила живота си на предположения. За да не изпадаш в разочарования, погледни ръката си и виж, какво е написано на нея; погледни главата и лицето си, да видиш какво е писано на тях. След това направи точни математически изчисления, да знаеш, с какъв капитал разполагаш. При това положение, няма да имаш никакви изненади, никакви разочарования. Ако купиш едно гърне със съдържание по-долнокачествено, отколкото си очаквал, трябва ли да се разочароваш? Купуваш едно гърне масло, което минава за доброкачествено. Като се върнеш в къщи, виждаш, че си се излъгал. Отвън маслото е хубаво, прясно; като го разрежеш, виждаш, че вътре, вместо масло, е турена цяла зелка. Какво ще правиш? Ще се научиш да бъдеш внимателен. Друг път, като купуваш масло, ще проверяваш, цялата глава ли е масло, или вътре има зелка. Маслото струва 50 лв. килограма, а зелката е евтина. Нашите глави трябва да бъдат пълни с доброкачествени неща. Жалко е, че главите на много хора са празни, без никакво съдържание. Възразявате: Това са празни неща. Ние имаме наука, правим научни изследвания, знаем, колко трептения имат седемте цвята на спектъра. След това ще цитирате, какво казал този или онзи автор. И ние знаем, какво са казали и писали тези автори. Техните писма приличат на рисунките на малките деца. Майката казва: Виж, каква хубава рисунка е нарисувал нашият Иванчо. Ще я запазя за спомен. – Това е обикновена дарба. Детето ти не носи заложби на велик художник.

Един баща, като чул от устата на детето си една умна дума, извикал от радост: Моето дете ще бъде гениално! – Никакъв гений няма да стане. Геният има определени черти на лицето, определен череп, определено чело. Всеки човек се ражда с определена мисия, колкото тя да е малка, или голяма. Защо да не се радваш, ако детето ти бъде обикновен човек, но да изпълни мисията, която му е дадена? Малкото колелце в часовника изпълнява толкова важна работа, каквато и голямото. Малкият работник на държавата е толкова важен, колкото и министър председателят. Обесили

един скромен, незначителен човек. Казвам: Не трябваше да обесвате този човек, който, макар и малка частица от общия, голям механизъм, ще спре неговото движение. Но хората не знаят, че в бъдеще, убийството на един човек ще причини голямо зло на човечеството. Да убиеш майка си или баща си, това е непростително престъпление, но и до днес още се вършат такива престъпления. Хората са много затъпели! Каква култура е сегашната? Осъдят някого на обесване, и след това викат свещеник да го причести! Свещеникът го утешава с думите: Такава е Божията воля! – Не, не трябва да го причестяваш, но кажи: Аз не одобрявам убийствата. Бог е казал: „Не убивай!" Аз не говоря за външните убийства, но за вътрешните. Не говоря за набралия цирей, но ако ме питат, може ли да се отреже здраво място, казвам: Нямате право! Всеки човек, в присъствието на когото се върши престъпление, трябва да го отхвърли от себе си, да не участва в него.

„Защо Твоите ученици нарушават преданието на старите?" – Моите ученици не могат да ходят по пътя на старите свещени предания. Като развивам тази тема пред вас, свещениците, както и вие, които ме слушате, ще кажете, че това учение е опасно. – Не е опасно. Напротив, то ще ви спаси. Ако вървите още по стария път, ще потънете надолу. Вие вървите по лед, който се огъва и пука. Кажат ли ви да продължавате да ходите по него, мислят ви зло. Ледът, на който сте стъпили, се огъва и пука под краката ви. Направите ли още две крачки напред, ще се намерите на дъното на езерото. – На кое езеро? – На езерото на свещените предания. – Пътят през езерото е прав. – Не е само този път прав. Сега се налага да обиколиш езерото и да минеш по друг път. Всички хора искат да се осигурят – честно или нечестно, не е важно – да се осигурят! Има друг закон за осигуряване. Ако вървиш по стария път, може да направиш много престъпления, без да те види някой, но след години ще те сполетят най-големи нещастия. Като знаете това, пресявайте свещените предания, в които живеете. Изпитвайте мислите и чувствата си. Туряйте настрана всяка мисъл и всяко чувство, които внасят раздвояване в ума и в сърцето.

Един ден отидох в Борисовата градина и седнах на една пейка. Близо до мене виждам един мравуняк. Една мравка ме полази. Хванах я с двата си пръста, тя се обърна, започна да ме хапе. – Защо ме хапеш? – Знаеш ли, че мога да те стисна между двата си пръста и да те изпратя, дето не си мислила. Тя отговаря: Боря се с два страшни великана – Това са двата ми пръста. Ти нямаш представа за човека, затова си позволяваш да хапеш. –

Да, но ние имаме свои пътища и съобщения и, който си позволи да минава по тях, ще го хапем. – Никакви пътища и съобщения не ме плашат. Ако пъхна бастуна си във вашия мравуняк, ще ви пръсна на различни страни. Пуснах мравката на свобода и продължих своите размишления.

Казвам: И хората се намират в положението на мравките. Докато са силни и здрави, те мислят, че могат да правят, каквото желаят. Обаче, щом ги хванат двата пръста на Провидението, те започват да се гърчат, да хапят и казват: Два великана ни нападнаха. – Това са двата пръста на Провидението, които неизбежно ще дойдат. Казвате: Ако не са тези два великана, по-добри хора от нас няма да се срещнат. – Днес Бог е стиснал българите между трите си пръста - сърбите, румънците и гърците. Казвате: Ако не бяха тези пръсти, лесно щяхме да се справим. Имаме си мравуняк, имаме закони. – Бог може да разбърка мравуняка ви, да измени вашите закови. Като дойде до европейските народи, Бог ги хваща с петте си пръста и ги пита: Готови ли сте да живеете братски помежду си? Ако не сте готови, и вашия мравуняк мога да разбъркам. Хората наричат това революция, а аз – разбъркване на мравуняка. Достатъчно е да пъхна бастуна си в мравуняка, за да разпръсна мравките по всички страни на света. Има мравки, каквито са термитите, които внасят страх и трепет между хората. Те имат своя артилерия, кавалерия; опасни са термитите, всичко изяждат. От тях бягат н животните, и хората.

Сега хората очакват нещо ново. Едни очакват да се оправи светът по магически начин, а други очакват революция. Светът е оправен, няма защо сега да се оправя. Обаче, умните хора трябва да разсъждават правилно. Мислите ли, че ако мравунякът се разпръсне, няма да се премести другаде? Ако хората живеят братски помежду си, ще видят, че Божественият свят е оправен: има изобилно храна за всички; материал за съграждане на къщи също има за всички; за всички има добри условия за живот. Злото се заключава в това, че всеки иска светът да се оправи индивидуално за него, на него да е добре.

Един ден грънчарите се обърнали.към един мъдрец с молба, да им изпрати сухо време. – Ще бъде според желанието ви – казал той. След това дошли при него земеделците с молба, да им изпрати дъжд. – Ще бъде според желанието ви. – Не, грънчарите и земеделците трябва да се споразумеят помежду си. Времето трябва да бъде и сухо, и дъждовно, т.е. и добро, и лошо. Каквито промени и да стават, те са на място. Не е лошо,че времето се променя, но всяка промяна трябва да се използва разумно.

Каквито промени да стават в разумния живот, ние трябва да се подчиняваме. Днес народите искат да се освободят от царизма. Добре е това, но в каквато партия да влизат, доброволно, или насилствено, тази партия пак има своя глава – цар. Може да го наричат водител, но той е цар на партията. - Какво, всъщност, правят хората? Отказват се от един порядък и, в края на краищата, установяват същия порядък. Това е в реда на нещата, но когато организираните общества почнат да се изтезават, това говори за анархия, за неразбиране принципите на разумния живот. Който признава ума, той живее в ума; който признава сърцето, живее в сърцето; който признава волята, живее във волята; който признава душата, живее в душата; който признава духа, живее в духа. Основният принцип в живота на всички е да съзнаваме, че сме разумни същества и, докато спазваме законите на разумния живот, ще живеем добре; щом ги нарушим, ще дойдат лошите последствия. – Кога идат лошите последствия? – Когато живеем по старите предания; когато едни работят по-малко, за сметка на другите; когато всеки се стреми да забогатее, да се осигури.

Днес, при скъпия живот, всеки се нуждае от много пари. Може ли България да задоволи нуждите на всички хора? Въпросът не се отнася до парите. Важно е, може ли България да произведе толкова храна, че да задоволи всички? Ако хората се обичат и прилагат любовта, те ще разменят помежду си това, което имат в излишък. Обаче, при сегашните условия на живота, това е невъзможно. Бъдещето ще реализира този идеал. За това са нужни най-малко 350 хиляди години. Тогава ще се създадат нови гърнета, т.е. нови мозъци, в които ще се влее новата мисъл. Тогава хората няма да се питат, коя религия е по-права, кой обществен строй е по-добър, кое управление е по-добро. Тогава те ще имат светъл, ясен ум, който ще бъде видим; тогава душата и духът на хората ще бъдат видими. Днес те не са видими, но след 350 хиляди години и умът, и сърцето, и душата, и духът ще бъдат видими, както се вижда слънцето. Запишете това в книгата на вашия живот, че един ден, когато бъдещето поколение разтваря тази книга, ще каже: Това е било предсказано в далечното минало. Който го е предсказал, думите му са истинни и верни.

Сегашните хора казват: Видимото ще си остане видимо, а невидимото - невидимо. Аз пък казвам: Като се срещнем след 350 хиляди години, вие ще виждате ума, сърцето, душата и духа ми, но и аз ще виждам вашите. Това е новото учение. – След 350 хиляди години ли ще бъде това? – Те са като 350 деня. Хиляда години са като една година. Светът ще

претърпи големи промени. Тогава хората няма да живеят по старите предания. Ще се тури край на свещените глупости и престъпления. Всичко старо ще остане в архивата на сегашното човечество.

6. Беседа от Учителя, държана на
2 май, 1920 г. София.

Запалят свещ

"Нито запалят свещ и я турят под шиник, но на светилника и свети на всички, които са вкъщи."
(Матея 5:15)

„Нито запалят свещ". Тук свещта се взима като емблема, позната на всички. Казват „свещица", а българите я наричат още „вощеница". Всеки би се запитал, какво се крие в една восъчна свещ. Може да се крие много нещо, а може и нищо; може да съдържа много нещо, а може и нищо. Едно време тези свещи се продаваха по пет стотинки, а сега са по-скъпи. Времето определя цената на нещата. Нещата имат смисъл само за живите хора, а не за мъртвите, които нищо не виждат. Глупавите хора нищо не разбират; безумните на всичко се смеят, а беззаконниците всичко престъпват. Христос говори на малката, жива свещ, която има смисъл за живите и разумни хора.

В прочетената глава Христос говори за блаженствата, като основа на живота, и после казва: „Вие сте солта на живота". Значи, Той разглежда солта като основа. След солта се явява малката свещ. Като гори, свещта издава светлина. Следователно, и мисълта е гориво, което носи светлина. Мисълта свети. В този смисъл, и човек е малка свещица, която гори и свети. На земята тези свещици горят от 1 – 120 години най-много. Някога са горели и до 900 години. Аз взимам думата „свещица" като слаба проява на човешкия ум. Дом без запалена светица вечер е непривлекателен. Запали ли се най-малката свещица, той вече привлича. Ако двама или трима души, които живеят а един дом, са запалени свещици, домът оправдава своето предназначение, Този дом има смисъл да съществува. Майката, бащата, децата са живи, малки свещици, които светят. Те красят светилника на този дом.

Христос казва: „Така да просветне лицето ви." Това значи: Така да просветне високото проявление на човешкия дух. А това, което сега искам да ви кажа, ще се разбере дотолкова, доколкото съзнанието ви с разширено. От съзнанието зависи, дали нещата ще бъдат разбрани, иди неразбрани. Мислите ли, че мравките, които живеят в мравуняка, виждат звездите? Освен мравуняка, за тях не съществуват нито небе, нито звезди. Не само

мравките, но и по-висшите животни не виждат звездите, на които ние се радваме. Много животни не знаят, че съществува слънце. Те виждат, че в техния свят стават известни промени: че отнякъде иде светлинка, която след време изгасва, но отде иде тя, каква е, нищо не знаят и не разбират. По същия начин и хората забелязват, че в техния живот стават известни промени, но как стават, и кои са причините за това, не знаят. Следователно, ако човешкото съзнание се разшири, човек ще вижда повече звезди, ще вижда и друго слънце, по-красиво и по-голямо от това, което днес вижда. Ще кажете, че това са хипотези и теории. – Така е, щом нещо не ви е ясно, то е хипотеза. Затова, аз наричам съвременните хора – хора на хипотезите. Всеки човек е хипотеза, затова, не само че не разбира природата, но и себе си не разбира. Бих желал да срещна един философ или духовен човек в България, който да каже, че познава себе си. Няма такъв човек в България. Онези, у които съзнанието не е пробудено, схващат това като обида. Търговецът, който работи само с книжни пари, трябва ли да се обижда, ако му кажа, че няма ефектив, звонков капитал в касата си? Той ще каже, че работи с два-три милиона. – Да, но това са фиктивни пари, не са златни монети. Един ден този търговец може да фалира, и всичкият му капитал, всичките му акции ще отидат на вятъра.

Казвам: Повечето от сегашните хора работят с фиктивен капитал. Те са големи фирми с малко съдържание. Обаче, природата не търпи такива фирми. Живата разумна фирма не търпи лъжата, затова е създала смъртта. И царе, и владици, и патриарси, и попове – всички умират. – Защо? – Защото фирмите им са лъжливи. – Това е много казано. – Възможно е, но е велика истина. Защо търговецът трябва да фалира? – Защото няма капитал. – Защо умира майката? – От глад. – Защо умира бащата? – От глад. – Защо умират децата? – Също от глад. Всички хора умират от глад, защото стомахът им не е в състояние да възприема и асимилира правилно храната. С други думи казано: В техния стомах няма онзи ефектив, онези звонкови монети, с които може да работи. Стомах, който работи с фиктивен капитал, лесно фалира.

„Свети на всички, които са вкъщи". Щом се запали малката свещица и се тури на светилника да свети на всички, съзнанието на човека се пробужда. Светилникът е единицата, умът, който трябва да се постави в рамките на великия Божи закон, с който мерим нещата. Ще кажете, че свещицата, която свети на светилника, е малка, нищожна. Помнете: Всички велики събития водят началото си от тази малка свещица. Всички взривни

вещества избухват все от такива малки искрици. Една малка искрица, попаднала в голямо количество динамит, произвежда хиляди пъти по-големи разрушения от големия огън. Заблуждението, в което изпадат хората, се дължи на желанието им да бъдат големи хора, големи величини. Ако си голям човек, с голямо съзнание за себе си, нищо не можеш да направиш. Колкото си по-малък, с по-малко съзнание за себе си, толкова повече неща можеш да направиш. Ако си твърд, като камък, нищо не можеш да направиш. Под „малък" не разбирам слаб човек, да се приспособява и нагажда. Да се приспособяваш на какво? На студ, на лоши хора, които не търпят истината? – Не, истината не търпи тези неща. Аз не се приспособявам към вашите разбирания; аз поддържам своите разбирания. Според вас, аз може да съм глупав човек; според мене, вие може да сте глупави – значи, квит сме. Много естествено, едни за други сме глупави: вие не разсъждавате като мене, но и аз не разсъждавам като вас. Като се съберат двама глупави хора на едно място, те свършват една глупава работа. Обаче, в сегашния свят една глупава работа е за предпочитане пред една много умна работа. От ваше гледища, умно е човек да се ожени, да си роди няколко дечица. От Божествено гледище, това е глупаво. Бог създал човека да живее като ангел, а той се жени, раждат му се деца, цяла опашка след него и, като израснат, дъщерите почват да боледуват, синовете да крадат и убиват. Той се вижда в чудо и казва: Побеля ми главата от тези деца! – Умен човек ли си ти?

Съвременният свят се крепи на глупавите хора. Те работят и следват пътя, който Бог им е начертал. Умните хора, т.е. тези с високо съзнание за себе си, са като бръмбарите, по цели дни пеят и свирят, философстват, чертаят планове, но нищо не работят, нищо не прилагат. – Тогава всички да станем глупави! – Глупавият си е глупав, няма защо да става по-глупав. Като говоря, аз избягвам употребата на частиците „по" и „най". Ако някой е глупав, глупав е; ако е умен, умен е. Няма защо да взимам тия имена в сравнителна и превъзходна степен; по-глупав, по-умен, или най-глупав и най-умен. По-умният е по-глупав от умния; най-умният е по-глупав от по-умния. За богатия казвам: Богат човек е. Няма защо да казвам, че е много богат. Според мене, богатството на човека се заключава в житното зрънце, което той посажда навреме. Ако ми предложат богатството на най-големия милиардер в Америка и едно житно зрънце, бих предпочел житното зрънце. За мене, житното зърно струва повече, отколкото милиардите на най-големия богаташ в света. Ще кажете: Ето един глупав човек! Ако

имаме толкова пари, ще платим всичките дългове на България, и тя ще стане свободна, велика държава. Глупавият не се нуждае от пари; умният има нужда от пари. – Защо умните хора се нуждаят от пари? Какво ще стане с тях, като забогатеят? – Бог ще ги бие. Като не давате пари на глупавите, вие ги заставяте да работят, умни да станат.

Христос казва: „Да се тури. свещица на светилника, да свети на всички, които са вкъщи." – Как ще свети тази свещица? Отде ще мине светлината й? – Тя ще се проектира през човешките очи навън. Когато срещнем един човек, поглеждаме го, искаме да разберем, дали свещта му свети. Когато свещта на човека е запалена, в очите му има нещо приятно. Някога поглеждате човека в очите, виждате, че кепенците му са отворени, но завесите са спуснати. Казвате: Свещта на този човек не е запалена. Свещта му трябва да гори и свети. Умът му трябва да се прояви. – В какво ще се прояви? – В неговите мисли, чувства и постъпки. Когато Божествената свещ в човека свети, мислите му са светли, постъпките му са правилни, разбиранията му се разширяват, и той не ходи вече с пипане, а с виждане.

Съвременните богослови казват, че Христос дойде на земята да спаси човечеството. Аз казвам; Христос дойде на земята да запали малката Божествена свещица на човешкия ум. До времето на Христа новата светлина не беше проникнала още в човешкия ум. Христос донесе тази нова светлина, за да свети на всички вкъщи. Ако трябва да се говори за обикновения човешки ум, ние знаем неговите прояви. Обикновеният човешки ум, злият гений, както някои го наричат, създаде най-големите нещастия и пакости на човечеството. Казват за някого: Дано този човек бъде умен, гениален, изобретателен. Ние, сегашните хора, не се нуждаем от такъв ум. Ние се нуждаем от ум, който свети на всички вкъщи. Като малка, запалена свещица, той трябва да определи отношенията между хората от Божествена гледна точка. Ако запаля свещицата на някого от вас, всичките му неприятности ще изчезнат. Това се отнася, както за отделния човек, така и за обществото. Тези малки свещици трябва да се запалят, да светят навсякъде. Идете в коя и да е православна или католическа църква, да видите, колко много свещи горят. И българите имат обичай да палят свещи, но време е вече, тези свещи да се запалят отвътре. Сега вие ходите в тъмнина, но един ден, когато свещите се запалят вътре във вас, вие ще дойдете до правилно, истинско разбиране на нещата. Казвате: Интересите ни с хората, с нашите ближни не са в съгласие. Казвам: Когато запалите

своите малки свещици, интересите ви ще дойдат в пълно съгласие. Тогава всеки ще намери своето място в живота, всеки ще поеме своята работа. Човек е дошъл на земята да свърши някаква работа.

Днес повечето хора искат да играят видни роли в живота, както добрите актьори се прославят на сцената. Казват за някой актьор, че играе добре ролята на Хамлет, на някои от героите на Толстой, на Ибсен или на други. Според мене, всички хора са актьори в живота, няма защо да се стремят към сцената. Ако не можеш да играеш добре ролята си, като мъж пред своята жена, никакъв актьор не си. Ако не можеш да изиграеш добре ролята си със своите близки, ти не си актьор. Как ще играеш в театъра? Казват за някого, че е отличен актьор. – В какво се заключава неговото отличие? – Играл добре ролята на Хамлет. – Кое е особеното на Хамлет? Той казал: Да бъда, или да не бъда. – Какво особено се крие в тези думи? Да бъда богат, или да не бъда богат. Да бъда крадец, или да не бъда крадец. Да бъда министър, или да не бъда. Да съм цар, или да не бъда. Ако си умен, стани цар; ако си глупав, не ставай. Ако си силен, насилвай другите; ако не си силен, не насилвай. – Искам да бъда силен човек. – Защо искаш да бъдеш силен: да чупиш главите на хората? Това е старо учение. Ти мислиш, че като вдигнеш ръка и удариш главата на някого, ще оправиш света. И цар да си, ще знаеш, че като пукнеш главата на някого, и твоята ще пукнат. Той ще се намери в положението на онзи българин, който, като се отегчил да се грижи за 90 годишния си баща, турил го един ден в голям кош и, заедно с детето си го занесъл някъде на края на града, дето го оставил сам, на произвола на съдбата. Като тръгнали да си отиват, детето запитало: Тате, забравихме коша. – Не ни трябва. – Нали един ден ще потрябва и за тебе? Много от сегашните хора – писатели, учени, философи турят баща си в кош и го изнасят вън от града, но децата им казват: Татко, вземи коша назад, защото ще трябва и за тебе.

„Турят я на светилника да свети." Тази малка свещица е необходима за всички. С други думи казано: Човешкият ум, с новата светлина, е необходим за всички. Да се възхищаваме и радваме на Божествената светлина, която никога не изгасва. Казвате, че малката свещица е нищожна. И житното зрънце е нищожно. Обаче, посейте го в земята и му дайте срок 10–20 години, да видите, какво ще излезе от него. То ще се размножи толкова много, че ще стане по-тежко от земята. Малката свещица, запалена в човешкия мозък, е ново вещество, донесено в света. – От кого? – От Христа. Новото вещество е подобно на житното зърно, което сега се сее в

земята. То се присажда така към човешкия ум, както се присаждат различните плодни дървета. Който прилага изкуството да присажда, трябва да е глупав човек. От кабалистично гледище, думата „глупав" има по-силни вибрации от думите „силен и умен." Казано е в Писанието: „На силния и горделивия Бос се противи, а на слабия и глупавия дава благодат." Ученик, който си позволи да каже на професора, че е на особено мнение по известни въпроси, се изпъжда навън. Професорът му казва: Ако оставаш на особено мнение и мислиш, че знаеш повече от мене, вземи моето място и започни да преподаваш своето учение.

„Турят я на светилника." Когато тази свещица се тури на светилника да свети, светлината й ще се познава по това, че ще произведе различни промени в човешкия организъм. Съзнанието на хората ще се разшири. Човек ще бъде готов да понася всички горчивини и изпитания с търпение. Колкото и да го тъпчат, той пак ще стъпи на краката си и ще върви напред. Веществото на тази свещица никога не изгаря. Колкото повече гонеха християните, толкова повече се разгоряваше техният огън. Мнозина казват: Ще унищожим новото учение. Колкото повече го тъпчете, толкова повече ще се разгорява. То носи в себе си сили, които с нищо не могат да се унищожат. Тези сили действат вече в света. С точни математически изчисления може да се определи размера на тази малка свещица след години. Силата на нейната светлина ще се увеличава отвътре - навън. Вътрешната красота е ценна, а не външната. Какво ще каже момъкът на своята възлюбена, ако тя мисли само за своята външна красота? Като се ожени за нея, в скоро време, той ще се разочарова и ще каже: Не струва човек да се жени. Така е казал английският реформатор Йоан Веслей, три деня след женитбата си. Той се оженил за една красива американка, но скоро се разочаровал. – Защо? – Свещта й не била запалена. След време при него дошъл един млад момък за съвет. Влюбил се в една добра християнка и решил да се ожени за нея. Йоан Веслей му казал: Не те съветвам да се жениш за нея. Тя може да живее добре с Христа, но не и с тебе. – Защо? – Твоята свещ още не е запалена. Някой ме пита: Да се оженя ли? – Не бързай! Докато свещицата ти не е запалена, не се жени.

Сега, аз разглеждам женитбата, като материална форма на робство. Старите, които са минали през това робство, казват: Хайде да турим в тази дупка и младите, да видят, какво значи женитба. Майката и бащата не казват на сина и на дъщеря си, че трябва да запалят свещиците си, но им говорят за женитба, за щастлив живот, за разходки с автомобили и

файтони. Като се ожени, дъщерята казва на майка си: Мамо, тежка била тази работа. И моята е такава. Баща ти е с тежък характер, не гледа добре къщата и т.н. И това са благочестиви хора, които говорят истината. Те казват: Трябва да оженим синовете и дъщерите си, да познаят живота. Павел казва: „Ако може, по-добре е човек да не се жени.” Казвам: Човек, на когото свещицата не е запалена, по-добре да не се жени. Няма защо, сляп слепи да ражда. Няма защо, безумният безумни да ражда. Казват: Това е анархистично учение. Според мене, по-големи анархисти от сегашните хора няма. Те са анархисти по отношение на Бога и на разумния свят. Ние сме хармонисти, а не анархисти; ние нагласяваме хората. – Как се нагласяват? – Като запалим свещиците им. Следователно, дезакордирания може да нагласиш, само когато запалиш свещицата му.

„Свети на всички, които са вкъщи." Само с тази свещица човек дава правилна преценка на всички явления, на всички отношения между хората. Новата светлина на човешкото съзнание дава възможност да се преработват старите елементи в техния живот, както растенията преработват задушливия въглероден двуокис. Новата светлина може да преработи всички грехове и престъпления на хората; да преработи цялата карма на човека и от нея да извади сокове за новия живот. Аз мога да направя опит в това отношение, да видите, как става това преработване, но мястото не е подходящо. За такъв опит се изисква абсолютна хармония, да няма никакво противодействие отвън. В скоро време ще направим този опит, ще ограничим света в неговите лоши прояви. С други думи казано, ще вържем дявола. Ще вържем не само големия дявол, но и всички малки дяволчета, които му слугуват. Няма да ги вържа аз, но предсказвам, какво ще стане. Чрез Хамлет Шекспир се запитва: „Да бъда, или да не бъда?” И вие се запитвате: Да бъда женен или да не бъда женен? – Ако свещицата ти е запалена, ожени се. Ще родиш дете, което ще носи новата светлина в ума си. Хора, на които свещиците горят, не умират. – Да се ожени ли дъщеря ми? – Ако свещицата й е запалена, нека се ожени. Изобщо, хора, които живеят с новата светлина, не умират. Те само събличат старите си дрехи и минават от един свят в друг. Те не се нуждаят от гробове, нито от паметници.

Време е вече да си служите с новата светлина на съзнанието. У някои свещицата е запалена вече и свети. Без тази светлина не може да разберете величието на живота, неговия смисъл, както и сегашните ви отношения и връзки към миналия и бъдещия живот. Като знаете това, вие търсите някой

отвън да запали, свещицата ви, да ви спаси. Като дойде Христос, той сам ще запали вашите свещици и ще каже: „Така да светне свещицата ви, че да прослави делата ви пред Отца вашего." Какви ще бъдат делата? Като срещнете болен, няма да търсите лекар, но с поставяне ръката си над него, той веднага ще оздравее. Като срещнете сляп, ще турите ръката си на очите му, и той ще прогледа. Аз бих развързал краката на всеки хром, който е готов да запали свещицата си; бих отворил очите на всеки сляп, който е готов де запали свещицата си. Не са ли готови да приемат новата светлина, хромият ще си остане хром, и слепият – сляп. Кого оживява Христос? Този, у когото Божественият ум свети. Всички, които бяха готови, още във времето на Христа, да запалят свещиците си, станаха на краката си и оживяха. Мнозина идат кри мене с молба, да помогна на някой болен, или сакат. Досега нищо не съм отговарял, но сега казвам: Идете при сакатия, при слепия и ги запитайте, готови ли са да запалят своите свещици. Ако са готови, и аз съм готов да им помогна: ще развържа краката на сакатия и ще отворя очите на слепия. Като ме слушат, лекарите ще кажат, че това е лъжа. Нека направим опит, да видят, кой лъже. Доведете при мене слепия, който е готов да запали свещицата си, да направим опит с него. Ще пипна очите му, и той ще прогледа. – Тогава няма да има слепи и сакати хора. – Няма да има, наистина, но и в тази наука има изключения. Не всички слепи могат да прогледат. И не всички хроми могат да проходят. Само чистият в мислите и желанията си може да прогледа и проходи. Само свободният от връзките на миналото може да прогледа и проходи. Човек трябва да се очисти и да се освободи от ония връзки, които го ограничават.

Като говоря така, мнозина ме запитват: Кажи истината направо. По кой начин можем да се очистим и освободим? – Наистина, аз често прикривам истината. Вие ме критикувате за това. Питам: Защо и вие криете сладките неща? Каква е целта ви? Искате да ги запазите. На същото основание, и аз пазя истината. Тя не трябва да се дава в ръцете на децата. Истината, с която всеки ден правя опити, никога не ме е излъгала; всичките ми опити са сполучливи. Тя е началото на бъдещия, велик живот, който иде на земята. Тя ще освободи хората от ограниченията, в които сега живеят, и ще ги направи доволни. Като срещне гладния, тя не го премахва от пътя си, но го задоволява. Какво прави бременната жена? Тя търпеливо чака деня на освобождаването си. Не може ли да хвърли детето си? Може, но тя не постъпва така. Следователно, дайте условия на гладния да не гладува, на жадния – да не страда от жажда, на слепия – да поумнее и да прогледа.

Условията на живота трябва да се подобрят, да станем проводници на новия живот, на новата светлина.

Често лекарите изпадат в противоречия, не знаят, как да помагат на болните. Викате един лекар, втори, трети, и всеки дава различни лекарства. И тримата са на различно мнение, не могат да се съгласят. Викате консулт от пет-шест лекари, всички дават мнението си, докато най-после болният замине за другия свят. Каквото са лекарите за болните, такова са обществениците за обществата и народите. Те определят диагнозата на обществото, дават му лекарства, създават различни закони, докато най-после настане пълна анархия и разлагане. Ще кажете, че България трябва да се освободи. Преди 40 години тя се освободи, но оттогава досега ѝ се наложи един дълг от 20 милиарда лева. Как мислите, нормално ли е вървял животът на българите? Какво спечели България? Най-умните българи взеха властта в ръцете си, но България пак не се оправи. Този убиха, онзи убиха, изпочупиха главите си. Ще кажете, че този или онзи бяха вълци, нападаха стадото. – Възможно ли е, една и съща майка, България, да роди и вълци, и овце? – Еди-кой си е анархист. – Как е възможно да бъде анархист? Ако това е възможно, тогава приемам да има българи от рода на вълците, на тигрите, на лъвовете, на змиите, на пиявиците, на конете и т. н. При това положение, всички противоречия са възможни. Обаче, щом казвате, че сте българи и произлизате от една и съща майка, между вас не трябва да съществуват никакви противоречия. Казвате, че сте трудолюбиви хора, но съседите ви не могат да ви оценят. Тук е мястото на българската поговорка: „Жени ме, мамо, надалеч, да мога да се хваля."

Питате: Коя е причината за противоречията между българите? – Тяхната свещица още не е запалена. Аз съм правил цели 11 години измервания и изчисления върху главата на българина, но ще ги изнеса, когато дам доклада си за българите. Аз съм правил наблюдения и изучавания върху всички народи и мога да се произнеса за тях. Мога да кажа, какъв е българинът, англичанинът, французинът, ако не с абсолютна точност, с разлика една единица до абсолютното. Българинът се нуждае от Божествена светлина. И като вижда невежеството си, той не е готов да признае, че не знае.

Един българин се хвалел на своите съселяни, че знаел добре турски. Това било в турско време. Случило се един ден да посети селото им турският аянин. Селяните го посрещнали добре, но, като не знаели турски език, не могли да го разберат, какво иска. Дошло им на ум за техния

съселянин, който казвал, че знае турски. Извикали го, като преводач на аянина. Турчинът му казвал нещо, а българинът слушал. Селяните го запитали: Какао иска турчинът? – Дояло му се риба. Селяните веднага се пръснали из селото, да намерят хубава прясна риба за госта. Дали рибата на съселянина си, той да я занесе на госта. Като видял, че му носи риби, турчинът го запитал: Подиграваш ли се с мене? Ще ти дам да разбереш, кой съм! Той набил добре българина. – Защо те би турчинът? – Защото го наддумах. – Не е така. Турчинът му искал едно нещо, а селянинът му донесъл друго. Много просто, не го разбирал, не знаел езика му.

Казвам; Така става и със сегашните християни. Ти им искаш едно, те носят друго. Хората се нуждаят от запалени свещи. Щом свещите им се запалят, работите им ще се наредят добре. Новата светлина трябва да се използва, както от индивида, така и от семейството, и от обществото. Днес светът се нуждае от запалени свещи. Англичанинът минава за честен, а българинът се отличава със своята искреност. Той казва мнението си за човека право в лицето му. После казва: Изнесох нещата, както са в действителност, не скрих истината. Добре е да кажеш истината на човека, но да знаеш, как да я кажеш, как да я посадиш. Какво ще стане със семката, ако я посадиш много дълбоко? – Няма да изникне. Значи, ако кажеш истината, кажи я на време и на място. Посади семката на такова място и толкова дълбоко, за да изникне на време и да принесе своя плод.

И тъй, съсредоточете всичкото си внимание към придобиване на новата светлина. Когато Христос проповядвал на хората добър живот, Той имал предвид онова гориво, потребно за поддържане сегашния живот на хората. Само чрез добрия живот, чрез новата светлина човек може да се освободи от наслояванията на своето минало. Новата светлина няма да бъде вече под шиник. Трябва да дойде някой отвън, да вдигне шиника, да тури свещта на светилника, да свети на всички, които са вкъщи. Когато се казва, че някой обърнал даден човек към Бога, това значи, че вдигнал шиника, под който била запалената свещ. Друго обръщане не съществува. Казваш на някого: Аз те обърнах. – Това е крив превод. Никой никого не може да обърне. Според мене, само умрелият се обръща, а не живият. Като умре някой, близките му го обръщат на една, на друга страна. Живият сам се обръща.

Христос казва: „Така да просветнат лицата ви, че който ги види, да прослави Господа." Сега, колкото скърби и страдания да имате, вглъбете се в себе си и вижте, какво можете да направите за тази малка свещ.

Направете опит с нея, да видите, как може да я увеличите. Първо, направете опит с паяжината, да видите, от колко нишки може да оплетете едно здраво въже за връзване на воловете. Броили ли сте, от колко нишки може да се оплете такова въже? Ще кажете, че това е трудна работа. Ако това е мъчно, колко по-мъчно е учението, което ви проповядвам. Дълго време ще сновете! Дълго време ще сричате, докато започнете да говорите и четете, докато разберете истината. Аз ли трябва да внеса новата светлина във вашия ум, или вие сами трябва да я възприемете? Трябва ли след това да ви обяснявам, какво нещо е светлината? Щом светлината проникне в ума ви, вие знаете вече, какво представя тя.

Казвате: Ученият е определил, какво нещо е светлината, няма защо ние да я обясняваме. Колкото бабата, която бабува на родилката, ражда, толкова и ученият дава обяснения за светлината. Учените са определили, с колко милиона коли и за колко време иде светлината от слънцето до земята, нищо повече не са определили. Сама по себе си, светлината не може да се определи. Казвате, че тя прави известен брой трептения в секунда, но тия данни, от гледището на новата наука, не са точни. Дойдете ли до новата теория за светлината, сегашната наука ще се обърне с главата надолу. Вие ще изгубите компаса на своя живот и ще кажете: В какво да вярваме сега? Отговарям: Старото да стои на мястото си. Стремете се към новото. Знаете вече, какво представя светлината. Знаете, колко трептения прави в секунда. Знаете, че във всяко трептение има едно повдигане и едно спадане. Обяснете си, от гледището на новата светлина, причината за трептенията на светлината, както и причината за всяко повдигане и спадане в тях. Трептенията се дължат на известни съпротивления в природата. Според един английски учен, етерът е грапава плоскост. Ето защо, светлината, като минава през етера, ту се повдига, ту спада. Така се образуват нейните трептения. Това е хипотеза. И без нея и хората, и животните знаят, какво нещо е светлината. Тя прави предметите видими, ясни; тя разкрива нещата пред човешките очи. Що се отнася до светлината, всеки има опитност, знае, какво, всъщност, е тя. Виждаш един човек и казваш: Той има такива очи, такъв ръст, такива ръце и крака – описваш го. По описанието познаваш този човек. Обаче, като умре, той оставя всички свои органи на физическия свят, и ти не можеш вече да си го представиш. На същото основание, казвам: Светлината съществува в нашия ум, благодарение на известен брой трептения. Обаче, тя съществува и без тези трептения. Тя се проявява и по друг начин, вън от физическия.

Сега, да се върнем към светлината, която се проявява чрез човешкия ум. Тази светлина предава мек, ясен, чист израз на очите; тя предава красота и приятност на устата. Без нея човешката уста е лишена от магнетизъм, от жизненост. Такава е устата на прокажения, на болния от неизлечима болест. Опасно е ръкуването с такива болни. Опасни са и погледите им. Хората страдат от устата, ръцете и очите си – те се заразяват от тях.

„И постави свещта на светилника, да свети на всички." – Защо трябва да свети тази свещ? – Да покаже на всички хора, как трябва да живеят. Той даде пример за това на своите ученици, на първите християни. Първото Христово учение се изгуби, поради което днес хората се обръщат към Бога, но не се спасяват. В Америка се държи статистика, колко хора годишно се обръщат към Бога. Те се обръщат към Бога, но след няколко години отново се връщат към старото. Някой се отказал да пие вино, но след пет-шест месеца отново пропил. За да обърнеш някого, трябва да запалиш неговата малка свещица. Той се обръща към своята душа, т.е. към центъра на истинското, вътрешно привличане. Малката вътрешна светлина ще моделира органите на нашите сетива. С помощта на малката свещица лесно ще се освободите от своите лоши навици. Има цветя в природата, на които миризмата е в състояние да ви освободи от някои лоши навици. Достатъчно е да погледнете известни краски на цветята, в определени часове на деня, за да стане преустройство на вашия ум. Тези краски действат по магически начин, правят човека по-мъдър. С години те очакват посещението на хора със запалени свещици. Щом ги посетят, те им казват: Ние можем да ви поверим благословението, което Бог ни е дал. Божието благословение не иде отвън; то е скрито в самата природа: в камъните, в растенията, в изворите, във въздуха и светлината. Има скъпоценни камъни, силата на които и досега е скрита от хората. Отвън камъните изглеждат прости, но силата им е вътре. Ако носите такъв камък в себе си, ще бъдете здрави и разположени. Камъкът доброволно ще ви предаде своята сила. – Защо? – Защото свещицата ви е запалена. Има извори в природата с особени качества, които и учените още не познават. Който пие от тези води, лесно се справя с болестите си. Когато Христос казал на самарянката, че ще й даде да пие от живата вода, за да не ожаднява никога, Той имал предвид вода с особени свойства. Това е велика истина. Питате: Къде е тази вода? Аз ще ви питам: Запалена ли е вашата свещица? – Запалена е. – Ние ще ви поставим на изпит, да видим, вярно ли е това, което казвате. Ние

вярваме на хората, но законът ни изисква да подложим всеки човек на изпит, да го прекараме през най-ситното сито, за да изкараме всички дяволи от него. Само така, ще проверим, какви сили се крият в него. Така, той ще направи разлика между живота на своето минало и сегашния си живот. Разликата ще бъде грамадна, както между живота на свободния човек и впрегнатия вол. Вие сте впрегнати волове, а казвате, че сте свободни. Не, още не сте свободни. В новия живот, отношенията между хората ще бъдат съвсем други. Тогава ще бъдете истински човеци. Ще ме извините, но аз не ви наричам още истински човеци. Аз нарушавам вашата етикеция, като казвам, че не сте още човеци. Стари човеци сте, но не и нови. Новият човек отваря очите на слепия, намества краката на хромите, помага на бедните. Той е най-добрият служител на човечеството. Новият човек не носи диплома си отвън. Той никъде не учи. Не свършва никакво училище, но навсякъде го поставят на изпит. Като дойде при мене, той казва: Аз съм специалист. Щом е така, ще ти дадем една трудна задача. Той решава задачата правилно. Всяка задача представя известен изпит: започва с изпит и свършва с изпит.

Казано е в Писанието: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен ти и домът ти." Превеждам стиха: Запали в твоя ум малката свещица на Господа Исуса Христа, за да бъдеш спасен ти и домът ти. Христос казва: „Аз съм виделината на света." Значи, щом малката ти свещица е запалена, ти носиш Христа в себе си, ти си едно с Него, мислиш като Него. В това е смисълът на живота.

„Повярвай, и ще бъдеш спасен ти и домът ти.” Нека вярата остане за старите времена. Аз не отричам вярата, но говоря на новото човечество и казвам; Имайте ума на Христа; носете запалена малката свещица. – Какво ще стане с нас? – Ще стане това, което досега никога не е ставало. Мнозина казват: Чудно, как ни насърчава този човек! Той иска да ни плаши, да ни измами, но ние не се лъжем. – Как ще ви мамя, когато вие сами сте измамени. Аз виждам вашите скъсани дрехи, вашите празни каси. Да мисля, че имате знания – нямате; да имате собствена къща – нямате. Вие сте роби на смъртта, която всеки ден одира кожата ви и прави от нея цървули. Не сте културни хора. Днес вие се нуждаете от човек, който може да вдигне шиника, да остави свещта свободно да свети. Вдигне ли се шиникът, в продължение на 10–20 години, ще имате нова култура, както житото, което израства и узрява за няколко месеца.

Сега, ще ме извините, че говоря малко строго. Искам да се

освободите от вашите опаковки, да остане само пъпката. Не прави ли същото и светлината? Тя удря върху пъпките на растенията, за да излезе цветът. Вие не чувате нейните удари, но знаете ли, какви удари причинява тя? Ударите, които тя произвежда върху пъпките, са силни. Те спасяват положението им; те разтварят цветовете. Ударите на светлината изхвърлят лошото навън, а изкарват доброто отвътре. Следователно, дойде ли Божествената светлина върху човека, тя ще изкара лошото от неговия ум навън и ще отвори път на доброто, което се крие в душата му.

Искам да коригирам израза, с който си послужих. Казах, че не сте човеци. Какво разбирам под тези думи?

Че не сте се проявили като човеци. И житното зърно, докато е в хамбара, не е проявено. Щом се посее, ще се прояви. Също и вас, като ви посеят, вие ще се проявите като човеци. Друг е взел вашето богатство. Друг владее вашия ум. Заложена е някъде вашата душа. Като се проявите, ще кажете: Искам да си откупя всичко, което съм заложил. Искам да си взема богатството, което Баща ми е дал. И сега, като се върнете по домовете си, потърсете богатството си. Не чакайте да умре вашият земен баща, но го хванете за врата и му кажете: Татко, в тебе е заложено моето богатство – моят ум, моето сърце и моята душа; искам да ми ги върнеш. Кажи и на майка си: Мамо, в тебе е заложено моето богатство – моят ум, моето сърце и моята душа; искам да ми ги върнеш. – Почакай малко, като се жениш, ще ти ги дадем. – Не, аз искам сега да ми ги дадете, сам ще се женя. Казвам: Иде новата светлина, която ще видоизмени отношенията между хората, ще създаде нови отношения. Ние няма защо да се занимаваме с нисшите животни, ще ги оставим настрана. Няма защо да изтребваме гъсениците. Намерете начин да не се размножават чрезмерно.

Един познат ми разправяше, че чел някъде за нови открития на учените. Един учен намерил начин за сгъстяване на микробите, докато се превърнат във вещество за приготвяне на различни украшения, главно колани за жените. В бъдеще, жената ще носи колани от микробите на най-страшните болести. Нека след това се опита някой мъж да оскърби жената. Тя ще му каже: Знай, че мога да те ударя с колана си! Според мене, учените са на прав път. Вместо да се мъчат хората и да страдат от холера и чума, по-добре нека използват тези микроби в услуга на човечеството. Новата, положителна наука ще впрегне злото на работа. Ще кажете, че само учените могат да свършат тази работа. – Не, всеки човек може да впрегне микробите на работа.

И тъй, трептенията на новата светлина ще слязат в низките области на човешкия живот и, веднъж завинаги, ще освободят хората от пертурбациите, на които всеки ден се натъкват. – Наистина, можем ли да се освободим от тези условия? – Който има запалена свещица, лесно може да се освободи. Аз мога да запаля свещицата на всеки човек. Достатъчно е да драсна една клечка кибрит, за да запаля тази вечногоряща свещ. Някои хора и досега държат запалената си свещ под шиник. Обаче, Христос казва, че умният, който сам е запалил свещта си, никога не я туря под шиник. Учените казват, че запалените свещи са новите идеи, които ще преобразят света. Нека проблесне светлината на тези идеи!

Казвате: Като отидем на онзи свят, там ще научим всичко; там ще разберем истината. Ако на земята не се стремите към истината, и в другия свят няма да се стремите. Ако тук имате стремеж, и в другия свят ще се стремите. Следователно, колкото и да е слаб стремежът ви към истината, приложете го, докато сте на земята. Търсете истината! Бъди готов, за най-малкия скъпоценен камък, да продадеш всичко. Готови ли сте и вие, да продадете всичко, за да купите тази малка свещица? Казвате: Да оженим децата си, поне така да ликвидират със своята карма. – Не се занимавайте с кармата. Две хиляди години все с кармата си ликвидирате, и още не сте ликвидирали. Друг ще ликвидира вашата карма. Друг ще разреши този въпрос. Питате; Дали е узряла вече кармата ни? – Тя е узряла и презряла даже. Това всички трябва да знаете. Ако чакате още 50 години, да узрее кармата ви, вие сте загубени. Вашата еволюция ще се спре. Така ще изгубите благоприятните условия за развитие. Няма време за отлагане. Ликвидирайте още сега! Изхвърлете вън от себе си всяко съмнение, всичко отрицателно. Намерете свещицата и я запалете. Тя ще внесе във вас новите идеи.

Христос казва: „Като дойде Духът на истината, Той ще ви научи на всичко." Божият Дух, Който иде сега в света, ще внесе във всички новата светлина. – Кои всички? – Които са готови да запалят своята свещ. Ще кажете, че тогава ще стават чудеса в света. – Тия чудеса са подобни на гласовете, които Илия чул в планината. Така той разбрал, как ще се подобри света и закрил лицето си. – Какво означава закриването на лицето? – Ликвидиране с този свят. След това Илия намерил Елисея, оставил му кожуха си и си заминал. Елисей, като взел кожуха на Илия, ударил реката и казал: В името на Илиевия Бог ще премина реката! Елисей се домогнал до закона, чрез който се уравновесяват противодействащите

сили. Дето минавал, всичко се нареждало добре, благодарение на Илиевия кожух. Когато се запали малката свещица, тогава ще чуете Божия глас. Тогава ще оставите кожуха си и ще закриете лицето си. Това значи, да възприемете Христовото учение и да кажете: В името на Господа Исуса Христа ще премина реката! Христос казва: „Отивам при Отца си и при вашия Отец." – За кои се отнася това? – За онези, на които свещицата е запалена. Христос каза на учениците си: „Идете в света, палете малките свещици и проповядвайте моето учение. Обаче, дойде после дяволът и изопачи Христовото учение. Той вложи в него това, което не отговаря на истината. Днес, между християните, има прости и учени, благородни и неблагородни хора. Истинският християнин е благороден, ако знае как да постъпва със своя ближен.

При един евангелски проповедник в свищовско, отишъл един беден селянин, с молба, да му се помогне. Проповедникът го приел в дома си, нахранил го добре и го поканил да си почине на едно меко, топло легло. Жената на проповедника останала крайно недоволна от мъжа си и попитала селянина: Кога дойде в това село? –Днес.

Хайде, тогава носи много здраве на селото си. Понеже дрехите на бедния селянин не били чисти, проповедникът не бил готов да го задържи повече у дома си. Той се страхувал от жена си. Казвам; Долу фалшивата аристокрация! Долу фалшивото благочестие и благородство! Бих желал да има повече такива българи, какъвто е бил бедният селянин. В селата има повече такива българи, отколкото в градовете. Те ще спасят България. Ако българите вървят по стария път, работите им няма да се оправят. Обаче, приемат ли новото учение и запалят малката свещица, всичките им работи ще се оправят. Ако духовенството запали всички свещи на хората, контрибуцията ще се стопи изведнъж. А сега, те първи са недоволни, първи мърморят против неправдата. Достатъчни вече мърморене! Не произнасяйте името на Господа напразно! Не говорете за пари!

Казано е: „Горко на онези проповедници и духовници, които работят с пари!" Ако свещениците не запалят свещите на хората, ще дойдат простите хора, те ще ги запалят. Но тогава няма да има свещеници. Народът ще изпълнява службата и на свещениците, и на проповедниците, и на учителите. Това ще бъде наказанието им. Всички ще проверите думите ми, ще разберете, право ли говоря. Кажете това на свещениците и проповедниците. Ако не ме послушат, ще снема всякаква отговорност от себе си. Отсега нататък, Господ ще им говори. И вие ще говорите на себе

си, няма аз да ви говоря.

Сега аз искам от вас чистота. На мнозина не харесвам работите. Много от вашите прояви не са похвални и, заради вас, се сипят много хули върху мене. Аз отблъсквам всякаква отговорност от себе си. Няма защо, в мое име да се вършат престъпления. Който иска на служи на някого. да служи на живия Господ – Бог на всички народи, Бог на Любовта. Служи на душата си, служи на своя ближен. Аз нямам нужда да ми служат. И Христос казва: Нямам нужда от вашите свещи, от вашия тамян; няма нужда, духовенството да се облича в тези скъпи одежди в мое име. Нека всеки подаде ръка на брата си и заживее в любов и истина.

Казвам: Ако българите, както и всички останали народи, не приемат новото учение, което сега им се проповядва, никакво бъдеше не ги очаква. Помнете: Всеки дом, който не приеме новото учение, няма бъдеще; всяка партия, която не приеме това учение, няма бъдеще; всеки народ, който не приеме това учение, няма бъдеще. Всички трябва да приемат учението на любовта, правдата и истината, не по форма, но вътрешно; да заживеят като братя, като чада на едни Баща.

Като говоря строго, не мислете, че се карам на вас. Казвам ви да запалите своята свещ, да дадете място на живия Господ в себе си, да опитате Неговата благост. Бог не е такъв, какъвто Го проповядват. Колкото съм ви говорил за Господа, не съм засегнал даже една милионна част от Неговата благост. Велик е Господ в своите действия. Той е жив. Той ще оправи света. Не се противете на великата истина, която иде в света. Бъдете като житното зрънце. Използвайте светлината и топлината, и Бог ще ви благослови. От вас се иска духовна чистота. Да се освободите от всички раздори и недоразумения помежду си. Мъже и жени, всички трябва да бъдат чисти. Това не значи, че те не трябва да ядат и пият, да нямат желания. Може да имаш удоволствия, но законни, от които и ти, и окръжаващите, да сте доволни. Ако се срамуваш от това, което правиш, не го прави. Прави всичко съзнателно, чрез закона на жертвата. Това не значи, да живееш като калугер, но по закона на свободата, както живеят ангелите. Това е живот в хармония.

Желая ви, да получите благословението на живия Господ. Нека Той ви ръководи. Нека Той ви учи.

Сега, давам ви почивка за четири – пет месеца. През това време ще проповядвам на себе си, а Бог да ви учи. Ще отида за малко време сред природата, да правя научни изследвания. В София има много

проповедници, може да отидете да ги слушате. Не казвам, че само мене трябва да слушате. Свободни сте да ходите, дето искате: на театър, на концерт, на разходка, накъдето сърцето ви тегли. Ние не туряме преграда на пътя на хората, не ги ограничаваме, оставяме ги свободни.

Сегашните хора трябва да поплачат малко, като децата. Дъжд е нужен на света. Като мине и замине дъждът, всичко ще се нареди добре.

7. Беседа от Учителя, държана на
9 май, 1920 г., София.

Истинната лоза

Ще прочета 15 гл. от Евангелието на Йоана. Тази глава е за учениците, а не за обикновените хора.

Първите стихове от тази глава се отнасят до пръчките. Има една аналогия между развитието на пръчките и изявяване Царството Божие на земята.

„Вие сега сте чисти заради Словото, което ви говоря" (– 3 ст.). Както пръчката черпи сокове от лозата, така и ученикът, в развитието си, черпи сокове от своя учител.

»Отец ми е земеделецът." Значи, каквото е земеделецът за лозата, това е Отец за ученика. Както земеделецът знае закона на присаждането, така и ученикът трябва да го знае. Мислите ли, че ако се отклонявате от правия път, може да бъдете присадени, дето и да е? Не, има известно отношение между присаждането на дърветата и присаждането в психичния живот на ученика.

„Ако пребъдвате и мене, и думите ми пребъдват във вас, каквото искате, ще просите, и ще ви бъде." (– 7 ст.). – Този стих засяга умствения свят.

„Който пребъдва в мене, и аз в него, той принася плод много." (– 5 ст.).

,,В това се прославя Отец ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете мои ученици." (– 8 ст.). – Това са условия, за да бъдете ученици. Казват: Да бъда ученик! – Прочети 15 гл., да видиш, какви са условията за това. Само при тези условия можеш да бъдеш ученик. След това се явява въпросът, какво ще се случи с тебе, като станеш ученик. На онзи, който влезе в училището, се казва: „Както Отец възлюби мене, и аз възлюбих вас: пребъдете в моята любов." (– 9 ст.). Да пребъдваш в Божията Любов, това е особено посвещение.

„Ако държите моите заповеди, ще пребъдете н любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца ми и пребъдвам в Неговата Любов." (– 10 ст.). – Вие искате да ви обичат, но не пребъдвате в любовта. Кой от вас пребъдва в любовта? Де е вашата любов? Христос доказа, че пребъдва в любовта. Като Го поставиха на кръста, Той се моли на Господа и смирено

понесе всичко. Това значи пребъдване в любовта. Ако пребъдвате в любовта, и вие трябва да докажете това. Дали си ученик, или учител, трябва да докажеш любовта си. Тази година искам да докажете любовта си. Как ще я докажете? Ако е на думи, празните думи нищо не означават ; ако е на обещания, и те не важат за мене. Това е само цвят. Дайте плода на този цвят. Искате да се отвори небето, да ви направят силни. Бог да направи за вас всичко, а вие нищо да не дадете. Като ви наблюдавам, учениците в България искат много неща. Това е невъзможно. За учениците от всички времена и епохи, от всички народи и племена, правилата са едни и същи, с нищо не са се изменили и никога няма да се изменят.

Сега и вие търсите Христа, за Него говорите, искате да Го познаете и мислите, че Го познавате. – Може да Го познавате, без да пребъдвате в любовта Му.

„Това ви говорих, за да пребъде моята радост във вас, и вашата радост да бъде изпълнена." (- 11 ст.).

„Тази е моята заповед, да имате любов помежду си, както ви аз възлюбих." (12 ст.). – Между учениците трябва да има такава любов, каквато между ученика и Учителя.

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." (-–18 ст.).

„Вие сте ми приятели, ако правите това, което ви аз заповядвам." (---14 ст.).

„Не ви наричам вече роби, защото робът не знае, що прави господарят му, а вас ви нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца, явих ви го." (-- 15 ст.).

„Не избрахте вие мене, но аз вас избрах, и поставих ви да идете вие и да принесете плод, и плодът ви да пребъде; щото, каквото поискате от Отца в мое име, да ви даде." (–16 ст.).

„Това ви заповядвам, да имате любов един към друг.»(-- 17 ст.).

„Светът ако ви ненавиди, знайте, че мене по-напред от вас възненавидя." (– 18 ст.).

„Ако бяхте от света, светът би любил своето; понеже не сте от света, но аз ви избрах от света, затова светът ви ненавиди." (– 19 ст.).

Под „светът" Христос подразбира черното братство, черната ложа. Светът се управлява от черната ложа. Тя не може да ви обича. Всичките закони, наредби и форми на държавата се приготват и изработват от света. Всичко това действува на хората.

Помнете Словото, което ви аз рекох: „Не е рабът по-голям от господаря си. Мене ако изгониха, и вас ще изгонят; ако са държали Словото ми, и вашето ще държат." (– 20 ст.).

„Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат; сега, обаче, за греховете си извинение нямат." (- 22 ст.).

„Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не биха имали, но сега видяха и възневидяха и мене, и Отца." (– 24 ст.).

„Но и вие свидетелствувате, защото отначало сте с мене."(– 26 ст.).

Казвам: Четете и препрочитайте тази глава много пъти; размишлявайте върху нея. Тя съдържа ценни мисли и упражнения за ученика.

Сега, във всички ви е влязла мисълта, че когато ученикът тръгне в духовния път, трябва да се откаже от материалния си живот. Това е криво схващане. Както духът и материята живеят заедно, макар и в противоположни посоки, така и човек се нуждае и от материалния, и от духовния свят. Щом влезеш в света, ще работиш там, докато свършиш работата си, т. е. докато победиш света. Ако не победиш света, не можеш да бъдеш добър ученик. Ще победиш света и ще разполагаш с това, което си спечелил в него. И Христос казва: „Аз победих света." Ако Учителят победи света; и ученикът трябва да го победи.

Сега и вие имате желание да отидете в света и да го победите. Обаче, вместо да го победите, вие се подчинявате на неговия ред, на неговите закони, на неговите мисли, желания и действия. Вие мислите, че всичко, каквото става в света, е идеално. Мнозина искат да отидат в света, да видят, как играят видните актьори на сцената. Питам: Каква по-хубава сцена търсите от действителния живот? Какво по-хубаво представление от живота? Актьорът се гърчи на сцената, играе ролята на болен; някой болен в живота се гърчи на леглото си. Кой от двамата е по-добър актьор? – Който играе по-добре ролята си. Убиват някого на сцената; убиват някого в живота. Кой от двамата е по-добър актьор? – Който играе по-добре ролята си. Наблюдавайте живота! Там ще срещнете най-добрите актьори, които играят роли от различен характер. Там ще се натъкнете и на комедия, и на драма, и на трагедия. Казвате: Да отидем на театър! Който няма възможност да си купи билет за театър, се счита се нещастен. Питате ме: Ходихте ли на еди-коя си драма? Много хубава беше. – Аз съм виждал по-хубава драма от нея. Наистина, този автор е направил хубав превод на тази

драма, но чели ли сте оригинала й? Той е много по-хубав от превода.

И тъй, има художници, които копират от живата природа; има музиканти, които копират от живата природа. Но научите ли езика на природата, тогава ще се ползувате от същността на нещата, ще си изработите верни схващания за живота и за природата. Сега слухът ви не е толкова развит. Вие мислите, че природата не говори. Не, тя говори много красноречиво. В известни дни през годината, Учителят на Бялото Братство слиза космически в природата. Има моменти, когато небето се отваря. Тогава хората казват, че видели нещо особено. Има епохи в живота на човечеството, когато Учителят слиза на земята. Който попадне в тази епоха, може да види Великото в природата. Бог някога мълчи, някога говори. Той мълчи, когато е зает с някаква велика мисъл. Тогава Той създава нов свят. В тия творчески моменти на Бога, на земята стават най-големи престъпления. Тогава Той не се занимава с глупостите ка хората. Те казват: Докато Бог мълчи, ние да наредим своите работи. Сега му е времето. Щом свърши работата си, Бог веднага обръща погледа си към хората: разглежда работите им, разчиства техните сметки. Нищо не избягва от Неговия поглед. Той никого не забравя, за всичко е буден. Казва се, че Бог никога не спи. И като те види, Той се представи, че не те е видял. Ти мислиш, че не вижда, какво правиш, и се успокояваш. Бог всичко вижда, но работи в абсолютно мълчание.

И тъй, за да се домогнете до любовта, трябва да бъдете ученици. За да бъде обичано от майка си, детето трябва да бъде дете. Ако не се проявява като дете, не може да спечели любовта на майка си. Искаш ли да те обичат, стани като детето. За да бъде обичан, и ученикът трябва да се постави в положението на ученик. Ако искате да опитате любовта, трябва да се поставите в положението на дете или на ученик. Ако искате да опитате любовта, трябва да слезете на земята, да се ограничите, да определите отношенията си към Бога. Щом се смирите и станете като Бога, ще живеете в Него, няма защо да Го търсите отвън. Щом се ограничите и започнете да работите за Бога, Той ще ви се изяви в своята любов. За да живеете в Божията Любов, тялото ви трябва да бъде хармонично. Това значи, да имате сърце, направено от фина материя; ум, направен от организираните сили на природата: душа, произлязла от субстанцията на Бога, т.е. от Неговата същина и дух, подобен на Божествен лъч, който оживява всичко. Когато тези елементи се съчетаят хармонично, човек дохожда до съзнанието, че живее едновременно във всички светове – на физическия, в

астралния, менталния, причинния и Божествения.

Сега, като казвам да бъдете ученици, не значи, че не сте такива, но бъдете трудолюбиви и способни ученици, за да разрешавате лесно мъчнотиите си. Ако държите дъщеря си постоянно затворена, и не я пущате в света, разбира се, че тя ще бъде чиста. Изкуство е да живее тя сред света, при изпитания и изкушения, и пак да остане чиста. Да бъдеш чист при благоприятни условия, това е в реда на нещата; да бъдеш чист при неблагоприятни условия, това е изкуство. Който е минал през нечистотиите и съблазните на живота и запазил чистотата си, той може да се нарече ученик. Някои искат да бъдат ученици, но да се затворят в замък, да бъдат далеч от изкушенията, за да запазят чистотата си. Тогава няма защо да бъдат ученици. Това е лесно. Ученикът трябва да мине през света, да мине през съблазните и изкушенията. И ако издържи на всичко, той е ученик. И вие, като влезете в духовния път, казвате: Дано мина без изкушения и изпитания, с малко мъчнотии. Помнете: На всеки човек са дадени толкова изпитания, колкото са необходими за развитието му. Вижте, как е наредена програмата на различните училища и класове. За всеки клас е предвидена програма, съответна на развитието на учениците. Ако хората могат да си нареждат работите толкова умно, какво остава за Бога, Който знае всичко и има пред вид всички. Вие сте влезли вече в пътя и казвате: Господи, не ни пращай изпитания, които ще ни сломят. Това значи, да нямаш вяра в Господа. Като ученик, ти трябва да кажеш: Господи, готов съм да изпълня програмата Ти тъй, както си я наредил. Да бъде Твоята воля!

Днес аз говоря на онези от вас, които се готвят за ученици, които са пред вратата на ученичеството. Казвате: Ние сме ученици. – Разбира се, че сте ученици. Важно е, в кой клас сте. Има ученици от отделенията, от прогимназията и гимназията. При това, от един ученик до друг има разлика. Има ученици от университета, има и окултни ученици. Значи, има ученици от различни категории. Като казвам, че още не сте ученици, имам пред вид, че не сте достигнали до истинското понятие „ученик". Вие сте ученици в прогимназията, но не и в гимназията. Може да сте ученици в гимназията, но не и в университети. Така ли е? Питам тогава: Какви са качествата на окултния ученик? Качествата на окултния ученик са строго определени. Който има желание, може да бъде окултен ученик, но трябва да притежава неговите качества. Всеки човек има определена цел в живота си, която може да постигне. Целта на търговеца е да стане богат; целта на военния е да спечели сражението; целта на гладния е да се нахрани, на

жадния – да задоволи жаждата си, на ученика - да учи.

И тъй, нашата цел през цялата година е да се научим да любим и да обичаме. Второто нещо: да намерим начин да изявим тази любов. Трето: да знаем, при какви условия да изявим любовта си. За да те обичат, трябва да имаш нещо в себе си. Ако обичаш музиката и свириш добре, ще те обичат; ако си добър художник и рисуваш, ще те обичат; ако си милосърден и помагаш на страдащите, ще те обичат. За да те обичат, трябва да проявиш Божественото в себе си. Ако майката възпитава детето си добре, то ще я обича. И окръжаващите ще кажат за нея: Ето една добра майка! Майка, която не възпитава добре децата си, оставя ги свободно да растат, а сама мисли за разходки и удоволствия, не може да бъде обичана. Тя не дава добър пример на децата си. Като пораснат, те ще кажат: Много неща знае майка ми, само едно нещо не знае – да възпитава. И вие може да знаете много неща, но само едно не знаете – да служите на Христа, на вашия Учител. Не знаете, как да приложите Неговото учение. Ако запитам днес, кой и да е човек, приложимо ли е Христовото учение, ще каже, че не е приложимо, не е съвместимо с човешкия живот.

Ще кажете, че Христос говори за чист живот, а вие не можете да спазите тази чистота. Ще кажете, че женените не могат да бъдат чисти. – Не е така. Колкото неженениият може да бъде чист, толкова и жененият. И обратно: колкото жененият може да бъде нечист, толкова и неженениият. Жената представя стъкленица, в която затваря мъжа, да не се каля. – Кога се цапат мъжът и жената? - Когато окото им гледа само навън. Мъжът ходи натук-натам, но окото му все навън гледа. И жената прави същото. При това положение, те неизбежно ще се оцапат. Щом човек престане да гледа Бога в себе си и не се вдъхновява от Неговата Любов, той се увлякъл във външния свят. Той вече е готов на всякакви престъпления –- всеки може да го подкупи. Той се увлича от черните очи на жената, от нейния гръцки нос, от червените й бузи. А жената се подкупва от богатството на мъжа: от нивите, къщите, парите му. Това не е любов. Писанието гледа на това като на място за престъпления. Ако се подкупвате от знанието на своя учител, и вие сте на опасен път. Знанието не е цел. Любовта носи знанието в себе си. Не можеш да имаш знания, преди да си придобил любовта.

И тъй, който придобие любовта в нейната пълнота, само той може да има истинското знание. Не мислете, че без любов може да бъдете силни. Нямате ли любов, вашата сила е фиктивна. Казваш: И без любов мога да постигна желанията си. – Нищо не можеш да постигнеш. Потърсете в

историята, да видите, има ли поне един реформатор или велик учител, който да е постигнал нещо без любов. Временно може да има някакъв успех, но всичко това ще се разруши, няма да остане спомен от него. Всяка сила, проявена без любов, е осъдена на разрушение. – Тогава, защо влязохме в този път? – Да, без любов няма успех. Аз ви изнасям истината така, както никой досега не ви е говорил. Без любов никой нищо не може да направи. Ще ти каже някой, първо да придобиеш знание, а после ще се стремиш към любовта. Не е така. Без любов не може да се придобие истинското знание. Това е правило без изключение. Аз съм правил много опити, търсил Съм различни пътища и най-после дойдох до заключението, че без любов няма успех. Казваш: Сърцето ми е студено. – Да, студено е, защото нямаш любов. – Отде да я намеря? – На този въпрос вие сами ще си отговорите.

Помнете: Всичко се постига само чрез любовта, която носи в себе си мъдростта и истината. Като възприемете Тази мисъл, вие ще усетите нов подтик в себе си, нова светлина, която ще ви помогне да гледате на човешката душа по нов начин. Така всички същества ще ви станат приятни. И влечугите, и жабите, на които гледате с отвращение, ще ви станат приятни. По-право ще гледате на тях със съжаление, отколкото с отвращение. Като срещнеш костенурка, жаба или змия, ще знаеш причината, защо костенурката носи тази коруба на себе си, защо змията се влече, защо жабата е студенокръвно животно. А сега, като срещнеш своя ближен, първо виждаш отрицателното в него и казваш: Голям лицемер си ти, искаш да ме излъжеш, но аз не се лъжа. Имам ум, разбирам хората. Според мене, ти отдавна си се излъгал, няма защо да те лъжат хората. По-добре потърси причината, защо твоят ближен се проявява неправилно. Влез в неговото положение и кажи: Моят брат решава една трудна задача. Преди да се произнасяш за нещо, трябва да знаеш причината, защо става така, а не иначе.

Сега ще си послужа е примери от комуналния живот на някои наши братя. Идат при мене няколко братя от Стара Загора и ми казват: Решихме да образуваме една комуна, да покажем на хората, как се живее комунално. Нашата комуна ще служи за светило. Ще напуснем службата си и ще влезем да работим в комуната. Казвам на тези комунари: Слушайте, преди да разрушите старата къща; съградете нова. Ако я разрушите, де ще живеете? Следователно, не напущайте старата си служба, докато не сте постигнали новото.

Преди няколко дни дойде при мене един брат от София, който ми каза, че решил да образува една комуна, която да храни 40 - 50 души. Той тръгнал да държи сказки върху комуните и си мислел, че намерил разковничето на живота. Обаче, след четири-пет месеца комуната се разтури. Не е лесно да храниш 40 – 50 души! Любов се иска за това! Комунарите се скараха и се разделиха. След това ме питат, защо аз не оправя тази работа. - Не я оправям, защото те сами могат да я оправят. След това, друг брат от същите комунари образува втора комуна. Всички казаха: Тази комуна ще върви добре, защото братът е земеделец. И тази комуна се разтури по простата причина, че на всички липсва любов. Всеки иска да се осигури, да вземе повече от другите. Така не се решават въпросите. Тук се искат дела, проникнати от любов. Този е начинът за резрешаване на всички въпроси.

Много от вас искат да бъдат мои ученици, за да се осигурят. – Аз не осигурявам никого. И вие ще работите, както и аз работя. Аз никъде не съм осигурен. – Какво ще правиш, като остарееш? Кой ще те гледа? – Като остарея и няма какво да ям, ще погладувам малко. Ще се помъча малко, ще прекарам около 40 деня гладен, ще поритам. – Ако умреш? – Аз мога да умра и като ям, и като не ям. За мене е безразлично, дали в изобилие ще умра, или в немотия. Този въпрос не ме интересува. Не че абсолютно не се интересувам, но погледна тук, погледна там, виждам рана и казвам: Ще я превържа. Превързвам раната и продължавам работата си.

Първото нещо, което се изисква от учениците, за да се образува една комуна, е високо съзнание. Събират се заедно, за да си помагат взаимно. В много комуни, старите взимат инициатива за всичко. Те искат да заповядват на младите и то, в името на Бога. Всеки иска да прокара свои възгледи, да се наложи на останалите. Той твърди, че Духът му казал така. Други говорят от мое име и казват: Учителят каза така. Като ги слушат, някои възразяват: Чудно нещо, Учителят казва на тях едно, на вас – друго. Какъв Учител е този? Питам: Защо не проверите това с мене, да чуете, какво съм казал и какво не съм казал? Сега съм на земята, между вас, лесно можете да проверите всичко. Друго нещо е, ако съм на онзи свят. Ще кажете, че се разговаряте с духовете. – И аз се разговарям с тях. При това, аз не се нуждая от медиуми, направо се разговарям с духовете. Мнозина мислят, че като се разговарят с духовете, всичко казано е повече от чиста монета. – Те не подозират, че и в другия свят има толкова нечистотии и зло, колкото и на земята. И там има лъжи и заблуждения, както и тук. Там

можеш да се оплетеш много лесно. За да се справиш с тия лъжи и примки, трябва да имаш прозорлив, схватлив ум. Като влезеш в духовния свят, между лъжливите духове, ще те преоблекат и нахранят, ще те заведат на разходка, на техните ливади, между безброй цветя, които упояват. Там ще се упоиш и заспиш и, като се събудиш, ще се чудиш, де се намираш. Те започват добре, свършват зле. За да не се оплетеш, ще държиш съзнанието си будно, да не заспиваш. – Тогава по-добре да не се занимаваме с духовния свят. – Ще се занимавате, но ще бъдете разумни. Ще знаете, че и духовете са като вас, но с по-фини тела; те разполагат с по-големи възможности от тия, с които вие разполагате. Като се отегчат от нещо, те започват да се занимават с хората на земята, шегуват се с тях, разказват им различни измислици – подиграват се с тях.

Един познат ми разказваше своя опитност, как един дух се подиграл с него. Това се случило в Плевен. Един дух му нашепнал: Вземи довечера една свещ и едно огледало. Като дойде 12 ч. вечерта, запали свещта и започни да гледаш в огледалото. Ще ти се явя в такъв вид, какъвто никога не си очаквал. Той запалил свещта и започнал да гледа в огледалото. Дълго време гледал, но нищо не видял. Най-после чул глас: Какво виждаш? – Нищо не виждам. – Не виждаш ли едно магаре?
Това се отнасяло за самия него – значи, духът искал да се подиграе с него, нарекъл го магаре. Това не трябва да ви обезсърчава, но учете се. Ако знаете законите, няма да гледате духовете в огледалото. Ако искате да влезете във връзка с тях, трябва да събудите своите духовни чувства. Духовете не се виждат с физическите очи, нито се възприемат с физически сетива. Духовният свят се възприема с духовни чувства.

И тъй, задачата на ученика е да се запознае със своя Учител. Де е неговият учител? - На небето. По форма,Учителят може да е на земята, във физическо тяло облечен, но по същество, Той не живее на земята. Вашата първа работа през тази година е да спечелите любовта на вашия Учител. Дето и да ходите, каквото и да правите, стремете се да придобиете тази любов. Преди няколко години дойде при мене една млада мома, много интелигентна, която ми разказа, как гледа на хората. На всички хора гледала добре, с разположение, но първата ѝ работа била да намери във всеки човек една добра черта. Щом я намери, хваща се за нея и след това, каквото лошо види, забравя го. Като държи в ума си добрата черта на човека, и той се отваря към нея. Така се създават добри отношения между нея и човека, когото среща. Това е светска мома, която мисли и постъпва

правилно. Тя е дошла до едно духовно прозрение и решила правилно въпроса за отношенията между хората. И вие трябва да се ползувате от това разрешение. Сега и на вас казвам: Като срещнете един човек, потърсете първо една добра черта в него. И после, каквато слабост да видите в него, турете я настрана, тя е нещо второстепенно. Докато се спирате на отрицателните черти в човека, вие всякога ще бъдете далеч от истината. За да имате успех в живота си, дръжте се за доброто в човека. Това не става насила. Правете опити, както младата мома е правила ред опити, докато придобие това изкуство. Щом един човек може да постигне нещо, всички хора могат да го постигнат.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза". Представете си, че и вие сте пръчка на тази лоза, т.е. присадка. Следователно, не търсете Христа вън от себе си, но считайте, че сте присадени на Христа, както пръчките на лозата, и се стремете да научите Неговия език. Ученикът трябва да научи езика на своя Учител, а не Учителят на ученика. Щом научите езика на Христа, ще се разбирате с Него. И тогава, каквото поискате в Негово име, ще ви се даде. Това означава стихът: „Просете, и ще получите ; хлопайте, и ще ви се отвори; искайте, и ще ви се даде." Ако не знаете езика на Христа, колкото и да Му говорите, няма да получите отговор. Кажете ли една дума на Неговия език, веднага ще ви се отговори. Тази година искам да се заемете с изучаването на Христовия език. Първата дума на този език е любовта. Ако тази дума ви се вижда мъчна, започнете с обичта, макар че не е първа дума. Думата „любов" трябва да се очисти, понеже хората са я оцапали. В думата „обич" се крият по-фини чувства от тези в любовта. Един ден, когато тази дума се очисти, ще видите, каква мощ, каква сила и красота се крият в нея.

Нека всеки си зададе въпроса: Обичам ли Христа, любя ли Го? И, като отговор на зададения въпрос, да си каже: Възлюбих Христа. Частичката „въз" усилва значението на думата любя. Възлюбен е силна дума. Можете ли да изпеете думата „възлюбих"? Ако имате любов в себе си, веднага ще намерите мелодия на тази дума. Тя ще бъде най-хубавата мелодия, която, някога сте пели и слушали да пеят. Ще кажете: Учителю, изпей ни тази дума. Ето какво ще ви кажа: Възлюбеният пее на възлюбената си, само когато тя искрено го е възлюбила. Ако тя не го е възлюбила, както трябва, той мълчи. Сега Христос още мълчи за вас, не може да ви пее. Ако е въпрос за пеене, аз ви пях. Какво ви пях вчера? Пях ви „Благославяй и не забравяй." Това можах да ви изпея. Пях ви и „ Фир – фюр - фен". Значи, за незнайното може да се пее, но за знайното - не може.

Вие трябва да обработите сърцата си, да станат отзивчиви и към най-фините и нежни чувства. Има духовни чувства, които се крият дълбоко в човешката душа. Те нямат външен израз, не се чуват никакви въздишки. Те не се изразяват с „ах и ох". Чуете ли някъде въздишки, ах и ох, ще знаете, че това не е много дълбока скръб. Дълбоките духовни скърби се схващат само чрез душата. Само душата познава тази скръб. На онзи, който е минал през такава скръб, дрехите стават бели, и той сам става чист и бял. Обаче, белината не е всичко. Тя трябва да се превърне на светлина. Светлината пък трябва да мине през живота, да принесе своите плодове в Божествения свят. Значи, белината трябва да се превърне на светлина, а светлината – в движение, да излезе в съзнателния живот, дето да принесе своите плодове. – Де зреят тези плодове? - На дървото на живота. Който вкуси от тези плодове, той ще почувствува присъствието на Бога във всичката му пълнота. С други думи казано: Който вкуси от мощното и красиво Слово на Великия Учител, той ще разбере Неговия дълбок смисъл.

Тази година на всички се дават възможности и условия да научат езика па своя Учител. Мнозина казват, че са видели Христа на сън. Питам: Каза ли ти нещо Христос? - Нищо не ми каза. Много естествено, как ще ти говори, щом не знаете езика Му. Ако знаете езика на Христа, Той непременно ще ви каже нещо. Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките, а Отец ми – земеделецът. Който пребъдва в мене, и аз ще пребъда в него." Разбирате ли този език на Христа?

Сега, мнозина от вас ще заминат. Да не мислите, че ще заминете за другия свят. Не, вие ще отидете в света, да се учите. Там ще се натъкнете на мъчнотии, недоразумения, спънки, съмнения. Те могат да се разрешат само по пътя на любовта. Достатъчно с да знаете езика на Христа, да се разговаряте с Него. Той ще ви даде упътвания, как да се справите с мъчнотиите си. Само така, хората ще се разбират, ще влизат в положението си. На кого разчита болният? На лекаря. Като го види, той казва: Господин докторе, ти си за мене Бог, майка, баща, помогни ми. Болният знае, че само лекарят ще влезе в положението му и ще го разбере. И лекарят, като види; че болният уповава на него, проявява готовност да употреби всичкото си знание, да му помогне. Обаче, каже ли болният, че лекарят е длъжен да го лекува, защото му се плаща, вместо да спечели разположението на лекаря, ще го настрои против себе си. Щом искаш да ти се помогне, ще се молиш. Някой казва: Ако Бог иска, ще ме излекува. – Няма защо Бог да иска, ти ще искаш. Ще приложиш всичко: ще се молиш, ще плачеш, и най-после ще

кажеш: Господи, бий ме, мачкай ме, само да ме излекуваш. В отговор на твоята молба Бог започва да те лекува. Ти си готов вече да се обърнеш към Него.

При мене идват мнозина, да се съветват за нещо, да ги упътя в живота. Едни се чувстват свободни, а други се смущават, не смеят да ме запитват за това, което ги интересува. Те казват: Не искаме да безпокоим Учителя, да отнемаме времето Му. Ние сме благородни хора, не искаме да се натрапваме като другите. Те не знаят, че ме безпокоят повече от другите. Вместо да разрешат този въпрос на време, те пропуснали условията и го усложнили. Някой има да решава важен въпрос, но не иска да ме безпокои, да се посъветва с мене. Предпочитам да ме безпокои, но да разреши въпроса по закона на любовта, отколкото да го разреши неправилно. Аз приемам всеки, който се намира в някакво затруднение. Дойде ли при мене човек, чието сърце е в голяма мъка, веднага го приемам и му давам съвет. Няма случай в живота ми, когато е дошъл при мене човек с някаква мъка на сърцето, в ума или волята си, и аз да не съм му помогнал. Дойде ли при мене човек с желязна, силна воля, който може сам да реши задачите си, свободен съм да не го приема. Аз говоря от името на Бога и на Христа. Бог казва: Откак светът съществува, няма случай, да не съм помагал да страдащите. Колкото и да е зает Бог със своите работи, похлопа ли на вратата Му една страдаща душа, Той оставя всичко, за да й помогне. Бог помага на всеки човек, на когото умът е смутен, сърцето угнетено и волята му заробена.

Днес, всеки иска да бъде ученик, да се върне в своите ученически години. Наистина, няма по-голямо желание за човека от това, да бъде ученик. Същото се отнася и за окултния ученик. Няма но-красиво желание за човека от това, да бъде ученик на окултната школа.

Сега, на всички, като на ученици, ви пожелавам добър път. Добър път към любовта! Добър път към мъдростта! Добър път към истината!

Желая ви, да се запознаете с езика на любовта, с нейната граматика, да знаете, де да поставите частите на изречението, както и препинателните знаци.

Желая ви, да научите езика на мъдростта и езика иа истината. И като дойдете следната година при мене, да ми говорите: вече с езика на мъдростта и истината. Отличен е този език!

Снощи дойде при мене една ученичка, която ми говори с езика на истината. Тя ми каза: Учителю, ще Ви кажа една горчива истина за себе си.

Не можах да издържа на любовта. Казах й:Аз те похвалявам за смелостта. Ти започна вече да говорни с езика на истината. Тя продължи: Трябваше по-рано да направя това, но волята ми беше слаба. Отсега нататък, ще говоря истината и ще я прилагам, както никога досега. Искам да живея в чистота. Ето един идеален пример. Аз похвалявам тази ученичка и желая, всички да бъдат като нея. Много ученички не са по-добри от нея, но минават за добри. Трябва да бъдете смели и решителни пред Господа, да изповядвате греховете си. Всички трябва да отворите сърцата си, да изхвърлите всичко нечисто вън. Всички трябва да се изповядвате. Ще застанете пред своя Учител в душата си и ще кажете: Учителю, досега не съм приложил Твоята Любов, не съм приложил Твоята чистота, но отсега нататък ще приложа всичко. Ще приложа Любовта ти в нейната пълнота. След това ще дойде изкушението, което ще ти нашепва: Не обещавай още; знаеш ли, дали можеш да изпълниш всичко? Казваш: Мога. След това, пак иде изкушението и те пита: Можеш ли да издържиш на Божествената чистота? - Мога. Наистина, щом придобиеш любовта, ще придобиеш и чистотата. Дето е Любовта, там е и чистотата.

Като слушате да говоря така, казвате: Учителят иска да ни направи светии, да ни лиши от благата на света. -Питам: Ако любя Господа, ще мога ли да се откажа от света? – Какво ще остане за нас, ако се откажем от света? – И жабата мисли, че, като напусне блатото, животът се свършва. Не, вън от блатото има по-хубав живот. Животът на музиканта не е ли по-хубав от крякането на жабата? Художникът, който рисува със своята четка, не седи ли по-високо от жабата? Онзи, който чете свещените книги и ги прилага, не стои ли по-високо от жабата? Един ден, когато напуснете земния живот, пред вас ще се отворят такива перспективи, които ще бъдат хиляди пъти по-велики, по-славни от сегашния ви живот. Днес се срещат майка и дъщеря. Майката целува дъщеря си, но после дъщерята се отърси малко и казва: Студена е твоята целувка. Защо е недоволна тя? – Липсва нещо на целувката. – Трептенията й не са възвишени. Първо, душата трябва да трепти, да внесе трептенията си в целувката. Майката мисли, че е просто нещо да даде една целувка. И дъщерята целува майка си, но и тя остава недоволна, чувствува, че дъщерята обича някого повече от нея и му дава по-гореща целувка. Майката въздъхва, и казва: Затова ли я родих? После казва:Дъщеря ми дава брашното на друг, а на мене - триците. Това са последните целувки. Мислите ли, че може да излъжете човека с последните целувки? Аз не давам на никого последни целувки и не

приемам такива. Аз говоря в името на Господа: Той нито дава, нито приема последни целувки. Целуне ли те Господ, ти ще станеш, ще оживееш и ще възкръснеш. Ще станеш чист като ангел. Под „девствен" разбирам целувката на Бога, целувката на Христа.

Желая в бъдеще всички да имате тази целувка, да станете, да оживеете, Да възкръснете и да кажете: Сега познавам необятната Любов на Бога, на Христа, на нашия Учител, за когото толкова години се е говорило. Вие сте Го търсили в миналото, търсите Го и сега, да Го намерите! Това е пътят. Друг път няма.

И тъй, ходете в света, работете сред него, но умът ви да бъде зает с три неща:.

Всичко в света се осмисля само при Любовта.

Всичко в света се огражда само с Мъдростта.

Всичко в света се запазва само чрез Истината.

Като ученици, каквато работа и да започнете – дали комуна ще образувате, или друго нещо, приложете трите принципа – любовта, мъдростта и истината. Всички, които взимат участие в комуната, да се проникнат от съзнание за работата, която започват и ще видят, как ще се развива комуната. Всичко ще върви добре. Дето и да приложите новото учение, всичко ще се развила правилно. В новото учение, т. е. в учението на любовта няма изключения.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките". Ето защо, като образувате комуна, обърнете се към Христа и кажете: Господи,ние искаме да влезеш в нашата комуна, да вземеш дял в нея. Ние започваме в Твое име и ще работим с Твоята Любов, Твоята Мъдрост и Твоята Истина. Не мислете, че ще образувате комуна за десетина души. Не, ще отворите широко вратата на комуната за целия Божи свят. Вашата комуна трябва да бъде образец на света – израз на истината. Това е целта на комуните.

Сега ние отваряме школа. Вие мислите, че в тази школа ще влязат само избраните. Звани н незвани, ще влязат всички без изключение. Който може да люби, който може да мисли, който може да говори истината, той е добре дошъл, той се приема за ученик в тази школа. Малък или голям, който желае, може да влезе в школата.

За следната година искам да развиете три теми, най-много по десетина листа. Първата тема ще бъде за любовта. Ще я пишете в проза или поезия, както желаете. Всяка дума да има точно определено значение, да бъде естествена, да изтича от дълбочината на душата.

Втората тема ще бъде върху мъдростта, а третата тема – върху истината. Това е работа за способните ученици. За всяка тема ще напишете най-много по десет страници. Листовете няма да бъдат големи, цели коли, но четвърт лист от колата. Ще пишете от едната страна на листа, другата ще бъде празна. По-малко от десет листа може да напишете, но в никой случай повече. Някой може в десет реда или с десет думи да каже нещо за любовта. И това е добре. Изкуство е, с малко думи да кажеш много нещо.

Сега, да свърша беседата, да не натегне много. Някои се намират в положението на обръчите на кацата. Кацарят ги стяга, да не остане празнина, през която да тече водата. След това, той налива вода и гледа, дала не тече отнякъде. Ако забележи, че кацата сълзи някъде, веднага излива водата, изважда обръчите и рендосва дъските, които не прилепват добре. Пак стегне обръчите, пак налива вода и гледа да не тече отнякъде. Най-после кацата казва: Стига вече! Докога ще продължава това? – Докато водата изтича от нея. Щом се приготви, затваря я. Следната година пак проверява да не се е разсъхнала.

И тъй, като ви говоря за обръчите на кацата, искам да бъдете свободни от закона на кацата, Това не значи, че като се освободите, да кажете: Хайде да си вървим! Не, може да останете още няколко дни, според работата ви. Аз разрешавам най-много до десет деня. От десет деня нататък имат думата търновци. Те могат да кажат: Докога ще седят тия гости? Все с тях ли ще се занимава Учителят? Аз не вярвам, че могат да кажат така, но всичко е възможно. Ако решавам въпроса от гледището на любовта, може да останете, колкото време искате. В името на любовта, всички сте добре дошли! Яжте и пийте, колкото искате, няма да давате сметка на никого, нито аз ви искам сметка. Но, като излезете оттук, идете вън в света, там да платите дълга си. Идете вън, между хората, и дайте им такъв прием, какъвто ние ви дадохме тук.

8. Беседа от Учителя, държана на
27 август, 1922 г., гр. Търново.

Вратата на овцете

„Аз съм вратата на овцете. Всички, които са дошли преди мене, крадци са и разбойници, но овцете ги не послушаха.“
(Йоана 10:7–8)

Мнозина са спирали вниманието на хората върху тези стихове, давали са им различни тълкувания.

„Всички" казва Христос. – Кои всички? – Които искат да отнемат истината и свободата ви. Каквито и да са те – философи или учени, нямат любов в себе си. Те се представят такива, каквито не са, но всъщност са крадци и разбойници.

Първият акт в света е любовта. Първият плод, който събужда човешкото съзнание, е любовта. Следователно, каже ли ви някой, че любовта се предшествува от друго нещо, той е крадец и разбойник. Светът е пълен с тия крадци. И в черквата ги има. Те са съществували в миналото, но и сега ги има. Който ни каже, че и без любов човек може да се спаси, той ви залъгва. Могат да ви кажат, че, ако подложите тялото си на изгаряне, ще се спасите. И това е заблуждение. Спасяването е акт само на любовта. – Какво представя вярата? Когато ти се казва да вярваш, това значи, да си послужиш с вярата, като условие за победа. Само разумният и интелигентният може да победи; щом победи, той ще се спаси. Болният, т.е. който има вяра, той се спасява. Който има вяра, може да се лекува; който няма вяра, не може да се лекува. Дето е интелигентността, там се проявява любовта.

Какво проповядва черквата днес? – Че спасението е само в нея. Вън от черквата няма спасение. – Това не отговаря на истината. Спасението е в любовта, а Бог е Любов. Значи, спасението е в Бога. Това е истината. Ако спасяваш човека от известна болест за няколко деня, да е няколко месеца или една година, това е залъгване, не спасение. Днес го излекуваш, на другия ден пак заболее. Спасяване подразбира освобождаване на човека от смъртта. Питам: Онези, които проповядват спасение, имат ли любов? Проповядват ли безкористно? Свещеникът, който проповядва учението на любовта, пръв трябва да даде пример, да работи без пари. Неговата работа

е свещена, не може да се плаща.

Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, разбойници са и крадци." Това значи: Всички, които проповядват, че спасението е в черквата, в дома, в жената, в децата и можеш да бъдеш спасен без любов, са крадци и разбойници. Днес така се проповядва. Съберат се старите, ще женят една мома и я поучават: Слушай, ако не обичаш тоя момък, не се смущавай; любовта ще дойде отпосле, сама по себе си. Те я залъгват. След това иде попът и, в името на Бога, т.е. на любовта, венчава младите. И това е залъгване. Любовта не иде сама по себе си. Всяко нещо трябва да се върши с любов. Не се ли върши с любов, то е престъпление. Сегашните бракове са акт на нечистота, на безлюбие. Какъв живот очаквате след това? Ще се съберат двама души и ще живеят без Господа. Какъв брак е този? Какви деца ще се родят? – Престъпници. – Защо? – Защото се раждат без любов. Посейте едно цвете на сянка, да видите, какво ще излезе от него! То няма да се развива добре, ще бъде слабо, хилаво. Мислите ли, че и детето може да расте и да се развива без любов? В душата на майката трябва да гори Божията Любов. Тя трябва да предаде тази любов на детето си и тогава да очаква нещо от него. В душата на всички проповедници и свещеници също трябва да гори Божията Любов. Без тази любов хората ще ви докачат, и вие ще ги докачате. Казвате: Обидиха ни, докачиха ни. – Много естествено, вие обидихте любовта, и вас ще обиждат. Защо проповядвате на хората, че може да се живее без любов? Не, без любов не се живее. Човечеството може да се повдигне и възроди само чрез любовта. Дето няма любов, там има страдания и болести. – Много просто, Бог не е там.

Сега, ако слушате някой правоверен да ви говори за вярата и мястото й в живота, ще извадите заключението, че истински правоверни са православните; евангелистите казват за себе си, че те са най-правоверни. Стане ли въпрос за моето учение, цялото духовенство казва, че то не е правоверно учение. Аз казвам, че моето учение е на любовта. Опитайте го, и сами ще се уверите в това. Какво се проповядва на сегашните хора? Какво им се говори? – Каквото селянинът говори на своя вол. Рано сутринта той го впряга на работа и му казва: Хайде, синко, дий!.. Като изореш нивата, ще ти дам много ечемик, да се нахраниш добре. Като се върне от нивата, господарят му го затваря в дама, а сам отива при жена си и децата си да се нахрани добре. Като седне пред трапезата, казва: Дадох малко храна на вола, нахраних го добре. Ние, пасомите на черквата, не

искаме да бъдем волове, да ни връзват с въжета и затварят в дамове. Срамно и тежко е положението на воловете. Всяка овца, всеки вол, всяко говедо, трябва сами да хвърлят юлара си, да не влизат в дамовете. Те сами трябва да се развържат и отидат в гората. И на вас казвам: Каквато вода или каквото село и да ни дават, откажете се от тях и идете в гората. Там е добрият Пастир. Той ще ви даде чиста вода. – Какво ще стане с вас? – Веригите ще паднат от краката ви, сърцата ви ще се обновят, умовете ви ще светнат и ще кажете: Слепи бяхме, но сега виждаме! Сега и аз ви призовавам, и казвам: Опитайте любовта! Сега е благоприятният момент.

Питам: Какво е предназначението на религията? – Тя дава методи, чрез които Божията Любов може да се проявява. Като роди детето си, майката трябва да го къпе, храни и възпитава. Бъдещият живот на детето се определя от качеството на майчиното мляко. Не е достатъчно само да има мляко майката, но в млякото тя трябва да вложи най-хубавите си мисли, чувства и действия. Такова дете ще бъде хубаво и здраво. Сега питам свещениците, които държат Словото в ръцете си, готови ли са да кажат на хората великата Истина, без никаква лъжа. В Бялото Братство не се позволява никаква лъжа: нито бяла, нито черна! – Може ли да се живее без лъжа? – Може. Кой човек е успял досега с лъжата? Ако през една малка дупчица на бетонна стена тече вода, най-много в една година, водата ще причини известно разрушаване. На същото основание, и най-малката лъжа след години ще причини известно изопачаване на човешкия характер. – Може ли да се живее без лъжа? – Може. Когато Бог създаде света, лъжата не съществуваше. Тя дойде отпосле. Хората създадоха лъжата и дадоха й гражданственост. Днес те сами си служат с нея и казват, че е почтена. Не, никой не може да се оправдае, че си служи с лъжа. Който лъже, той е страхлив, а страхливият няма любов.

Казано е в Писанието: „Любовта изпъжда страха навън." Следователно, страхливият е без любов. – Защо? – Защото е дал място на лъжата в себе си. Мястото на лъжата е място на престъпления. При това положение, никой човек не може да се изправи, нито светът може да се изправи. Питате: Можем ли да говорим истината? Кога трябва да се говори истината? - Всякога. Отиваш на пазар да продаваш масло. Питат те: Прясно ли е маслото? Кога си го приготвил? – Вчера. Всъщност, ти си го приготвил преди пет-шест деня. Защо не кажеш истината? Продаваш брашно. – Прясно ли е брашното? – Прясно е, смлях го преди една седмица. Всъщност, ти си го смлял преди четири-пет месеца. Ученик си.

Пита те учителят: Знаеш ли си урока? – Зная го. Учителят те изпитва, но се оказва, че нищо не знаеш. Защо не кажеш, че не си учил, или не си разбрал урока? Всички хора без изключение – свещеници, адвокати, съдии, трябва да говорят истината. — Каква е задачата на свещеника? – Да свети. На кое място в Божествената книга е писано, че свещениците трябва да говорят на хората така, както днес им говорят? И мене често ме питат: Палиш ли свещи в черква? — Не паля. – Защо? – Защото моята свещ гори постоянно, и на нейната светлина могат да четат всички. – Гори ли кандило в стаята ги? – Не гори. – Защо? – Моето кандило постоянно гори, няма нужда да се пали и гаси. Питам: Не е ли по-добре, нашите умове да са свещи, и нашите сърца кандила, които постоянно да горят и светят? Свещите и кандилата, които вие палите, не са нищо друго, освен преходна светлина. Мислите ли, че ако запалите една свещ или едно кандило на Господа, ще се спасите? Обаче, запалите ли своята свещ, т. е. умът, и своето кандило, т. е. сърцето, с любов, каквото попросите от Господа, ще ви се даде. Това е велика истина, която никой не може да оспори. Ние прилагаме тази истина и казваме и на вас: Приложете я и вие, за да я опитате.

Казвам: Сегашното християнство трябва да напусне езичеството, на което и досега още служи. Ако православното духовенство иска да води българския народ, трябва да го упъти към Бога. Само тогава християните ще имат дух на единство. Те искат да възпитат народа в духа на патриотизма. Обаче, патриотизмът изисква пълни хамбари ; той изисква от майките да раждат повече деца, да ги пращат на война, да се бият за отечеството. Питам: Отде ще дойде толкова жито, че да напълни всичките хамбари? Кои са тия майки, които могат да жертвуват синовете си за своето отечество? Само любовта е готова на жертви. Де са онези българи и българки, готови за всякаква жертва?

Време е вече да се върнем към учението на любовта, което Христос проповядвал на евреите преди две хиляди години. Но евреите не приеха това учение. Ето, две хиляди години се изминаха, и те още продължават да се скитат по света, без отечество. Мислят ли българите, че като не приемат новото учение, по-добра съдба ги очаква? Евреите постоянно избиваха пророците си, но зло ги сполетя. Няма народ в света, който да е злоупотребил с любовта и да не е получил възмездие за това. Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, те са крадци и разбойници." В този стих са изпуснати думите „без любов." „Всички, които са дошли преди мене без любов, те са крадци и разбойници." Питате: Защо младите

бягат от черквата? - Защото няма любов там. Старите казват на младите: И да нямате любов, женете се. Любовта отпосле ще дойде. Ходете на черква, макар че нямате любов. – Не е така. Преди да се жените, трябва да имате любов. Това значи женитба. Без любов никаква женитба не съществува. Това е велика истина! Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене без любов, са крадци и разбойници.

Сегашните християни, както и българското духовенство казват, че Христос е с тях, на тяхна страна. – Ако е така, защо Синодът не запита Господа, да вземат ли участие във войната? Всички, които минават за християни, запитаха ли Господа, трябва ли да се бият. Кой християнин направи това? Всеки казва, че е християнин, че следва Христа, но щом се издаде указ за война, всички вземат оръжието и тръгват да се бият. Никой не слуша, какво казва Господ. Всички казват: Така е наредено, трябва да се бием за отечеството си. – Това е казано от хората, а не от Господа. Днес всички искат да се убедят, че първото ни задължение е към държавата, а после към Бога. Казвам: Първото задължение на човека е към Бога, да има абсолютна любов към Него, а после към държавата. Тъй е проповядвал Христос. Невъзможно е да обичаш държавата си, ако нямаш любов към Бога. Само онези държави и народи могат да се развиват правилно и да имат успех, които се подчиняват първо на Божествените закони, а после на човешките. Само такива народи и държави имат законност и абсолютно верую и убеждение.

Мнозина казват: Христовото учение и до днес не е приложено. Христос говори само на евреите, като на избран народ от Господа. И пророците говориха на евреите. На другите народи Бог не е говорил. – Това не е вярно. Мога да докажа, че Бог е говорил и говори и на други народи. Ако еврейският народ беше, наистина, избран от Бога, защо не прие Христа? Защо, някоя мома харесва един момък, а въпреки това, не го вземе? Причината за това се крие или в момата, или в момъка. Следователно, евреите не приеха Христа, или защото Христос не беше Този, Когото те очакваха, или еврейският народ не беше избраният, за който се говореше. Христос каза на евреите: „Не мислете, че само вие сте чада Аврамови, защото и от тези камъни мога да издигна народ." Следователно, избран народ е само този, на който умът е изпълнен с Божията Мъдрост, сърцето е изпълнено с Божията Любов, а душата – с Божията Истина. В света съществува само една власт – властта на Любовта. Никаква друга власт не признавам. Няма друга власт, по-велика

от властта на Любовта. Всяка друга власт се прекланя пред нея. Няма същество, колкото и да е малко, което да не служи на Любовта. Някои искат да ни убедят, че има власт вън от Любовта. – Не, всяка власт е дадена само от Любовта. Дето е любовта, там има власт; дете няма любов, няма и власт. За това не са нужни много аргументи. Влезте в един дом и вижте, как вървят там работите. Влезте в едно училище и вижте, как вървят работите му. Влезте в една държава и вижте, как вървят нейните работи. Ако нещо куца в дома, в училището или държавата, причината за това е безлюбието. Това е велика истина. И при тази истина, искат да ни убедят, че може и без любов. – Не, всички хора страдат от безлюбие, а не от любов.

Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби." Сега хората искат да ни убедят, че няма да стане второ пришествие. Някои казват, че дяволът щял да ходи с празна стомна по света, отвън влажна, а отвътре суха, та, който се приближи до него да пие вода, той ще му тури печат. Питам: Празната стомна не се ли носи и сега по света? Когато свещеникът ти чете молитва, и ти му целуваш ръка, не ти ли туря печат? Евреите разпнаха Христа на кръст; след Него този кръст се узакони, и хората почваха да го целуват. Това е кръст на престъпление. Ние не целуваме кръста. Ние целуваме живия кръст, в който има жива душа и жив дух. Следователно, когато ме питат, вярвам ли в кръста,отговарям: Вярвам в живия кръст, но не в кръст, направен от сребро, злато, или друг някакъв метал. Ще кажете, че моето учение руши основите на черквата. Не, лъжата разрушава черквата, а не истината. Аз проповядвам истината. Щом е така, изхвърлете мъртвите кръстове и на мястото им турете живи. Някой художник нарисувал Христа, продал картината и, като я гледат хората, казват: Да целунем този свещен образ. – Преди всичко, Христос е живял преди две хиляди години; художникът не Го е виждал нито външно, нито вътрешно, и ще каже, че рисувал Христа. Така говорят интелигентни хора, свършили богословие. Елате с мене, аз ще ви покажа, де е живият Христос. Той живее в домовете на бедни вдовици, сирачета и нещастни хора. Някои обичат да залепват пари на иконите, правят дар за Господа. На тия хора казвам: Елате при мене, аз ще ви кажа, де да залепвате парите си. Залепи ги на челото па бедната вдовица, която ще ти каже: Благодаря ти, братко, че дойде да ми залепиш пари на челото, да посрещна нуждите си. Някога можеш да залепиш на иконата цял чувал брашно, отколкото да лепиш пари. Казваш: Залепих днес на иконата на св. Иван 20 ст. Мислите ли, че св. Иван се задоволява с 20 ст.? Ако днес дойде Христос, какво ще каже за

вашата щедрост?

Христос казва; „Аз съм вратата на овцете, и всички, които дойдат след мене да се учат, ще отговарят затова, което са чули да им говорят. Сега и аз говоря истината, но някои се обиждат. – Нека се обиждат. Ние ще им покажем, че пътят, по който вървят, не е път на любовта. Единственото нещо, с което можете да спасите народа си, е да им говорите истината. В името на Божията Любов, говорете истината, и не се страхувайте! Говорете за всички кръстове, но преди това, имайте пред вид живите кръстове, живите образи. Щом имате живи образи, заради тях ще почитате и останалите образи. Щом носите в душата си образа на живия Христос, ще почитате всички икони. Без живия Христос нищо не може да почитате. Помнете: Христос е проявената Божия Любов. Днес Христос ви призовава. Всеки може да има този жив опит. В любовта се крие вашето бъдеще. Ако искате домовете ви да бъдат устойчиви, съградете ги на основите на любовта. Тя е канарата на живота. Ако мислите, че можете да съградите живота си вън от любовта, лъжете се. Този живот ще донесе всички нещастия. Бог поругаем не бива! Никой не може да измени онова, което Бог е наредил. Който си позволи да изопачи Божията истина, ще бъде прикован на кръста. Казано е в Писанието: „Небето и земята ще приидат, но една рязка от закона на Бога няма да се измени." Ето защо, хората трябва да приемат любовта. Следователно, човек всякога трябва да си казва: Любовта на Бога, Който, живее в мене, ме заставя да говоря истината.

И тъй, сега вие минавате за православни. Ако искате да бъдете такива в истинския смисъл на думата, приложете любовта. Който иска да бъде свещеник в правия смисъл на думата, нека приложи любовта. Когато Христос дойде и намери свещеници, които работят без любов, ще ги уволни. Той ще уволни всички хора, които работят без любов. Ако намери хора, които работят с любов, ще ги приеме като граждани в Царството си и ще им каже: Елате при мене вие, благословени от Бога, да получите своя дял. Сега и аз се обръщам към вас, като към свои братя, и казвам: Направете един жив опит, да приложите любовта. Само така ще придобиете истинското знание. Така ще осмислите живота си. И, като отидете на онзи свят, ще видите, че там не съществуват български закони, нито други човешки закони. Там съществува само един закон – Божият. Там няма да те питат, българин ли си, французин ли си, руснак ли си, каква вяра изповядваш, но ще те питат: Член ли си на Божията Мъдрост?

Любовта в сърцето ти ли е? Истината в душата ти ли е? Ако имаш всичко това, ще отвориш душата си пред св. Петър, и той ще каже: Влез в Царството Божие. Ако не отвориш ума, сърцето и душата си за любовта, не можещ да бъдеш гражданин на Царството Божие. Като дойде на земята, Христос ще ви зададе същия, въпрос: Приложихте ли любовта? Тази любов ме заставя да дойда на земята, да покажа ка хората, че само с любов може да се живее. Всички народи мотат да се споразумеят само чрез любовта. Приложат ли любовта, всичките им работи ще се наредят. Дето е любовта, там всеки е готов да се жертвува. Дето е любовта, там има мир, радост и веселие. Тази любов действува вече в света.

Христос казва: „Аз съм вратата на овцете." През тази врата трябва да влезем всички. Това казва днес Христос. Ако всички общества и народи приложат това учение, Европа е спасена. Не го ли приложат, тя е загубена. Това всички трябва да знаят. Днес се поканват всички духовни лица, всички проповедници да се сплотят и да приложат любовта. Те трябва да проповядват на хората, че и без войни може да се живее. Ако приложат любовта, сегашната култура ще се запази и ще мине на по-високо стъпало. Не се ли приложи любовта, всички трябва да знаят, че ако се отвори още една война, Европа е изгубена. Бъдещето на всички народи е загубено.

Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, крадци са и разбойници. Аз съм вратата на овцете." Желая, всички да бъдат врата на Царството Божие, както Христос е врата. Проповядвайте Божията Любов, за да се споразумеете с всички православни, евангелисти, католици. Ние не искаме да ги направим наши съмишленици. Нека всеки споделя своето верую. Но живейте всички в любовта. За това се иска много време, голяма подготовка.

Живият Христос, за Когото ви проповядвам, е на земята. Той посещава всички черкви, но още не Го познават. В Америка, в една черква държал своите проповеди видният проповедник, доктор Гордън. Той написал една хубава книга за Христа. Повод за написването й било едно видение. Една вечер той сънувал, че държи много хубава проповед, която приковала вниманието на слушателите му. По едно време той видял в средата на черквата един човек, интелигентен, с красиво лице, стои прав, нямало място за него. Щом свършил проповедта си, той веднага запитал слушателите си: Кой беше този човек, който през всичкото време стоеше прав? – Христос. – Христос? Един път дойде Христос в моята черква и нямаше място за Него. Казвам: Колко пъти Христос е посещавал черквите,

но за Него е нямало място! За Христа още няма място в човешките сърца. Ето, и вие, на които говоря за любовта, питате: Право ли е това учение? Ние познаваме Христовото учение, но де ще му излезе краят, ако говорим истината? Де ще ни заведе това учение? – Не се страхувайте! Любовта е мощна, велика сила. Ако я приложите, тя, по магически начин, ще ви донесе голямо благословение. Не говоря за любовта, която вие познавате, но за живата любов, която слиза от небето. Приемете тази любов! Всички се стремят към тази любов: и управляващи, и управляеми; и десни, и леви. Тя носи братство и равенство между народите. Когато хората се отклонят от тази любов, ще дойде насилието.

„Аз съм вратата." Дето е вратата, там е любовта. Приемете ли любовта, ще имате бъдеще и вие, и децата ви.

Желая, Господ на Любовта да ви посети!

Желая, любовта да запали сърцата ви, да просвети умовете ви!

Желая, любовта да изпълни душите ви, и да разберете великата истина, вложена във вас!

9. Беседа от Учителя, държана на
3 септември, 1922 г., гр. Търново.

Ще ви научи

„Защото Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете.“
(Лука 12:12)

„Дух Свети ще ви научи". Мъчно е някога да обясняваш духовните истини на светските хора. – Защо? - Защото всеки разбира от своята работа: търговецът – от търговските си работи, земеделецът – от земеделието, лозарят – от лозарството, ученият – от науката. Кой каквато специалност има, от нея разбира. Дойдем ли до изясняване на Божествената истина, това става мъчно.

„Духът ще ви научи." Казвате, че Духът е невидим. – Не, Духът е видим. Според едни, Духът е невидим, а според други – видим. – Видим е Духът. Дрехата на Духа е светлината. Значи, ние виждаме неговата дреха. Дето действа Духът, там има светлина; дето не действа, няма светлина. Когато се говори за Духа, за Божественото, хората казват: Не можем да Го уловим. Щом е неуловимо, то не е реално. Хората наричат реално само онова, което могат да хванат с ръцете си. Обаче, човек може да хваща нещата и с духа си. Железарят хваща предметите с клещите си, фотографът – с апарата си. Хващаш един предмет и казваш, че е реален. Какво обяснение можеш да дадеш за него? – Никакво. Че си го хванал и придобил известно впечатление за него, това се дължи на твоята чувствителност, на твоите нерви. Уловиш кокошка и казваш, че си я хванал. – Първо, ти получаваш впечатление за кокошката, а после усещаш, че си я хванал. Какво представя кокошката? Според месоядците, кокошката е животно с два крака, с крила, пера и вкусно месо. Като отрежат главата й, сготвят я и си хапват. След това, пийнат малко вино и казват: Кокошка е това! Така определят понятието "кокошка". Според някои, мъчно се определя това понятие. Прави са те, но от тяхно гледище. От психологическо гледище, за да кажеш, какво нещо е кокошката, трябва да влезеш в нея, да разбереш състоянието й. Какво можеш да кажеш за Иван или Стоян, ако не познаваш вътрешното му съдържание; ако не знаеш, какви мисли и чувства го вълнуват. Следователно, кой от вас е влизал в положението на кокошката, да знае, какви мисли и чувства има тя? Ще кажете, че кокошката няма

душа. - Как е възможно, тя да няма душа, а да дава живот на другите? Връщаш се вкъщи гладен, уморен, но щом хапнеш кокошка, веднага се ободряваш и можеш да работиш. Казваш: Кокошката е глупаво животно. – Как е възможно, глупавото животно да създава умни работи? Глупостта глупост ражда, а разумността – разумност; любовта любов ражда; мъдростта мъдрост ражда.

Христос казва: „Духът ще ви научи, какво да речете." – Кой Дух? – Духът на светлината, т.е. Духът на мъдростта. Той ще ви научи, какво да кажете. Всичко се заключава в казването. Като те хванат някъде, щеш не щеш, ще си кажеш името. Ако не кажеш името си, ще те бият. Щом го кажеш, спасен си. Значи, Духът ще те спаси.

Една вечер, един престолонаследник се събрал с младежи, да се повесели и разходи из града. На връщане, те пяли, вдигали шум. Един стражар ги спрял, хванал престолонаследника и го завел в участъка, да пренощува. Сутринта завели дело против него. Съдията го запитал, как се казва. Възмутен, че съдията не знае името му, престолонаследникът му ударил една плесница. Съдията го осъдил на три деня затвор. Като се научил за това, кралят похвалил съдията, дето дал справедлива присъда. След време, когато престолонаследникът заел мястото на баща си, благодарил на съдията за добрата присъда. С това, съдията му дал добър урок – когато го питат за името му, да е готов, всякога да отговаря.

„Духът ще ви научи, какво да кажете." Това значи: когато разумното, Божественото дойде във вас и ви пита: кой си; – няма да мълчите, но ще кажете истината. Духът ще ви научи, в дадения момент, какво да говорите. Няма да постъпвате като престолонаследника – да мълчите и да удряте плесници, но веднага ще си кажете името. Ако постъпите като престолонаследника, три деня ще лежите в затвора. Духът ще те научи, какво да кажеш. Ще кажеш, че си ходил с другари да се веселиш и си прекалил; ще признаеш грешката си. Съдията ще те посъветва, втори път, да не ходиш с другари да се веселиш, когато не е време за това.

Съвременните хора, които се мислят за умни, са лишени от Духа. – Докажи това! Много просто. Покажете ми една от вашите фирми, която съществува от две хиляди години. Покажете ми един дом, който съществува от две хиляди години. Покажете ми едно семейство, чиито деца не умират. Ако вашите фирми не издържат, даже и 25 години, умни ли сте? Не приличате ли на онези деца, които си правят пясъчни къщички по улиците и който мине край тях, ги събаря. Майката пита децата си: Какво

правите? – Къщички. – Где са те? – Вятърът ги отнесе. Днес всички хора си правят къщички от пясък. Не е лошо това; не е лош стремежът на хората. Лошо е, че те си правят къщички от пясък. Често, малките деца си правят стомнички от пръст – глина. Те лесно се пекат на слънце, лесно изсъхват, но и лесно се пукат, не държат вода.

Христос казва: „Като дойде Духът, Той ще ви научи". – На какво? – Че разумното в живота гради на разумна основа. Бог ни е дал живот, и ние трябва да знаем, как да го запазим. Човешкият живот е преходен. Той е изсипан в глинен съд, който постоянно таи. Достатъчно е, да се бутне малко, за да се излее навън и съдът да остане празен. Казваш: Умът и сърцето ми са празни. – Защо? – Защото Духът не работи в тях. Казваш: Сърцето и умът ми са пълни. – Да, пълни са, защото Духът работи в тях. Казваш: Духът работи в мене. – Ходиш ли със светлина в живота? – Не ходя. – Тогава Духът не работи в тебе. Има друг дух, който казва, че нещата могат да бъдат прави и криви, но той не е категоричен. При това положение, човек се намира под влиянието на ония цигани, които предсказват, че половината ти живот ще върви добре, половината – зле; до 40 годишна възраст, ще имаш девет оки късмет, а след това, ще изгубиш късмета си. Питам: Може ли късметът да се мери с ока? Дойде някоя циганка, да ти врачува, но иска, първо да й дадеш жито. Ти отиваш в хамбара, да й донесеш, а тя те заключва отвън и си взима от къщата, каквото си иска. Много от сегашните хора са затворени в хамбарите си, между житото и брашното. Благодарение на това, те са обрашнени. Едни са влезли в чувала с краката, други с главата и продължават да го пълнят. Има ли смисъл, да пълнят този чувал, който им допринесъл толкова злини и нещастия?

„Духът, като дойде, ще ви научи, какво да правите." Днес всички питат, каква работа да започнат. Каквато работа започнат, все лъжа има. Най-почтени служби са тези на свещениците, учителите, лекарите, но да няма лъжа и в тях. Страшна е лъжата на свещеника! Ако търговецът излъже, лъжата му не е толкова голяма, колкото тази, на свещеника. Обаче, и търговецът може да продава без лъжа. Защо да не каже, че платът, който продава, има само 10% вълна, а останалото е памук. Друг е въпросът, ако не го познава. Тогава може да каже: Аз го купих за чист вълнен плат. Дали е такъв, не го познавам. Казвам: Като дойде Духът на истината, във вас, Той ще ви научи, какво да кажете. Понеже всеки трябва да работи в света, затова, не е лошо и търговец да бъдеш. Каквато работа и да започнеш,

всякога можеш да бъдеш честен, защото всички занятия са връзки, от които човек не може да се освободи. Според някои физиолози, търговците са онези клетки в човешкия организъм, които складират мазнините, та като дойдат гладни години, да има човек резервна храна. Всеки събира богатство, за гладни години. Ето, когато настана глад в Египет, трябваше да се намери човек, който да складира всичката храна на египтяните, за да черпи от нея целият еврейски народ. Злото не е в това, че се събира богатство, но в неправилното му разпределяне.

Често религиозните казват: Бог ще нареди всички работи. – Как ще ги нареди? – Чрез Духа. Като дойде, Духът ще ти покаже начин и път за нареждане на всички работи. Той ще ти пошепне: Посей нивата, времето е добро. Ти не слушаш и запитваш: Ще вали ли дъжд? – Посей нивата! Разумният селянин не се колебае. Той разорава нивата, посява я и след няколко дни започва да вали – благославя я. Разумният всякога се вслушва а нашепването на Духа. Денят може да е облачен, но каже ли ти Духът – да отидеш на работа – иди. Щом отидеш, след малко, времето се оправя. Някога времето е ясно, небето светло, чисто, но Духът ти казва: Не отивай на работа! Не питай, защо да не отиваш. Слушай, какво ти казва Духът.

Един турски кадия отишъл на гости, в дома на един руски православен свещеник. Яли, пили, разговаряли се. След това, свещеникът казал на кадията: Кади ефенди, съветвам те, рано сутринта да си заминеш, защото времето ще се развали, ще падне дълбок сняг и няма да можеш да си отидеш. – Отде знаеш? – Свинята ми събира клечици по двора и ги пренася, от едно място на друго. Като прави така, времето всякога се разваля. Кадията послушал попа и сутринта си заминал. По пътя, той си мислел: Чудно нещо! И попът е учен, но и свинята му не е проста – предсказва времето. Едва стигнал у дома си, завалял силен сняг и затрупал пътя. Един ден, кадията срещнал техния ходжа и го запитал: Ефенди, кажи, какво ще бъде времето. – Бог знае, това не е моя работа. – Чудно, свинята на попа предсказва времето, а ти не можеш да предскажеш.

Сега и вие казвате: Бог знае, какво ще стане. Обаче, в природата, в животните има един дух, който показва, че условията ще се изменят, т.е. ще се подобрят, или влошат. Човек трябва да наблюдава външния свят, външната природа, да се свърже с този дух. Наблюдавай, какво правят птиците, преди да завали голям сняг. Те се събират по много и започват усилено да търсят храна. Като намерят, те пълнят гушките си, да имат запас. Преди да се развали времето, виж, какво правят пчелите. Те започват

усилена работа: отиват, връщат се; излизат, влизат. Щом се развали времето, всички са прибрани в кошерите си. Виж, какво прави паякът пред буря. Щом усети приближаването на бурята, той започва усилено да тъче паяжината си, като удвоява нишките. – Защо прави това? – Да закрепи къщата си. Той се осигурява. Който разбира езика на свинете, на птиците, на пчелите, на паяците, никога няма да остане сред пътя.

Мнозина не вярват в Бога, не разчитат на Божия Дух, а на богатството си, на парите си. И това не е лошо, но ако парите представят нещо устойчиво. Какво ще кажеш, обаче, ако вложиш в банката 20 – 30 милиона и, след две - три години, банката фалира? Има случаи в живота, когато милионери пропадат и се намерят на пътя, без стотинка в ръка, гладни и боси. Где отиде тяхната сигурност? Който слуша съветите на Духа, никога не обеднява. – Где ще тури парите си? – Духът му казва: Не внасяй парите си в банките, но раздай ги на бедните. Когато изпаднеш, те ще ти помагат. – Как да ги раздам? – Ако не ги раздадеш доброволно, ще ти ги вземат насила. По-страшен разбойник от смъртта не съществува. Като дойде, тя ще те обере напълно. Тъкмо си се разгулял, ядеш и пиеш, мислиш, че си осигурен, дойдат духовете на смъртта и казват: Давай всичко! Ти започваш да хъркаш, паднеш на земята и умреш. Близките ти казват: Бог да го прости! – Какво станало с него? – Духовете го обрали – нищо повече. – Кои хора обират духовете? – Тлъстите, богатите – от тях могат да вземат нещо. – Какво да се прави, за да не ни обират духовете? – Който разбира закона, трябва да пости. – Ако не пости, мазнините ще го предадат. Заради мазнините, ще одерат кожата му. Ако пости десетина деня, ще дойдат духовете, ще го погледнат и ще кажат: Не ни трябва този човек! Видят ли някой тлъст, ще кажат: Да оберем този, има какво да вземем от него. Те ще го хванат, както вие хващате кокошката. Ще го заколят, опекат, одерат кожата му и с него всичко се свършва. Казвате: Бог да го прости! – Защо ще го прощава Бог? Душата му обикаля около тялото, пита, как да си съгради нова къща, да влезе в нея. Ако питате свещениците за неговото положение, те казват: Умрял човекът. Бог да го прости! – Не е умрял, жив е, но го обрали, изпъдили го от къщата. Той очаква на близките си, те, поне, да му донесат нещо да си хапне. Казват, че умрелият, в онзи свят тежи около 33 грама, затова малко яде. Достатъчно е да поеме парите на житото, за да се нахрани.

И тъй, когато разумният Дух дойде у вас, ще ви разкрие закона, върху който е съграден животът. Като знаете този закон, няма да се страхувате от

нищо. Бог е вложил във вас голямо богатство – ум, сърце и воля. Имаш ли това богатство, и на камък да стъпиш, можеш да изправиш живота си. Чудни са хората, като се страхуват от живота. Цигулар си, ще излезеш на пътя и ще свириш. Който мине край тебе, все ще ти даде нещо. Каруцар си, знаеш да поправяш каруци. Срещнеш един каруцар, счупила се каруцата му, не може да я поправи. Ти спираш, поправяш каруцата и той те възнаграждава. В скоро време се прочуеш със занаята си, всеки те вика, да поправиш каруцата му. Така и ти подобряваш положението си. Трябва ли, като имаш занаят или изкуство в ръката си, да се молиш, по някакъв начин да се нареди животът ти?

Един от членовете на една богата евангелска черква, на име Спържен – голям богаташ, предложил на останалите членове: да се молят на Бога, да им изпрати, по някакъв начин, сумата от два-три милиона долара, нужна за благотворителни цели в Англия. Проповедникът, като чул това предложение, казал: Братя, няма защо да изкушаваме Господа. Всички ние сме богати, всеки да даде една сума от себе си и въпросът ще се разреши. Ето, аз давам 50 000 долара. Присъстващите одобрили това предложение. Всеки дал известна сума и, в един час, парите били събрани. Ако този въпрос беше вложен в Божествената камара, трябваше да се чака с години. На такива молби Бог отговаря, най-рано, след десет години. През това време, колко пъти ще се обезсърчиш! Каже ли ти Господ, да изпълниш волята Му, не питай, какво да правиш и как да я изпълниш. Касата ти е пълна, ще я отвориш и ще дадеш. Кажи: Искам да направя едно добро. Кажи, и направи! Очакваш ли, първо да спечелиш и после да даваш, ти приличаш на онези хора, които правят добрини с печалбите, които очакват от лотарийни билети.

Дойде при мене един познат и ми каза: Моля ти се, посочи ми номера на един лотариен билет, който печели 200 000 лв. Ще купя този билет и ще дам половината сума на Братството. Казвам му: Ако трябва да ти посоча номера, по-добре, аз ще купя този билет, поне цялата сума да остане за Братството. Ти си тръгнал да правиш добрини с чужди пари: „С чужда пита помен прави." Такива са повечето благодетели в сегашния свят.

Един циганин се качил на една топола, да извади косерчетата от гнездото им. Явила се голяма буря. За да не падне от тополата, циганинът започнал да се моли на св. Никола: Моля ти се, св. Никола, запази ме! Като взема косерчетата, ще ги разделим: едно на тебе, едно на мене. Бурята, не само че не преставала, но се усилвала. Циганинът продължавал да се моли:

Св. Никола, всичките косерчета ще ти дам, само ме запази да не падна! Бурята престанала. Той взел всичките косерчета, слязъл от тополата и казал: Св. Никола, няма да ти дам нито едно косерче. Аз се изложих на опасност, аз си скъсах дрехите, а не ти. При това, ти си светия, не ти трябват косерчета.

Днес, повечето християни постъпват като този циганин, на тополата. Докато бурята бушува, всичко обещават. Щом мине бурята, всичко остава в джобовете им. Те не знаят, че Бог ще си вземе това, което е Негово. Такъв е Божественият закон. В Бялото Братство се държи точна сметка за всичко. Строги са законите. Ти си лекар, учител, свещеник. Бог изпраща при тебе един човек, да му помогнеш, но ти отказваш. Няма да се мине много време, ще ти се случи нещо, от което ще изгубиш, десет пъти повече, време и средства от това, което би пожертвал. Дойде при лекаря едни болен. Какво му струва да го прегледа? Нямал възможност да плати. Да го прегледа без пари. Да направи това, в името на Бога. Не го ли направи, ще плати по-скъпо от това, което болният би му дал. Ако лекарят откаже на бедния, ще изгуби клиентелата си; ако учителят откаже да услужи на някой нуждаещ, ще изгуби службата си; ако търговецът откаже да направи една услуга, ще фалира. Няма човек в света, който, като се отказал да изпълни Божията воля, да не е изгубил десетократно. Изпълни Божията воля!

Сега всички хора питат, как ще се оправи светът? Светът няма да се оправи, докато не дойде Духът на светлината. Дойде ли този Дух, всички ще станат смели, решителни. Няма да има невъзможни неща за хората. Тогава всичко ще бъде възможно. Който има Духът в себе си и изпълнява Неговата воля, думата му всякога се слуша. Затова и аз ви казвам: Бъдете смели в Духа на светлината! Искаш да направиш едно добро, но се раздвояваш. Помни: Божествените работи изключват всякакво раздвояване. Каже ли ти Бог, да направиш нещо, направи го. – Ако се отметне после? – Бог никога не изменя решенията си. Той изисква от човека това, което е в неговата възможност и сила. Той не изисква нещо, което не може да се направи и с което не се разполага.

„Духът на Истината ще ви научи, какво да кажете". С други думи казано: Духът ще ви научи да употребявате всяка дума на място. Една дума, казана на място, осмисля живота на човека. Един млад поет се влюбил в една млада графиня. Поради разликата в положението им, тя не могла да се ожени за него. Крайно обезсърчен и отчаян, той решил да се самоубие. Като разбрала мисълта му, графинята турила една маска на

лицето си, преоблякла се и тръгнала след него. Тя го настигнала, спряла го и му казала на ухото само една дума. Лицето на поета просияло от радост и той се отказал от намерението си – да се убие. Като дойде Духът, и Той ще ви каже само една дума, от която лицето ви ще просветне. Тази дума ще произведе преврат в живота ви. Една дума, казана на място, може да спаси човека. Една дума, казана не на място, може да го обезсърчи и отчае. Кажи на обезсърчения: Бъди смел! Всичко ще се нареди добре. Кажеш ли му, че от него нищо няма да излезе, ти ще го отчаеш още повече. Божественото учение се изразява в положителното. Всякога мисли положително! Когато Духът те посети, ти го питаш: Защо идат страданията? – Те са велико благословение, което Бог изпраща на ония, които искат да се изправят, да подобрят живота си. Човек трябва да бъде внимателен, да не се излага сам на опасност. Във време на войната, неприятелят хвърляше различни часовници, ножове, играчки, външно красиви, но вътрешно опасни. Те съдържаха експлозивни вещества, които причиняваха нещастия. Който се докоснеше до тях, пострадваше. Такива примамки устройва и дяволът на хората. Будност се иска от всички, да се пазите от изненадите в живота. Духът казва: Не бутайте играчките и украшенията, които неприятелят е сложил на вашия път.

Често религиозните, които се стремят към разумния живот, казват: Да живеем за черквата! – Няма защо да живееш за черквата. Ще живееш за Господа, ще изпълняваш Неговата воля, ще изпълниш обещанието, което си дал, като си слязъл на земята. Дръж дълбоко в себе си идеята – да служиш на Бога, на ближния си и на себе си. Ще служиш, първо на Бога, после – на душата си и най-после – на своя ближен. Първата и най-важна заповед гласи: Ще възлюбиш, първо, Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила; после, ще възлюбиш ближния си, като себе си, и най-после, ще възлюбиш и врага си. В изпълнението на този закон се крие разрешаването на всички социални въпроси. Някой се мъчи, не може да реши известна задача. – Защо не може да я реши? – Духът не е дошъл в него. Искаш да се простят греховете ти. Помолиш се и чакаш прощение. Питам: Постил ли си няколко дни? Правил ли си добро? – Нито съм постил, нито добро съм правил. – Така нищо не се постига. Ти се помолиш на Господа и като не получиш отговор, казваш: Господ не прие молитвата ми. – Ще се молиш, ще постиш, ще контролираш мислите, чувствата и постъпките си, ще бъдеш искрен към себе си. Тогава ще очакваш прощение. Постът е метод, чрез който човек

разрешава велики и трудни задачи. И Христос е постил, цели 40 деня, след което се казва, че най-после огладнял. Тогава, Духът Го посетил и Той тръгнал да проповядва.

И тъй, всяка нова работа трябва да започва с пост. – Какъв пост? – Не като сегашният, да постиш една ден. Ще постиш 40 дни, през което време, ще чистиш ума, сърцето и волята си – да не оставиш нищо нечисто в себе си. Умът ти да бъде светъл, сърцето ти – чисто и волята ти – силна. При това положение, можеш да постигнеш всичко. Някой постил десет деня и мисли, че направил нещо. – Какъв пост е това? Не ял печена кокошка и не пил вино! Като започнеш поста, ще вземеш старите тефтери и всеки ден, ще заличаваш по нещо. Ще простиш на всички хора. Ще постиш и ще се молиш. Ще кажеш: Господи, направи и ти с мене това, което и аз правя. Бог ще каже: Дайте сега и моя тефтер. Ти заличаваш, и Той заличава. Казваш: Господи, аз давам това от себе си. И Господ казва: И аз давам това. – Давам толкова и толкова на бедните. Бог казва: Аз давам на тебе. Щом спреш и започнеш да се колебаеш, и Бог спира. От значение е, какво правите в школата, в която сте влезли като ученици. Всичко правете с участието на своя ум, своето сърце, своята душа и със всичката си сила. Само така ще бъдете благоугодни на Бога и ще вършите Неговата воля. И тогава, каквото и да правите, работата ви ще бъде благословена.

Ние проповядваме учението на любовта, което прощава на всички. Само силният може да прощава. Това учение не е за слаби и малодушни хора. Срещаш един болен, който казва: Ще работя за тебе. – Кога? Един ден, някога. – Той не може да стане от леглото си, а ще работи за тебе! Настоящият момент е важен, а не бъдещият. Важно е, какво можеш да направиш сега, а не утре. Казваш: Вчера ядох много хубав хляб. Друг казва: След няколко деня, ще бъда на обяд, при своя приятел. Ще приготви богат, хубав обяд. Обаче, пред тебе седи гладен, измъчен човек. Ти му даваш парче хляб и в една чиния варен боб. Той седне пред трапезата, яде и благодари. – Кое ядене е най-важно? – Това, което ядеш в сегашния момент. То струва повече от миналия хубав хляб и от бъдещия богат обяд. Миналото принадлежи на човека, бъдещето принадлежи на ангелите, а настоящето – на Бога. Дайте ми, сега, парче хляб, а аз ще ви дам миналия хубав хляб и бъдещия богат обяд. Аз съм доволен от настоящето, макар и да е само едно парче хляб. В настоящето е смисълът и философията на живота. Ти имаш парче хляб и казваш: Хубав е този хляб, но обещаха ми цял хляб. – Или ще ти го дадат, или няма да ти го дадат. Реално е това,

което имаш днес. Колкото и да е малко днешното благо, то е за предпочитане. В него се крие Божественото. Имаш нужда от хиляда лева. Приятелят ти дава хиляда лева. Ти отказваш да ги вземеш, защото се надяваш да получиш повече. Обаче, банката, от която очакваш парите, фалирала. Казвам: Вземи хилядата лева, да си помогнеш в първо време, и очаквай десетте хиляди лева. Така оставаш без нищо. Божественото е в настоящето. Дръжте се за него! Миналото оставяме
за светските хора, бъдещето – за религиозните, а за нас държим настоящето, т.е. Божественото.

Мнозина ни казват: Вие се мъчите сега, за да благувате в бъдеще. – Не, сега искам да благувам, в настоящето. Сега ми дайте парче хляб. Какво ще получа в бъдеще, това е друг въпрос. Щом сега имам парче хляб, аз съм в рая. Може ли да ми опишете, в какво се изявява бъдещото благо, т.е. благото в другия свят? Като получи парче хляб, бедният се радва, доволен е, че ще задоволи глада си. Богатият получи десет хиляда лева, но не се радва, няма какво да прави с тях, не стигат за дъщеря му, за сина му. Той очаква, в бъдеще, да получи повече – не е доволен от това, което има.

Един английски милионер имал на разположение 360 милиона долари. Когато кралят се коронясвал, той се удавил в морето, от страх, че парите няма да му стигнат при коронясването. Ще кажете, че този човек бил умопобъркан. – Кой човек днес има права, здрава мисъл, с която да издържи на всички мъчнотии и изпитания? Имаш сто хиляди лева в банката, но се страхуваш, да не дойде някаква парична криза, да изгубиш богатството си. Бедният, който няма пари в банката, като спечели сто лева, казва: Благодаря на Бога, за днес съм осигурен, утре пак ще спечеля нещо. Днес малко хора са доволни от положението си. Повечето хора – и с много пари, пак не са доволни. Те приличат на английския богаташ, който се самоубил, от страх за утрешния ден.

Казвам: Когато дойде Духът на светлината, на Божественото, на настоящето, Той ще ви научи, как да живеете. Настоящето е реалното в живота. Да приемаме с благодарност малките благословения, които Бог ни изпраща! Върху тях почива човешкото щастие. Божият Дух носи щастието. Той хлопа, всеки ден, на вашата врата, но вие отговаряте: Не ме смущавай, сега разрешавам важни въпроси с жена си и с децата си. Първо, трябва да се примирим, после ще мислим за други работи. Казвам: Повикай Духа, да ти помогне. Той ще ти даде начин, как да се примириш с жена си. Кажа на Духа: Господи, Ти си дошъл навреме. Помогни ми, да се примиря с жена

си, да разреша тоя въпрос. Каквото ми кажеш, ще го изпълня. Щом се обърнеш към Бога, въпросът веднага се разрешава.

Христос казва: „Когато дойде Духът на светлината, Той ще ви научи, какво да кажете." Този Дух ще ви научи да говорите с езика на любовта. За онзи, който говори с този език, всичко е възможно. Знаете ли, где се крие силата на детето? – В неговия език. Бащата се върне от работа уморен, загрижен за утрешния ден. Жената иска пари за дрехи, за обувки. Бащата казва: Нямам пари. Дъщерята дойде при бащата горда, недоволна, иска пари. – Нямам. Най-после, дойде малкото дете, прегърне баща си, каже му нещо на ухото, целуне го, и той започва да търси в джобовете си, дано намери нещо да му даде. Майката гледа недоволно и казва: За него има, а за мене няма. – Да, за детето има, защото знае езика на любовта. То разбира езика и на баща си. И дъщерята роптае, че за малкото дете има пари. – То разбира езика на баща си. Когато вие започнете да говорите на Бога с Неговия език, с езика на любовта, сърцето Му се отваря и вие имате всичко. Дъщерята казва: Татко, ти трябва да знаеш, че ми трябват пари. – Нямам пари за тебе.

Един българин, прост, неграмотен човек, изпратил сина си в странство, да учи. Синът пише на баща си: Татко, моля ти се, изпрати ми пари, да платя таксата си, да си купя учебници – имам нужда от пари. Бащата занесъл писмото на един познат – касапин, да го прочете. Касапинът едва може да чете, но услужил на бащата. Чете с груб тон, рязко: Татко, прати ми пари, имам нужда. – Виж го ти, не се моли даже. На такъв син нищо не пращам! На другия ден, той срещнал един абаджия, добър човек, с мек характер, и го помолил да прочете писмото. Той чете: Татко, моля ти се, прати ми една сума, имам нужда за учебници, за такса. – А, казал бащата, като се моли, ще му изпратя, колкото пари иска! Значи, абаджията спасил положението. Това е син, който разбира баща си. Философията на живота се заключава в това, да разбираш езика на баща си и на майка си. Езикът ни трябва да бъде мек по форма, по съдържание и по смисъл. Това изисква Божественото от всички хора. И когато всички заговорим на този език, светът ще се оправи.

Като ученици, от вас се иска – да научите изкуството да говорите меко. Тогава Духът ще ви научи, какво да кажете. Тогава любовта ще ви научи, какво да кажете.

10. Беседа от Учителя, държана на

24 септември 1922 г. в гр. Търново

Обичен и скъп

Какво ще разберете от думите „binom tu meto"? Какво ще кажете за изречението „Сила жива, изворна, течаща"? В това изречение, не може нито да отнемете, нито да прибавите нещо. Коя дума ще турите по-напред – изворна или течаща? В това изречение, думите са наредени по особен закон. По същия закон трябва да върви и човешката мисъл. Казвам: Мисъл жива, изворна, течаща. Единствено нещо, което спъва, както отделния човек, така и цялото човечество, се дължи на разместване на думите в разумната реч. Някога се употребяват едни думи, вместо други. Някой пише писмо с обръщение „обични Учителю", а друг – „скъпи Учителю." Ако, вместо обичен, пишеш скъп, ти поставяш чувствата си на търговски начала. Да минаваш от обичен към скъп, това е слизане; да минаваш от скъп към обичен, това е възлизане. Казваш: Скъпи Учителю! Отговарям: Твоят Учител струва 33 сребърника – продаваш го. Думата „обичен" представя основите, върху които животът расте и се развива, а „скъп" означава закон на промени, закон на месечината. Можеш ли да се грееш на месечината? Вибрациите на думата „скъп" са слаби, а на „обичен" – силни. Можеш ли да вържеш кофата на конец и да вадиш с нея вода от кладенеца? Конецът веднага ще се скъса. Такава е силата на думата „скъп". Думата „обичен" е дебело въже, с което завързваш кофата. Щом я пуснеш в кладенеца, непременно ще извадиш вода. Ако сравните думите „обичен и любезен", по-силна е "обичен". Буквата „з" в думата "любезен" разваля всичко. Тази дума няма хубави вибрации. Сричката „зен" в нея показва, че започваш добре, приятелски, а свършваш зле.

Сега, аз искам да ви обърна вниманието към съзнателно отнасяне със своите мисли и чувства, да ги изследвате, да сте доволни от тях. Да бъдеш доволен от своите мисли и чувства, това е истинската философия на живота. Ако си недоволен от мислите си, никой не може да бъде доволен от тях. Както в речта, всяка дума трябва да бъде на мястото си, така и всяка мисъл, трябва да бъде определена и на мястото си. Съществата на разумния свят обичат да им се говори на определен език: всяка дума да има точно определено значение, без никакво двусмислие.

Питам: Каква връзка има между думите „обичен и скъп"? Нещата трябва да бъдат обични, а не скъпи. Когато хората се обичат, между тях

трябва да има разумни отношения. Обичта внася разбирателство между хората. Защо се обръщате към приятелката си с думите: „скъпа приятелко"? Скъпа, значи, оценили сте я. Всъщност, човек не може да се оцени. На български думата „безценен" има двояко значение: безценен, и без цена. Хубавите неща трябва да са безценни. Как ще оцениш една добродетел, която няма форма? Как ще оцениш едно любовно чувство? Който ви обича, може да ви даде един скъп, златен подарък, но това изразява ли неговата любов? Любовта не се изразява нито в подаръци, нито в прегръдки и целувки. Ти можеш да прегърнеш давещия се, да го стиснеш в обятията си, но това не е любов. Външните неща не определят любовта. При две еднакви външни прояви може да има два различни вътрешни стимула. Казваш: Той ме обича. – Как доказа любовта си? Доказването подразбира, че нещо е казано и свършено. Когато дървото израсте, цъфне, завържe и плодът узрее, това значи, доказване на нещо. В това доказване се изразява реалността. Каже ли ти някой, че ще те обича, ще пожертва живота си за тебе, това са празни думи, упражнения. Любовта се проявява в настоящето, а не в бъдещето. Любовта не се поддържа с празни думи. Пееш: „О, любезни Исусе", а като даваш пари на заем, взимаш големи лихви, както правят големите лихвари. Много проповеди се държат и пишат за Христа, но те представят повече философия на сенките, отколкото нещо реално. Окултната школа изисква от учениците си правилна философия, правилни отношения между тях.

Тази година съм намислил да отворя три класа: един клас – само от братя, друг – само от сестри и трети – смесен, от братя и сестри. Това ще бъде само за опит, да видим, какви резултати ще има. Когато братята и сестрите са отделно, няма условия за изкушаване. Често, малките деца имат навик, да смучат палеца си. С това те пречат на неговото растене. Не трябва да смучат палеца си! И възрастните имат лоши навици, които наричам „смучене на палеца." Всеки лош навик причинява вреда на човека. Следователно, откажете се от смучене на палеца. Като работи върху себе си, човек придобива търпение и самообладание.Казваш: Не мога да търпя този човек. – Защо? – Не зная, но като го видя, губя разположението си. – Това не е от зла воля, но той ти действа зле и ти настръхваш, както котката пред кучето. Гледаш, една котка, легнала на двора, грее се на слънце, доволна – царски живот. Щом види куче, тя веднага настръхва, скача на краката си, не може да го търпи. Защо котката е недоволна от кучето? Защо не може да го търпи? Котката е много чиста, но и голяма егоистка и

дипломатка. Като влиза вкъщи, тя се обръща натук-натам, промъква се леко, стъпва тихо, незабелязано, умилква се, с цел, да заеме хубаво място – на меко и на високо. Тя е образец на краен егоизъм. От хиляди години живее тя около човека, но е запазила своята самостоятелност. В това отношение, кучето е крайно привързано към господаря си, но без усет към чистота. Котката се привързва към къщата, а кучето – към господаря си. То е готово да умре за него. Котката не харесва привързаността на кучето, а кучето не харесва нейния егоизъм. Като види кучето, котката настръхва и казва: Аз не се нуждая от твоето приятелство. За да запазя своята самостоятелност, трябва да бъда далеч от тебе. Тя се качва на дърво, или на стреха, бяга от кучето. Като гледа към дървото, кучето си мисли: Който живее само за себе си, нагоре се качва. Котката му отговаря: Който мисли за приятелите си, стои долу. – Така е, но когато узреят плодовете, първо идат при нас. Вие простирате ръцете си нагоре, да ги хванете, ние, без никакво усилие, направо ги ядем.
Питам: Съществува ли такъв разговор между кучето и котката? Между формите – куче и котка – не съществува такъв разговор, но, като проява на разумни същества, те се разговарят помежду си.

Ще се върна пак на темата „Обичен и скъп". Обичен е духовен епитет, а скъп – материален. Думата "скъп" има отношение към физическото, към земята, към гъстата материя; "обичен" има отношение към духовното, т.е. към рядката материя, към благоприятните условия на живота. Мога ли да те обичам, ако съм в рудница, при неблагоприятни условия, кален, изнемощял? Тогава няма да ти кажа "обични", но ще те нарека "скъпи", защото очаквам да ми помогнеш. Ти ще бъдеш за мене скъп, а аз за тебе - обичен. Скъпият помага на обичния. Кога помага скъпият? Когато го продам. Следователно, скъп може да бъде умът, а сърцето – обично. Аз обяснявам тези неща, понеже, искате да имате правилни отношения към разумния свят. Често се молите на Бога, но малцина знаят, как да се молят и с какви молитви. Бог обича кратки, но съдържателни молитви. Всяка дума в молитвата трябва да бъде съдържателна и на място поставена. Ти се молиш: О, Господи, помилвай ме! Какво означава обръщението „О"? Какво означават думите „помилвай ме"? Това значи: помилвай ме, защото съм голям грешник. – Това не е достатъчно. Трябва да кажеш, за кои грехове се молиш, да те помилва Бог. Това е все едно, да кажеш на учителя си: Слаб съм, учителю. Той ще те пита: По кой предмет си слаб – по математика, естествена история, физика,

химия или рисуване? Трябва точно да определиш предмета, по който си слаб. Как се молят някои? Скръстят ръцете си, вдигнат очите си нагоре, вземат благочестива поза и шепнат общи молитви. И това не е лошо, но ако излиза от дълбочината на душата. Обаче, ако е актьорство, мислите ли, че Бог ще се излъже? Искрен трябва да бъде човек. И като учител, и като свещеник, и като писател – искрен трябва да бъдеш.

Често младите се увличат в писателите и поетите; особено в ония, които си служат с фразеология. Аз наричам тези писатели „бомбастични фразеолози." Направете следния опит: Четете, цяла година, произведенията на един от тези писатели и вижте, какъв резултат ще имате. Следната година, четете произведенията на друг писател, с малко фразеология, а с голямо съдържание. След това, сравнете двата резултата. В първия случай – сте се хранили с просо, а във втория – с пшеничен хляб. Всеки е опитал резултата на пшеничения хляб. Фразеологът пише: Слънце на моя живот! Без тебе не мога да живея! Оказва се, че и без това слънце, живее. Кое е това слънце? Аз оспорвам думите, че без вашето слънце, т.е. без вашата мила или вашия мил не можете да живеете. Вашият възлюбен ви праща пари с някого. Вие хващате този човек и казвате: Милият! Тя забравя този, който е дал парите и хваща пощаджията. В кого е силата: В пощаджията, или в онзи, който изпратил парите? Някога и вие се хващате за пощаджията и казвате: Мили, без тебе не мога да живея! Той казва: Помни, че аз съм този, който ти дава блага. – И двамата се лъжат. Като се свършат парите, и двамата виждат, че са се лъгали; не са те, които носят благата. Той се вижда в чудо, какво да прави, как да си достави средства. В същото положение се намира и тя.

Мнозина казват, че обичат хората. Знаете ли, какво нещо е обичта? Казвате, че обичате, а очаквате, да ви дадат нещо. Това не е обич. Обичта всякога дава, а не взема. Тя взема само необработена материя, с цел, да я обработи. Обичта започва с буквата "о", а любовта – с „л". В геометрично отношение, българската любов е клинообразна, каквато е буквата „л" – клин. Долната част на буквата „л" е отворена. Значи, тази любов няма равнодействаща сила. Тази сила е насочена нагоре. Значи, любовта на българина означава – стремеж към Бога и борба с централните сили на земята. Свещеникът благославя с двата си пръста, поставени във вид на клин. Единият пръст има отношение към Бялото Братство, а другият – към черното братство. Това значи: Ние благославяме в името на Бялото Братство и в името на черното братство. Следователно, някога си служим с

истината, а някога я избягваме – според случая. – Не, трябва да знаеш закона, как да благославяш. Този символ, с който си служат свещениците днес, не е намясто. Видиш ли, че някой свещеник благославя с двата пръста, той не разбира закона. Той се оправдава, че двата пръста са двете лица на Бога. Не е така. Друг е въпросът, ако той сближи двата пръста: показалецът означава благородството на човека, а средният пръст – справедливостта. Ще кажете, че можете всякак да държите пръстите си. Не се заблуждавайте. Клинът не е добър символ. Ако носеше нещо добро, при многото благословии, светът трябваше да се оправи. Всеки символ трябва да се изучава, да се знае неговото истинско значение, неговото истинско съдържание.

Сега, пазете се от опасността, като коригирате някого, да не изпаднете в неговите грешки. Като коригираме свещениците, да се пазим, да не изпаднем в тяхната грешка. Няма да мине много време и ще изпаднем в раздвояване: мисълта, чувството или желанието ни ще се раздвои като клин. Единственото ми желание е, да създадем, около себе, си такава атмосфера, такава аура, в която семената на добродетелите на Бялото Братство да растат и да се развиват правилно. Тази година, трябва да работим в това направление. Грешки можем да правим, те са предвидени, но като се стремим към Бога, те сами ще се изправят. Не се страхувайте от грешки. Колкото много и да са, те ще се изправят. Важно е, животът ви да е разумен, основан на великите закони на природата. Всеки момент правете опити в доброто. Всяко добро има свой ключ, както при електрическите лампи. Ако искаш светлина от пет свещи, ще завъртиш ключа на петте свещи; ако искаш светлина от десет, или повече свещи, ще завъртиш съответния ключ. Каквато светлина искаш, такъв ключ ще завъртиш. И обратно, ако нямаш нужда от светлина, ще затвориш тези ключове, които не ти са нужни. И нашите мисли, чувства и действия са от различна интензивност, както и лампите. Една мисъл може да има светлината на една свещ, друга – на две, на пет и на повече свещи. Следователно, вложи в ума си такава мисъл, каквато светлина искаш. Думите „скъпи Учителю" не могат да произведат светлината на думите „обични Учителю". Добрият цигулар може да свири и на обикновена цигулка, но, ако му дадете цигулка „Страдивариус", той ще изсвири същото парче много по-хубаво. Искаш ли да изсвириш нещо хубаво, ще си послужиш с хубав инструмент. Той издава по-голяма, по-интензивна светлина. Казвам: Мозъкът на сегашните хора се намира в състояние на инертност, на слаба дейност. Днес една

малка част от клетките на човешкия мозък работи. Повечето клетки са недейни, неразработени. Задачата на окултната наука е, да разработи всички мозъчни клетки, да им предаде повече пъргавина и пластичност, повече дееспособност. Тази наука има предвид разработването, не само на мозъка, но и на мускулите и костите – всеки уд да бъде подвижен и да се намира под контрола на ума. Всички клетки на мозъка трябва да светят.

Често хората се гневят и вършат неща, които, в друго състояние, не биха направили. – Какво показва гневът? – Че човек не може да се владее. Този център не е под контрола на ума и волята на човека. Някога и той не знае, защо се гневи, но разгневил се е вече. И страхът не е под контрола на човешката воля. Страхуваш се, че ще те убият, или ще ти се случи някакво нещастие. Искаш да се успокоиш, но не можещ. Как да си помогнеш, не знаеш. Има чувства в човека, както възгледи и знания, които са натрапени. Например, идеята за троеличието на Бога е натрапена на човека. Има ли той съзнателно, естествено отношение към тази идея? И той сам не знае, в какво се заключава троеличието на Бога. Говорите за любов, мъдрост и истина, без да имате ясна, определена представа за тия понятия. Любовта, мъдростта и истината имат особени линии на движение. Един ден, когато изучавате окултната наука, ще ви покажа, кои са правите линии на любовта, на мъдростта и на истината. Любовта прави лицето обло, мъдростта – продълговато. А истината? – На този въпрос, вие сами ще си отговорите.

Като ученици, вие трябва да изучавате чертите на лицето, формата и големината на очите, на ушите, на носа и брадата. У някои хора очите са широко отворени, а у други – свити, затворени. Когато иска да приеме повече светлина, човек отваря очите си. Когато светлината е чрезмерно силна, човек свива очите си. Значи, отворените очи показват голяма възприемчивост, а затворените очи – слаба възприемчивост. Светлината кара човека да отваря и затваря очите си. – Защо отваряш очите си? – Защото искам да приема повече светлина. – Защо ги затваряш? – Защото искам да приема по-малко светлина. Коя е причината, че лицето на едного е обло, а на другиго – продълговато? – Интензивността на неговата мисъл. Колкото по-интензивна е мисълта на човека, толкова повече енергия приема той и я отправя към центъра на земята. Това прави лицето му продълговато. Всички войнствени хора имат продълговати и мускулести лица. Хора, които нямат страдания и живеят охолно, имат кръгли, валчести лица. Щом дойдат страданията, лицата им се продължават. Ето защо,

малките деца имат обикновено валчести лица. Опитайте се да не задоволите едно силно желание на детето си, да видите, как ще се продължи лицето му. Когато има силно желание да яде, детето отваря широко очите си. По този начин, то отправя енергията си към центъра на земята. Продълговатото лице показва, че енергиите в човека са интензивни и се движат отгоре - надолу.

Сега, като говоря върху тези въпроси, ще кажете, че няма логическа връзка между тях. Така е, обаче, не всякога логическата връзка между нещата подразбира истината. Логическата връзка има отношение само към ума, а не и към душата и духа. Умът прави връзки и поставя нещата в стройна система. Но духът предава други качества на мисълта. Той внася истината в нея.

Сега, като изучавате живота, обръщайте внимание на неговите реални прояви. – Реален ли е животът? – Реален, но същевременно преходен, в смисъл, че днес си щастлив, на другия ден – изгубваш щастието си. Качваш се на автомобил, доволен си, разхождаш се с него. Обаче, случи се някаква катастрофа, паднеш от автомобила и се контузиш силно. Веднага ставаш неспособен за работа. Началникът казва: Ще сменим този чиновник, друг ще дойде вместо него. Разумният човек предвижда катастрофата. Освен това, той не се качва на развален автомобил. За да бъде сигурен, всеки сам трябва да си върши работата. Много естествено, ако сам учиш, каквото научиш, за тебе е; ако проявиш доброто, за себе си го проявяваш; като ядеш, за себе си ядеш. Каквото правят другите хора, придобивките са за тях. Може ли, друг да учи за тебе, да го изпитва учителят за тебе и да му тури бележка, пак за тебе? И най-добрият ти приятел не може да направи това. Каквото научи, ще бъде за него. – Не можеше ли светът да бъде направен другояче? – Доколкото зная, не можеше. По-добър свят, от този, няма. Ако хванете опашката на коня и той ви ритне, трябва ли да мислите, че конят е лош? Конят казва: Господине, ние не приемаме гости от задната врата. Щом не спазваш правилото, ние ритаме. Ако беше хванал юздата на коня и го помилваше, той щеше да ти позволи да се качиш на гърба му и да се разходиш с него. От това, че конят ви ритнал, трябва ли да мислите, че светът е лош? Докато хората, учени и прости, хващат коня, кучето и котката за опашката, всякога ще има ритане и драскане. Като знаете това, не хващайте животните за опашката, за да не казвате, че светът е лош. Светът е създаден отлично. Някои казват, че не съм мислил право. Дали право, или криво мисля, вижте, имам ли следи по

лицето от ритане на коня. – Няма никакви белези. – А на вашите лица? – Има. – Тогава, кой мисли криво: аз, или вие? Ако имаш белези по лицето, ако си изгубил близките си, имането си, ти не мислиш право. – Хората не ме разбират. – Ти разбираш ли ги? Работите на хората не са оправени. – Твоите оправени ли са? Ако твоите работи не са оправени, как ще оправиш работите на другите? Казваш: Като подобря условията на живота си, тогава ще мисля право и ще си наредя живота добре.

Философите, в разискванията си за света, дават две мнения: оптимистично и песимистично. Според оптимистите, по-добър и разумен свят от сегашния, няма. Той е опитно, практическо училище, затова трябва съзнателно да изучаваме законите му. Според песимистите, този свят е един от най-лошите светове. Казва се, че човек носи наследствени черти от своите родители, от баба си и дядо си. Наследствените черти са, наистина, от майката и бащата, получени от тях като присадка. Те не са от първичния, Божествения живот на човека. Следователно, задача на човека е, да отдели по алхимически начин всички елементи, които са внесени, отпосле, в неговия живот и да дойде до първичните елементи – своите мисли и желания, с които някога е живял. Наследственото е друго нещо. Баща ти може да ти е оставил богатство, но може да ти е оставил и дълг. Обаче, ти не си роден нито с богатство, нито с дълг. Те са второстепенни неща, придобити отпосле. Ето защо, човек трябва да отдели в себе си първичните неща от вторичните. Например, едно време, българите бяха езичници, сега са християни, следователно, трябва да се отдели езическото от християнското. Какво означава думата "езичник"? – Човек, който говори много езици. Който говори много езици, често прави погрешки. Идолопоклонникът си прави идоли, на които се кланя и очаква помощ от тях. Това е все едно, бащата да очаква спасение от сина си или от дъщеря си. Той не е работил върху себе си, да изправи своя живот, та да очаква на сина и на дъщерята – те да оправят живота му. По-вероятно е, синът и дъщерята да оправят живота си, чрез баща си. Когато синът говори, бащата казва: Мълчи, ти не знаеш тези работи, хлапак си още. А като дойде гост, бащата му пошепва: Този е моят наследник, той е моята надежда. На сина си казва едно, а на госта – друго. Кое от двете неща е вярно? В това има нещо 50% вярно и 50% невярно. Ако бащата изпрати сина си, да учи при някой велик учител и последният внесе в него нови идеи за живота, синът може да спаси баща си. Остане ли синът в положението, в което се е родил, той никого не може да спаси. Докато Учителят не ти даде начин, да

изучаваш и прилагаш великите закони на природата, ти никога не можеш да помогнеш на своя ближен. – Как можем да постигнем това? Питам: Въжето изведнъж ли става дебело? За да направите едно дебело въже, от хиляди нишки, трябва да забиете два кола в земята и да сновете около тях. Ще обиколите най-малко пет хиляди пъти около тях. Щом направите дебелото въже, ще завържете една кофа за него и ще я пуснете в кладенеца, да извадите, колкото искате, вода. Казвате: Не може ли по-малко обиколки да направим? – Може, но това въже ще бъде по-слабо. Колкото по-малко нишки съдържа въжето, толкова по-слабо ще бъде. Нужно е да се направят пет хиляди обиколки за вашето въже. И за всяка мисъл се изискват ред трептения. За една човешка мисъл може да се обиколи пет хиляди пъти; за друга мисъл – един милион пъти; за трета – сто милиона пъти и т.н. За всяка мисъл, която се движи с бързината на светлината, трябва да се правят опити. Само така ще се изпита бързината и интензивността на мисълта. За всяка мисъл – пет хиляди обиколки. Не направите ли това, ще имате конец, а не въже.

И тъй, думата „обичен" показва, че трябва да се движите вечно около своите колци. А думата "скъп" представя половината месечина. Тя показва, че може да отидете до едно място и оттам, да се върнете назад. В това отношение, мисълта ни прилича на войник, който обикаля поста си – напред и назад. Като го питат, какво е правил през нощта, той казва: Пазих. – Пазил си, но почти никаква работа не си свършил. Който се движи напред - назад, нищо не върши. Който се движи в кръг, всякога свършва работа. С какви колела се движи велосипедистът? – С цели. Наистина, никой не се движи с половин колело.

Това са разсъждения, за някои от вас понятни, а за други – непонятни. – Защо? – Едни се интересуват от тези въпроси, а други не се интересуват. Едни искат бързи резултати, те са практични хора; други са идеалисти. Някой иска да изучи един занаят и търси хубав занаят, макар и повече време да учи. Друг не обръща внимание на занаята, какъвто и да е той, важно е, скоро да го научи. Българинът е наблюдателен. Той казва: За да разбереш, дали един човек ще свърши работата си успешно, виж, как излиза от дома си. Ако изведнъж забързва, нищо няма да свърши. Ако излиза бавно и постепенно ускорява хода си, ще има успех в работата си, ще я свърши добре. Обикновено, апашът бърза. Честният и добър човек излиза бавно и постепенно усилва движението си. За предпочитане е, да се свържеш с човек, който тръгва бавно и постепенно ускорява хода си,

отколкото с онзи, който тръгва бързо и накрая забавя своя ход. Това са два противоположни метода на природата. Сегашните хора започват работите си със светкавична бързина.

Питам: Как си обяснявате тягостното състояние, което някога преживявате? Нямате някаква органическа повреда, но, въпреки това, усещате тежест в главата, в гърдите или в стомаха. – Защо? – Това се дължи на двойника, т.е. на силовото тяло на душата. Питам: Как ще си помогнете? Който не разбира законите, ще ходи от къща на къща, при свои приятели, да разказва, какво е състоянието му. Те го питат: Откога ти дойде това? – От няколко деня; стяга ме нещо в главата, но не мога да си помогна. И онези, на които се оплакваш, също не могат да ти помогнат, но започват да философстват, търсят причината на стягането. Стягането в главата се дължи на дисхармония в мислите, която внася раздвояване в човека. Стягането в гърдите се дължи на дисхармония в чувствата. Тежестта в стомаха се дължи на дисхармония в постъпките. – Как ще си помогнем? – Внеси хармония в мислите си. Внеси хармония в чувствата си. Внеси хармония в постъпките си. Така ще изчезне всякакво стягане и тежест в ума, в сърцето и във волята. Щом усетиш тежест в стомаха си, стани прав. Тури ръцете си на корема: дясната върху лявата, с палци един срещу друг. Кажи си: Всичките ми работи са уредени. Изговори тази мисъл, без никакво съмнение и раздвояване. Усъмниш ли се, ти сам разваляш формулата. Ако не се съмняваш, формулата ще проработи: стомахът ще се поправи, и в тебе ще се яви желание за ядене – ще имаш добро разположение. Другите два метода – за гърдите и главата, ще дам друг път. Важно е да започнем с волевите движения, понеже те са най-плътни. Те се контролират най-мъчно. Ако се справим с тях, с другите е лесно. Най-мъчно се лекуват волевите движения. Затова, стомахът трябва да се държи в изправност. Аз ви съветвам, да постите по два-три деня; през това време, ще пиете само гореща вода – да промивате стомаха си. След поста ще ядете умерено. От време на време ще давате почивка на стомаха си. Ще му кажете: Днес няма да ядеш. Стомахът обича почивката. Той приема храна по три пъти на ден, а някога и по четири пъти. Той е много онеправдан. Ако, след всяко хранене, са нужни два-три часа за смилане на храната, стомахът ще работи от 6 – 9 часа. Не е лесно да се смели някоя мъчносмилаема храна. Не туряй стомаха си на изпитание, да се чуди, как да се справи с храната. Като приеме тежка храна, стомахът започва да се превива и казва: Господарю, тази работа е трудна. Искам да ми дадеш

почивка. – Добре, седмият ден е за тебе, ще си починеш и след това, ще отидем на разходка. Стомахът ще благодари, че господарят му е станал по-умен. Така постъпва добрият господар, а лошият изисква от стомаха постоянна работа.

Моисей създаде закона за почивката. Той имаше предвид почивката за стомаха. Нито евреите, нито християните разбраха този закон. Като дойде неделя, тогава българите ядат и пият най-много. Те казват: Днес ще празнуваме света неделя! Стомахът казва: Никаква света неделя! Мойсей създаде почивката за мене. Вие забравихте този закон. Защо ще почивате? Вие нищо не сте работили, аз съм работил всеки ден, по 12 часа. Следователно, аз имам право да почивам. Казвате: Стомахът е наш слуга, ние имаме право да разполагаме с него, както искаме. Обаче, не знаете, че стомахът е един отмъстителен слуга. Той има характера на мечката: намрази ли те един път, всичко е свършено. Откаже ли се да работи, и сърцето спира, и дробовете, и мозъкът спират. Той казва на господаря си: Ти, който не празнуваш съботата и неделята, ще ти дам да разбереш, какъв е Божият закон! Могат да се съберат всички лекари, да правят различни инжекции, но той казва: Не признавам никакви лекари. Аз ще уволня господаря си, ще го пратя при Господа. Бог ще пита стомаха: Защо уволни господаря си? – Защото не изпълнява Твоя закон. – Много добре си направил!

Сега от вас се иска разумност. Бъдете изправни в храненето. То трябва да се придружава с мисъл, чувство и волеви действия. С мисъл – защото първо си помислил, какво да ядеш. С чувство – защото си обикнал храната. С воля – защото си я дъвкал. Казваш: Аз не мисля за ядене. – Напротив, ти най-много за ядене мислиш. Изобщо, хората мислят най-много за ядене. Седиш в канцеларията, а мислиш, какво е сготвила жена ти. Пишеш нещо, а мислиш, колко ще спечелиш, за да има, какво да ядеш. Значи, девет десети от живота ви е посветен само за ядене. Сутрин, обед и вечер мислиш само за ядене. Стомахът трябва да се регулира, защото, от неговата дейност зависи състоянието на ума, сърцето и волята. Икономическата борба, за която се говори, има предвид стомаха – в нея няма нищо идейно. Една идея ръководи хората – яденето. Днес могат да те продадат, само за/"' едното"'/ ядене. При сегашното развитие на човечеството, важен и съществен е въпросът за яденето.

Съвременната култура разрешава въпроса за храненето. Ако го разреши правилно, ще дойде втората фаза на живота. И тя ще разреши

важен въпрос. Новите течения пак разглеждат въпроса за храненето, но го разрешават по особен, нов начин. Христос е разрешил тоя въпрос с думите: „Аз съм живият хляб. Който ме яде, ще има живот в себе си." Това е окултна тема. Тя се отнася за напредналите ученици, които не мислят като обикновените хора. Ако тълкувам тия думи на Христа, в умовете ви ще влязат изопачени, неправилни мисли. Когато се говори на хората за храненето, те казват: Искат да ни отвикнат да ядем. Не, искаме да ви научим да ядете правилно. Например, черквата е въвела поста за почивка, а хората са му дали друго тълкуване. Когато човек пости, от устата му излиза неприятна миризма. Той трябва да пости дотогава, докато стомахът му се очисти и от устата му се разнася благоухание. Какво правят сегашните хора? – Те постят, но и в началото, и в края, устата им мирише. Такъв пост няма смисъл. Като почнем да чистим нещо, трябва да свършим работата докрай. А да свършим една работа само на половина – това не е пост, не е никаква наука, не е система.

И тъй, първоначално, светът бил създаден отлично. И нашият свят трябва да се създаде отлично. Да се върнем назад! – Тогава, като се говори за възпитанието, аз разбирам, че всички второстепенни, наследени неща, трябва да ги извадим и да останат у нас само Божествените форми – всички мисли, чувства и действия, и да работим с тях. Това е нашата задача: да дойдем до чистия Божествен извор на нещата.

11. Беседа от Учителя, държана на
8 октомври, 1922 г. София

Ангел Господен говори

„И ангел Господен говори на Филипа и рече: „Стани и иди към пладне в пътя, който слезва от Ерусалим в град Газа. Той е пуст.““
(Деяния на апостолите 8:26)

Съвременните хора минават за реалисти, за хора на положителната наука, на положителния живот. Когато им се говорят някои истини, те казват: Това е отвлечено, неразбираемо за нас. Кой живот е реален? Според вас, реален е светът на сетивата. Реално ли е това, което виждаш? Ти виждаш дървета, цветя, но това е свят на сенки. Чуваш нещо с ушите си – това е свят на вибрации. Казваш: Видях, чух, пипнах нещо.– И с такива знания на своята реалност си правиш заключения, че много знаеш, че можеш да разрешиш всички въпроси. Четете, например, теорията на Айнщайн за земята и се чудите, де е истината. Той казва, че земята не е изпъкнала, но вдлъбната, и ние живеем във вдлъбнатината. Той прави ред изчисления, с които доказва своята теория. Тази теория се отнася за математически умове, а не за хора с обикновени умове. Само математици могат да я разберат. Ако обикновен човек прочете теорията на Айнщайн, няма да намери нищо особено в нея. Как гледа математикът на живота и как – обикновеният човек, не е важно. Животът е построен на ред математически изчисления. Всяко нещо има свои дълбоки причини. Казваш: Днес ще ям кокошка или гъска. – И това е предвидено. Казваш: Не е важно, какво ще ям днес. Това е обикновена работа. – Не е обикновена. И храненето се основава на математически закони. Днес храненето е обикновен процес, но преди хиляди години, Учителите на човечеството са преподавали законите па храненето. Днес хората се ползват от това знание наготово, но, докато го придобият, те са употребили големи усилия. Някой се учи да свири. В първо време учителят му не е доволен от него, и той не е доволен от себе си, но колкото повече свири, толкова повече напредва. След 10–15 години усилена работа той свири без мъчнотии, всичко му иде наготово, като че ли от небето слиза. Следователно, ако се върнете назад, в училището на живота, ще видите какви усилия сте правили, колко пъти сте

били наказвани, докато се научите да ядете правилно. Изкуство е да знае човек да яде! Човек има две отверстия в устата си: едното води в хранопровода, а другото – в дихателното гърло. Когато се задави човек, храната, вместо в хранопровода, отива в дихателното гърло. Затова казвам, че храненето е велико изкуство. – Докажи това! – Мога да го докажа и на най-учените, и то само в продължение на пет минути. Силни, убедителни са моите доказателства, но ги оставям за друг път.

„Ангел Господен говори на Филипа." Значи, трябвало е ангел Господен да слезе от небето, да намери Филип и да му каже: „Стани, иди към пладне!" Ангелът точно определя времето. Който не разбира закона, ще каже, защо именно към пладне, а не по друго време. В този стих е вложена известна идея.

„Иди в пътя, който слиза от Ерусалим, в град Газа." – Какво представя Ерусалим? – Материалният свят. Вие се кланяте всеки ден на този свят. Всеки ден сте на поклонение в този храм. Казвате: Да отидем на Божи гроб! Вие сте всеки ден на Божи гроб, в Ерусалим. Всеки момент хората се кланят на материалния свят. Там влизат всички хора, мъже и жени, владици и свещеници; всички готвят в кухнята на материалния свят. Казвате: Възможно ли е владика да готви? - И владиката готви, както всички обикновени хора. – Какво означава думата „владика"? – Човек, който владее изкуството си. Казвате, че владици има само между религиозните хора. – Не, владици има и между готвачите. – Защо? – Защото готвачът владее изкуството си. И попът може да бъде готвач, защото е баща. Майката преподава първите уроци на детето си. Тя приспива детето си и му пее: Дандору-дандири! Това е ритмична музика, като на дайре, както при турците. Като потупва ритмично детето си по гърба, то се въодушевява.

Често се натъквате на грешки в живота, но те са грешки от ваше гледище, не и от гледището на природата. Те са условия, при които човек расте и се развива. Например, отиваш в гората на разходка, но се уплашиш, смутиш се и изгубиш пътя си. След четири-пет часа лутане, когато си в най-голямо отчаяние, срещаш един познат, който те пита защо си побледнял толкова, какво се е случило. – Изгубих пътя. – Аз ще ти го покажа. С години ти си се молил да срещнеш някой учен човек да те упъти в живота. Ето, срещаш такъв човек в гората. Докато мислеше, че си нещастен, защото си загубил пътя си, виждаш, че не е така. Ти си загубил пътя си, за да намериш учения човек. Следователно, всички

несъобразности, всички нещастия в живота, крият зад себе си известни блага. Не е все едно, дали срещаш умен или глупав човек. Не е все едно дали си умен или глупав. Умният вижда благата зад своите нещастия, а глупавият нищо не вижда. Така и вие всякога може да познаете дали един човек е умен или глупав.

Питате: По какъв начин се познават хората? Ще ви дам няколко методи за познаване на хората, но не отвлечени. Моите методи са практични, реални. Всеки може да си послужи с тях. Ще ви дам един метод: по проявите на човека да познавате неговия характер. Давам един голям грозд на едного и казвам: Вземи си само едно зрънце. Алчният взима най-голямото зрънце. Предлагам същия грозд на друг, и той да си вземе само едно зрънце. И той търси най-голямото зърно. Давам на трети – и той постъпва по същия начин. Изреждат се още няколко души; всички търсят голямото зърно. Всеки казва на себе си: Аз не съм користолюбив, не взех голямото зърно. – Не взе най-голямото зърно, защото първият го взе.

Както виждате, още от първия опит имам представа за стремежите на тия хора. После правя друг опит. Поканвам дванадесет души у дома на гости. Слагам на трапезата печена гъска и казвам: Гъската е на ваше разположение. Аз няма да взема участие в яденето, ще бъда само зрител. Един от вас ще раздели гъската. Един взима ножа и дели гъската на дванадесет парчета. Наблюдавам как реже. На всички отрязва по едно парче, а за себе си задържа най-голямото и най-хубавото. Като се изредят и дванадесетте, ще позная характера им. Който задържа за себе си най-голямото парче, той е от културата на егоизма. Някои майки са ме питали, дали техният Драганчо има някакъв талант. Казвам й: И ти сама можеш да познаеш това, Колко деца имаш? – Две. - Купи едно кило ябълки и дай на едно от децата да ги раздели. Както ги раздели, такъв човек ще стане. Ако това дете набие братчето си и задържи за себе си повече ябълки, то ще бъде добър за градоначалник. Питам майката: Как раздели детето ябълките? – Умен е моят Драганчо. Избра най-големите ябълки за себе си. - Градоначалник ще стане той. – Аз искам да стане владика. – С този характер, той не може да стане владика.

И природата има методи, с които изпитва хората. Ти имаш къща и казваш: Моя е тази къща. Получих наследство от баща си и с тези пари си направих къща. - Не е твоя къщата, нито парите са твои. Аз ще ти докажа това. Питам: Камъните за къщата твои ли са? Ти си ги взел от планината. - Аз ги купих. - Ти ги купи от човек, който ги обсебил. Работниците, които

влагат енергията си, от баща ти ли останаха? Питам те още: Отде взе ума си, с който се гордееш? - Даден ми е от майка ми и баща ми. Мой е умът. – Ако умът е твой, кажи ми, отде си дошъл и кое е твоето отечество. - Майка ми ме роди. – Щом майка ти те е родила, умът не е твой. Отде е дошла майка ти? Всичко, с което разполагате – къщи, ниви, камъни, греди, са пособия, дадени за упражнение. Камъните са чужди, енергията е чужда, умът е чужд. Само работата, която вършите, усилията и упражненията са ваши. Хората са съдружници с природата. Тя работи, а те се въртят около нея, искат да събират парсата.

Един турчин – кафеджия седял пред кафенето си и чукал кафе. Като дигал и слагал тежкия чук, той се уморявал и казвал: Ха-ха! Един българин минавал край кафенето и се спрял пред турчина, да погледа как чука кафето. Понеже бил без работа, той се обърнал към турчина с думите: Слушай, приятелю, приемаш ли ме да ти стана съдружник? Ти ще чукаш кафето, а аз ще казвам „ха-ха", да не вършиш две работи едновременно. Турчинът се съгласил и продължил работата си. Счукал кафето, пресял го и започнал да прави кафета на посетителите, срещу което му плащали, колкото трябва. Българинът, като гледал, как постъпва турчинът, казал му: Приятелю, дай и на мене половината от печалбата. Нали съм ти съдружник? Турчинът отговорил: Няма защо да ти плащам. Аз се потих, като чуках кафето, ти нищо не направи, не се изпоти като мене. Българинът се обидил от тези думи и завел дело срещу кафеджията. Като разказал цялата история на съдията, последният се обърнал към турчина с думите: Ще направиш една тенекиена кутия, в която ще турят парите от кафетата. После казал на българина: Ти ще слушаш внимателно, какъв звук се чува при пущане на парите в тенекията. Като чуеш звука „тин", това ще бъде за тебе – твоята печалба.

Сега и вие сте всред природата. Тя работи, а вие казвате „ха-ха". Това „ха" е вашата заплата. Разболее се някой и започва да пъшка „ох, ох!" Като го слушат да пъшка, хората мислят, че много страда. Много хора минават само с пъшкане. Природата работи, а те пъшкат. В края на краищата, казват, че животът им е тежък. Защо е тежък? - Защото не работят, а само пъшкат. Те седят на едно място и казват „ха-ха". – „Тин" е тяхната заплата.

И тъй, когато изучавате Божествената наука, трябва да взимате живо участие в работата на природата, а не да седите индиферентни към нея. Когато се проповядват истините на новото учение, някои казват: Да видим какъв ще бъде резултатът на това учение, че тогава ще решим – да го

приемем или не. – Не е нужно да минат години, за да видиш резултата. Сто души са жадни. Отиват при една чешма да задоволят жаждата си. Първият пие от водата, а другите го чакат. – Каква е водата? – Много хубава. След него се изреждат останалите 99 души. Като задоволят жаждата си, всички се усещат доволни, освежели, с голям апетит за ядене. Не е нужно да минат векове, за да се произнесеш за качествата на тази вода. Казвате: За да се приложи истината, нужно е време. Истината може да се приложи моментално. Да се приготвиш за живота е нужно много време, но прилагането истините на новото учение става моментално. Следователно, моментът, в който решиш да приложиш Божественото учение, решава съдбата на твоя живот.

Ангел Господен говори на Филип: „Стани и иди към пладне." – Пладне, това са условията, при които се развиват добродетелите на човека. Пладне, юг, е мястото на топлината. Само добродетелните хора имат топли сърца. На север, в студените места, е истината. Който няма добродетели и търси истината, ще изстине. Истината вкаменява човека. Тя му посочва всички недъзи. Добродетелта храни човека. Тя казва: Нахраних те с първото си мляко. Който иска да познае истината, трябва дълго време да се школува в училището на добродетелта. И когато душата му се изпълни с добродетелта, с топлината на живота, тогава може да отиде на северния полюс. Там ще намери той чистотата на живота. Тя се намира само на северния полюс. Единственото неопетнено място на земята е северният полюс. Значи, който търси истината и чистотата, ще ги намери на северния полюс. Може ли да бъде чист онзи, който няма истината? Тя прави човека чист.

„Стани и иди към пладне в пътя, който слезва от Ерусалим, в град Газа." Как мислите, мога ли да изтълкувам името на града Газа? Случайно ли е това име? Не е случайно, какво име ще се даде на някой град или човек. Нищо не е случайно и живота. Важно е, че Филип послушал думите на ангела. Всеки човек има по един ангел, който му говори. Ще кажете, че това е привилегия само за Филип. Не, това е привилегия за всички хора. Когато някой дойде и ви пошепне нещо велико, мислите ли, че ще ви даде обяснение защо ви го нашепва? Ще ви каже: Слез на юг, в този пуст град. Защо трябва да слезете, няма да ви каже. Мнозина идат при мене и казват: Готови сме да приемем новото учение, но искаме да ни го обясните. Питам: Когато посяваме житното зърно, даваме ли му обяснение за това, което правим? Ние му казваме: Ще те посеем и после ще разбереш, какво нещо е

физическият свят. По същия закон и вие първо ще приемете истината, а после ще се поставите при условия да я разберете. Не мислете, че вашият живот е реален. Според мене, той е едно сапунено мехурче, което достига до едно високо място и там се пука.

И сегашният живот на хората се явява и изчезва, както сапуненият мехур. Казвате: Нашите мехурчета не се пукат. Аз ще ви докажа, че и вашите мехурчета се пукат. Ти си млад момък, идеалист, вярваш на силите си. Ходиш от къща в къща, между познати, и се чудиш защо хората не живеят добре. Казваш: Да имам такава жена и такива деца, в един ден ще ги оправя. От мене зависи да оправя живота си. Започваш да търсиш мома, да се ожениш. Най-после намираш, каквато търсиш. Ожениш се, роди се дете. Казваш: Аз ще възпитам детето си, както трябва. Възпитаваш го, то расте, добре се развива, но, като стане на три години, заболее и умре. Отиде гърнето! Отиде и сапуненият мехур! Казваш на жена си: Пукна се първият мехур, но ще гледаме да запазим втория. – Защо се пукна мехурът? – Колкото по-високо се качва, въздухът се разредява, стените му стават по-тънки и като не може да издържи на вътрешното налягане, пука се. Казвате: Съдбата му била такава! – Не се заблуждавайте. В никоя Божествена книга не е писано, като стане детето две-тригодишно, да умре. Писано е, че при сегашните условия и еволюция човек трябва да живее 120 години. След това той поема друг път на живота. Да се говори, че Господ е определил да умре детето, това е неразбиране на законите. Майката трябва да знае, че не е могла да съгради здрав организъм на детето си. Умът, сърцето и организмът на детето са злоупотребили някъде, затова то умира. Казвате: Мехурчето се пукнало.

Закон е: Деца, които са родени без любов, умират. Когато майката и бащата нямат любов помежду си, децата умират. Те са родени без любов. Когато двама млади се свържат с любов, те раждат деца, които живеят по 120 години. Тази връзка не трябва да се основава на желанието на младите да се осигурят. Когато се жени, жената мисли за осигуряване. Тя казва на мъжа си: Гледай да си направим къщичка, да си купим покъщнина, да се осигурим. Щом мисли за осигуряване, децата й непременно ще умрат. И мъжът иска да се осигури, търси мома с голяма зестра, да го поддържа в странство. Оженят се, но след четири-пет години се развеждат. Може ли от такива бракове да се родят деца, в които да живеят разумни души? В този дом ще влизат лекари, свещеници, ще палят свещи, докато един ден кажат: Горкото дете, умря! Така му било писано. – Не е писано така.

Ангел Господен ще ти каже: Слез! Питам: Срещна ли те ангелът? Каза ли ти да отидеш към пладне в пътя, който води в град Газа? Ще кажете, че тези неща са необикновени. – Обикновени са те за всички хора. Когато Филип срещна скопеца, запита го: Разбираш ли това, което четеш? Ще кажете, че скопецът бил прост човек, не разбирал Исайя. – Вашият живот не е ли същият? Вашата колесница не е ли като тази на скопеца? И вие четете Исайя. Всеки си има по един Исайя. За какво мислел скопецът? – Той мислел върху въпросите: Защо се ражда човек и защо умира? Кой може да отговори на този и на още много въпроси? Благороден човек бил скопецът. Той можеше да каже на Филипа: Защо ме питаш, разбирам ли това, което чета? Не е твоя работа, какво разбирам. Той бил скромен човек и казал на Филип: „Как мога да разбирам, ако не ме научи някой на това?" Той поканил Филипа да седне с него заедно на колесницата.

„А мястото на Писанието, което прочиташе, беше това: Заведоха Го като овца на заколение, и като агне безгласно пред тогози, който го стриже, така не отваря устата си. В неговото унижение отне му се съдбата, а рода му, кой ще го изкаже? Защото се взема животът му от земята." (– 32, 33 ст.).

Сега вие ще възразите: Не си струва да бъда човек като овца да го стрижат и като агне да го колят. Какво ще бъде положението на животните, ако хората се откажат от яденето на месо? Тогава, именно, те ще се жертват доброволно. Когато ги колят, кокошката кряка, агнето блее и с това искат да кажат на човека: Братко, ние се жертваме за тебе с условие да подобриш живота си. Ние се жертваме за твоето благородство. Гледай да използваш нашия живот за добро.

„Иди към пладне." Казвам: Иди към пладне и каквото ти каже ангелът, изпълни го. Езикът на агнето и на овцата е бе-е, бе-е! Това значи: Разумният живот започва с любов. Като ме изядеш, ще оградиш ли живота ми с любовта? Казваш: Аз не съм глупав като агнето, което само блее. – Колко съдържателно е блеенето! Бих желал всички съвременни хора да казват: бе-е! Българинът често употребява в езика си „бе". Тя е взета от езика на агнето. Какво иска да каже агнето с това „бе-е"? То цитира, а аз го произвеждам. Агнето казва: Ти ме изяждаш, но ако облечеш живота, който влива в тебе, с любов, ще се повдигнеш. Тогава можеш да ме заколиш. Ако ме изядеш без любов, ще знаеш, че ще ти причиня ред болести. Ако ме питате защо боледуват хората, отговарям: Защото изяждат агнето без любов.

Днес всички културни хора боледуват. Гледате, жената наготвила според знанието си, да задоволи началника на дома – мъжа си. Но той остава недоволен. Някога жената е началник на слугинята; тя отваря, затваря капаците, хвърля чиниите. Веднъж келнерът ще бъде мъмрен, друг път – готвачът, все ще стане някаква грешка. Повечето хора са недоволни от яденето. – Защо? – Защото се готви надве-натри. И който яде – пак надве-натри. Всички бързат, нямат време. „Времето е пари." Англичаните казват: „Времето е злато." Това значи: Времето носи пари. С времето човек придобива знания. Умният придобива знание, а глупавият – пари. Кое от двете е за предпочитане? Аз нося знание, а ти – пари. Туряй 10–20 кг. злато в раницата си и тръгваме с параход за Америка. Ти казваш: Докато имам пари, всичко мога да направя. А ти какво ще направиш с твоето знание? – Аз съм изкусен плувец, мога да карам лодка. Случва се нещастие. Параходът потъва. Питам: Как си, приятелю? – Моля ти се, свали раницата от гърба ми. – Сега равни ли сме? Ще ме слушаш ли? Сядай скоро в лодката и аз ще управлявам. От мене зависи твоят живот. Твоите пари са на дъното на океана, не помагат. Сега аз ще те спася. Помни: Не са парите, които управляват, а знанието. Мъдрост, знание са нужни на съвременните хора. Сега и бащите, и майките казват: Синко, пари трябват. Гледай да станеш богат. Нито една майка не казва: Синко, гледай да придобиеш знание и мъдрост.

И тъй, влезте в коя и да е евангелска черква, ще видите, че много евангелисти знаят евангелието наизуст, но колко от тях го живеят? Един евангелист казва: Аз зная цялата Библия наизуст. Друг казва: Аз не съм я научил наизуст, но я живея. Кое е по-добро: да знаеш стиховете наизуст или да ги живееш? Единият има златото, а другият – знанието. Не можем да изживяваме нещата, ако не ги разбираме.

Ангел Господен говори на Филип: „Стани и иди в пътя, към града Газа, дето ще срещнеш един човек." Филип среща скопеца и му проповядва. Питате: Заслужава ли да си напусне човек работата и да отиде в град Газа за някакъв си скопец, да му проповядва истината. – Заслужава. Скопецът може да е семе на ябълка, на круша; той може да е костилка на слива; може да е житно зрънце, ечемик, това не е важно – посей го в земята. От посятото ще научиш един велик закон. Аз не взимам думата „сеене" в буквален смисъл – в земята. Има жито, което се сее в човешкия мозък. Има хора, които могат да сеят житото в земята, но не знаят как се сее жито в мозъка. Човешкият мозък трябва да се разработи и изоре изцяло. Бъдещата

наука ще ви научи как да разработвате своя мозък. Има специални методи за това. Често хората страдат от това, че някога имат в мозъка си повече суша или повече влага, отколкото трябва. Те не познават методите за регулиране на излишъка от тия вещества. Наистина, мислите и желанията на човека растат именно в мозъка. Ако си ясновидец, ще видиш как една мисъл расте и се развива. Ангелът, който слезе при Филип, имаше задача да научи хората как да живеят.

Много проповедници говорят на хората за невидимия свят. Не е лошо да се говори за този свят и да се доказва, че той съществува. Аз мога да ви докажа с факти, че Иван е богат, че печели много, но какво от това? Каква полза имате от неговото богатство? По същия начин мога да ви докажа, че съществува невидим свят, че съществуват ангели, но каква полза от това доказване? Друг е въпросът, ако влезете съзнателно в този живот. Важно е, дали разполагате с богатството на Иван. Да ви докажа, че слънцето съществува, това значи, да ви въведа в този свят, да се ползвате от неговата енергия. Да влезем в пряка връзка с природата и да се ползваме от нейните сили, това значи знание. Ние проповядваме едно учение, което може да ни свърже с природата, за да се ползваме от нейните сили. Както днес ви се говори за живата природа, то се различава от онова, което ви се говорило преди две хиляди години. Днес сте по-възрастни от онова време, затова и природата ви говори на по-разбран език,

И тъй, новото учение казва, че природата е жива и разумна. Мнозина се усмихват на това и казват, че ние трябва да подчиним природата, да станем нейни господари. – Там е нещастието на хората! Да мислят, че могат да подчинят природата, това е невъзможно! Тази мисъл трябва да се избие от вашите умове, както и от главите на вашите деца. Не е въпрос да подчиним природата, но да я изучаваме и да влезем във връзка с нейните закони, да бъдем в съгласие с нея. Всички учени се стремят да подчинят природата, но, докато я подчинят, тя ги подчинява. Тя скъпо им плаща за всеки опит да я подчинят. Всяка всемирна война е урок от природата, чрез който тя учи и възпитава хората. Тя ги пита: Как смеете да измисляте тези взривни вещества? Аз ще ви дам един урок, който ще помните с години. Знаете ли, какъв урок готви тя? Един ден, когато хората минават край природата, няма да вървят така свободно и с пренебрежение към нея, но отдалеч още ще духат, да не се изгорят, и ще питат: Моля, позволено ли е да минем оттук и само да надникнем?

Какво направиха хората, като надникнаха в природата? Измислиха

взривните вещества, аеропланите, с цел да се убиват и унищожават едни други. Подчиняване на природата ли е това? Това е злоупотреба с Божествените сили. Вместо да ги употребят за развитието па човечеството, те ги употребиха за унищожаването му. Днес, като се докоснете до вътрешните отношения на хората, няма да намерите честен човек в мислите и в чувствата. Питайте кой да е свещеник или проповедник, защо служат на Бога, защо поддържат религията и чуйте какво ще ви кажат. От любов ли служат те? - Не. Аз мога да докажа това с ред положителни факти. Нека се направи следният опит. Първият министър да издаде заповед, свещениците и проповедниците да служат две години без пари. Веднага ще се разбере кой служи на Бога от любов и кой от интерес. Всички, които служат от интерес, ще свалят расата си и ще кажат: Не можем повече да служим. Тук не е място за прехрана. – Истината трябва да излезе на лице! Докато не е подложен на изпитание, свещеникът казва: Аз работя от любов за православната черква, за тази мила, свещена майка. – Да, защото има пари. Ако нямаше пари, щеше да каже: Няма защо повече да ти служа. Твоята песен е изпята вече. – Не, така не се говори. Говорете истината! Мъчно могат да се научат съвременните хора да говорят истината. Ти стоиш пред Бога, пред черквата и скриваш истината. Срам е това!

Трябва да говорим истината! Бог ще повика всички владици и проповедници при себе си, да дадат отчет. Това трябва да го знаете! Няма да остане един български владика, от когото да не се иска отчет. Ще видите тогава, верни ли са думите ми или не. Тогава аз ще бъда прокурор, най-страшният прокурор, не само за българските владици, но за всички владици и патриарси по целия свят. Ще бъда прокурор за всички престъпления в света. Ще питам всички: Как смеете в името на Бога, в свещеното име на любовта, да лъжете? Аз ще им произнеса присъдата. Ще вляза в затворите и ще питам: Защо турихте тия хора тук? Само един Закон има в света! Той преследва всеки, който лъже в името на любовта. Към такъв човек сме безпощадни. Ние проповядваме любов на вечна справедливост, без никаква лъжа. Осмели ли се някой да лъже в името на любовта, нищо няма да го спаси. В този закон няма никакво изключение. Могат да се смеят на думите ми, но скоро ще проверят това. Не трябва да се лъже!

Ангел Господен каза: „Стани и иди!" Днес този ангел казва и на вас, и на всички хора: „Станете и идете, на юг от пътя на Ерусалим, към Газа. Той

е пуст." – Защо да отидем там? – Ще ви се каже. Там ще срещнете вашия скопец, от когото ще научите велик урок на смирение. На драго сърце и аз искам да науча тази велика истина. От вас искам да я науча. Ще кажеш: Почакай малко, не е време сега, не ме безпокой. Имам да уреждам работите си, да свърша къщата си – не съм свободен. – Остави къщата си настрана, остави друг да я свърши. Ти иди на пътя, на юг, в града Газа. Аз говоря в преносен смисъл. Къщата представя нашето тяло, навсякъде можем да я градим. На тази къща трябва да поставим най-здрава основа: да я съградим с най-хубав материал.

Питате: Каква религия трябва да поддържаме? – В света съществува само една религия – религията на Любовта. Няма сила извън Любовта! Няма религия извън Любовта! Ние се нуждаем от религия с любов, която да даде такава свобода на човека, каквато първоначално Бог му е дал. Ще кажете, че това е крива мисъл. – Не, Бог е вложил любовта в човека и днес Той говори чрез нея. – Възможно ли е това? – Ако ви кажа, че всичко ще се нареди така, както Бог първоначално е определил, ще ви се види чудно. Любовта не е нещо вън от човека! Тя се провиква от човешкото сърце и казва: Мене ще слушате сега! Никакви проповедници и свещеници, никакви попове – мене ще слушате! Това, което аз кажа, него слушайте. Ако и те говорят това, което аз говоря, слушайте ги! Тъй казва любовта! - Трябва да се обичаме. Повтарям: Само Бог обича, а ние сме носители на Неговата Любов. Ако някой се осмели да каже, че ни люби, той не говори истината. Смешно е човек да говори за любовта. Това е все едно, да се грее той на слънцето и да казва, че има печка в тялото си. – Да, грял си се на слънце. Като приемеш малко от тази храна, т.е. от слънчевата енергия, щом дойде някой при тебе, кажи му: Приятелю, днес се грях на слънце, имам достатъчно запас от енергията му, ще дам и на тебе малко. Така е поставен въпросът. Значи, само Бог може да ни люби. И като се изправяме всяка сутрин пред Господа на Любовта, можем да приемем малко от Неговата Любов.

Как търсят сегашните хора любовта? Жената казва: Моят мъж не ме обича вече. Трябва да е намерил друга жена. Щом се усъмни в мъжа си, тя праща свои приятелки след него, да го следят, като детективи. Според мене, тя гони Михала. Да допуснем, че няколко години наред тя го следи и най-после го хваща, че ходи с чужди жени, какво печели от това? – Ще му кажа, да знае, че разбирам, какво прави. – Какво печелиш от това? Утре този Михал ще умре, но и ти ще умреш. Какво спечели? – Тревогите на

десетте години. Остави Михала да си върви по своя път. Ако не те обича, кажи му: Аз ще си намеря един възлюбен, който никога няма да ми измени. – Възлюбен ли? – Да, аз Го намерих вече. Ти не ми трябваш повече, ще живея щастливо и спокойно. Сега той ще търси детективи, докато разбере, че тя се е влюбила в Господа. Всъщност, тя е спечелила много. Аз искам всички да се влюбите в Господа, да намерите Бога на Любовта. Желая ви така да се влюбите, че къщите ви да се запалят от четирите страни и сърцата ви да трептят от любов. Млади и стари, всички да се влюбите в Господа на Любовта! Ще ти кажат: Не прави глупости, умен трябва да бъдеш! Няма защо да се влюбваш в Господа. Тази работа не става така. Няма защо да се издаваш. Казвам: Няма защо да се криеш. Ще се грееш на това слънце, ще живееш в тази любов, ще чувстваш тази мисъл на любовта във всичките ѝ прояви. Всички мисли, които идат в името на любовта, ще ги приемеш в себе си, като нов подтик, като нова мисъл и нови действия.

Често слушате религиозните да казват: Нас не ни обичат хората. Любовта казва на всички, които я търсят: Елате при мене! – Де е любовта? – Тя не е тук, не е и вън вас. Тя има специално място. Има специални дни, когато слънцето на любовта изгрява. Ако искате, аз ще ви заведа на мястото, дето грее това слънце. То е толкова щедро, на всички дава изобилно. Има дни на любовта, които само ние знаем. Мнозина търсят любовта, но не знаят специалните дни, когато нейното слънце изгрява. Космическата сила на любовта, т.е. Божествената сила, движи всичко живо във вселената. Всички живи същества – от най-низшите до най-висшите, се движат от Божията Любов. Така се движи целият космос. Учените разглеждат въпроса за движението на слънцето и планетите, създават различни теории, но този въпрос за мене е ясен. Аз зная, кой движи космоса. Отивате в една фабрика и гледате как се движат машините. Несъзнателно ли е тяхното движение? Кой ги е поставил в движение? – Инженерът. Той регулира движението им. Той има предвид порядъка в цялата фабрика. Машините се движат по негова заповед. По същия закон, и слънцето си има един техник, който го пуснал в движение и определя неговия път. И земята, и луната, като планети, имат свой определен път на движение. Учените търсят причината на това движение във физическите сили, правят изчисления, създават различни теории. Прави са тия учени, но те не подозират, че зад всяка физическа сила се крие една духовна, разумна сила, която направлява всички неща.

Сега, аз мога да докажа тези неща и по друг начин, със силни

аргументи, но ще спра дотук. Ще кажете, че моите твърдения са средновековни. Аз пък ще кажа, че вие обяснявате нещата само чрез физически сили. Тогава, как доказвате свойствата, например, на кислорода, щом не го виждате? Събирате кислород в един цилиндър, но той е безцветен газ, не се вижда. Ние съдим за него по буйното горене на телата. Поддържа горенето, но сам той не гори. Ускорява дишането, но съкращава живота. Зад елементите кислород, водород има и други невидими елементи. Казва се, че елементите се съединяват един с друг благодарение на химическата сила – афинитет, която съществува между тях. Тази сила не е нищо друго, освен любовта. Между елементите съществува известна интелигентност, която ги заставя да се привличат от любовта. За известно време те свързват договор помежду си. Кислородът е момъкът, а водородът – момата. Като се срещнат, те си казват един на друг: Слушай, дотегна ми да живея сам, да се скитам в пространството. Искам да вляза в живота. Обичаш ли ме? – Обичам те, сърцето ми тупти за тебе. – Хайде да се съединим, да родим нещо ново. – Как ще наречем новороденото? – Вода. – Но зад водата има и друг елемент, който учените не знаят. Учените казват, че водородът и кислородът, съединени, дават вода. Те ще оспорят моята теория. Тяхната теория права ли е? Казвам: Водородът и кислородът се съединиха и родиха водата.

Ангел Господен каза на Филип: „Иди към пладне!" Пладне, това е добродетелта. – Как е родена тя? – Чрез любовта. Днес всички хора очакват Христа. Обаче, свещениците и проповедниците се страхуват от идването на Христа. Опитай се да им кажеш, че Христос ще дойде на земята! Те веднага ще отговорят: Не е време сега. Те отварят Евангелието и започват да тълкуват, че е писано, какво не е дошло времето за идването на Христа. В Откровението било писано, че има още два-три века, докато дойде Христос. – Защо тълкуват нещата така? – Защото сметките им са криви. Кажи на един владика, че Христос ще дойде и той веднага ще отвори книгата на Исайя и ще каже: Писано е, че още не е дошло времето за Христа. – Защо не иска още да дойде Христос? – Защото той е опопил много свещеници и все за пари. Това не казвам аз, така е писано в Божествената книга. Тази книга е отворена днес и тя пита всички духовни лица: Кой ви даде право да опопвате за пари? На какво основание проповядвате за пари? Аз ще бъда прокурорът и ще кажа: Осъждам този поп или този владика на толкова години затвор или на вечен затвор. – Защо? Защото е опетнил любовта, лъгал е в нейно име. – Как ще оправим

света? – Като престане лъжата. – Как ще оправим черквата? – Като престане лъжата. – Как ще оправим домовете? – Като престане лъжата. – Как ще съградим дома си?– Като започнем да говорим истината. – Как ще се наредим вътрешно? – Като започнем да живеем добре. Само по този начин ще оправим живота си.

Сега всички спорят кое верую е най-право, коя църква е най-права. Православната черква ли е най-права? Питам: Да лъжеш, това ли е православие? Да опопваш с пари, това ли е православие? Да погребваш с пари, това ли е православие? Да кръщаваш с пари, това ли е православие? Това не е православие, това е криво славене на любовта. Православието подразбира да работиш без пари. – Как ще живеят хората без пари? – Чудни сте! Те ще живеят, както живее всеки, който услужва на хората с любов. Ако свещеникът услужва с любов, ще получи девет пъти повече, отколкото ако услужва без любов. Днес свещеникът опява един умрял, срещу което получава известно възнаграждение. Ако опява без пари, той ще получи повече. Умрелият още не е погребан, а свещеникът се уговаря колко ще му се плати за опялото. Днес е внесена една малка реформа в черквата: свещеникът няма да събира пари, но епитропът ще събира. Не, приятелю. Аз искам да покажа на православните свещеници правилен метод за разрешаване на този въпрос. Няма да събираш никакви пари! Не се служи на Бога по този начин! Аз ще бъда прокурор не само за свещениците, но и за вас, за всички хора. – Аз съм слушал вашите беседи. - Толкова по-добре, няма с какво да се извинявате. В бъдеще няма да се лъже в името на Любовта! Свещено трябва да държите Любовта и душите си. Братя и сестри, господари и слуги, във всички Любовта трябва да бъде свещена! В който ден решите да осветите любовта, Божието благословение ще дойде върху вас. Тогава и като овце, и като агнета ще разберете вътрешния смисъл на живота.

И тъй, аз не завършвам беседата си, защото не искам да свършвам. Не доказах, защото не искам да доказвам. Ако докажа едно нещо, десет неща ще оставя недоказани. Ако се наема да ви доказвам всичко, ще бъда най-големият глупак. Ще вдигна малко завесата и ще кажа: Виждате ли? Каквото видите, достатъчно е. Останалото сами ще си докажете. Ако искате да ви докажа и обясня всичко, трябва да пътуваме заедно. Представете си, че в нашата вселена има сто милиона слънца. За да научите нещо, трябва да прекарате във всяко слънце сто милиона години. Умножете сто милиона на сто милиона и вижте колко ще получите. Като

пътуваме от една система в друга, тогава ще ви обясня всичко. Като се намерите в тези кръгове, ще се видите в чудо. Казвате, че нямам логика. – Аз имам такава логика, каквато никой не може да си представи. Моята логика е Божествена.

Един от древните царе намислил нещо особено: да намери човек, който да му разкаже една приказка без край. Извикал всички мъдреци по това време и казал: Който от вас може да ми разкаже една приказка без край, ще бъде добре възнаграден, ще го направя виден човек, ще му дам висок чин. Всички мислели как да задоволят царя, но никой не могъл да разкаже такава приказка. Най-после един от мъдреците се явил при царя и казал: Царю, аз ще ти разкажа една приказка без край. И започнал: Едно време царят на едно царство заповядал да се съгради голям хамбар, в който да събере всичкото жито на държавата. Много майстори градили този хамбар, но, по невнимание, един от майсторите оставил една малка дупчица. Никой не забелязал дупчицата и като приготвили хамбара, в скоро време го напълнили с жито. Отнякъде се промъкнал един щурец и започнал да пренася зрънце след зрънце в своята дупчица. Всеки ден изнасял по едно зрънце. Първият ден изнесъл едно зрънце. Вторият ден пак изнесъл едно зрънце. Третият ден – също. – Няма ли край това нещо? – сърдито запитал царят. – Такъв е законът. Трябва да се изнесат всички зрънца, тогава ще се разбере тайната на този закон.

Питате: Кога ще разберем смисъла на живота? – Когато изнесем всички зрънца от хамбара. – Търпение се иска за това. – Търпението е само във великата любов, която може да запали човешките умове, сърца и души. Само във великия закон на любовта е разрешаването на всички въпроси. Когато хората се обикнат, ще живеят във взаимни отстъпки. Готов съм да направя големи отстъпки и за свещениците, и за проповедниците, макар че съм прокурор. На никого не давам тази длъжност. – Защо? – Защото съм в състояние да я изпълня както трябва. Само една слабост имам – отстъпвам пред любовта. Ако хората се подчинят на любовта, аз ще погледна меко, снизходително към тях. Любовта ме подкупва. Казват за мене: Прокурор е той. – Прокурор, който се подкупва само от любовта.

Преди години, в Русия бил издаден закон против евреите, който ги ограничавал много. Те се опитали да подкупят всички министри, прокурори, съдии, да говорят в тяхна полза, да се отмени този закон. Председателят на съда не се подкупвал с нищо. Най-после, един евреин се решил да отиде при председателя, но не го пущали при него. – Позволете

да вляза, искам да кажа на председателя само три думи. Пуснали го. Той влязъл при председателя, оставил пред него една торба със злато и казал: Вземи и мълчи! На следното заседание присъствал сам императорът с всички министри. Съдиите, прокурорите, министрите, един след друг, взимали думата, все в полза на евреите. Всички настоявали да се отмени този несправедлив и ненавременен закон. Само председателят мълчал. Всички се чудели защо председателят мълчи. Императорът го запитал защо не взима думата. – Ваше Величество, как да говоря! Всички, които говорят, взеха торбата, за да говорят. А пък аз я взех, за да мълча.

Мнозина казват: Ние сме благочестиви хора, ще мълчим, няма да говорим. – Да, взехте торбата, за да мълчите. Казвам: Любовта няма нужда от подкуп. Душата не се подкупва. Тя само отстъпва и то в известни случаи – пред любовта. Осъдил съм няколко души на доживотен затвор. Те казват: Братко, ще служим на любовта. Готови сме да й се подчиним. – Обещавате ли? – Обещаваме. – Бъдете свободни! Тогава прокурорът ще влезе в затвора. Значи, вие ще си отидете, а аз ще остана в затвора. Така трябва да бъде. Това е истинското прокурорство. Такъв е законът. Знаете ли докога ще бъда в затвора? Докато сгреши първият владика, който обещая да служи на любовта. Той ще влезе в затвора, а аз ще изляза на свобода. Значи, първият владика, който сгреши, ще ме освободи. Като сгрешат вторият, третият владика, и те ще намерят своето място – затвора. И аз ще бъда на своето място – прокурор.

И тъй, или аз в затвора, а вие – вън, или вие в затвора, а аз – вън. Един от нас трябва да бъде в затвор? Справедлива ли е тази съдба? – Справедлива е. Аз не искам своето право, но Божественото право.

Желая всеки от вас да бъде прокурор на себе си.

Днес Ангел Господен казва и на вас: Или в затвора или вън от затвора!

12. Беседа от Учителя, държана на
15 октомври 1922 г. София